

The background of the cover is a dark, moody illustration. It features a woman with long, dark hair and a small, ornate headband. She is looking directly at the viewer with a neutral expression. The scene is set in a dark, rocky environment, possibly a cave or a forest at night. Numerous yellowish-brown beetles are scattered throughout the scene, some on the rocks and others in the air. The overall color palette is dark, with shades of brown, black, and grey, accented by the yellowish-brown of the beetles and the white text.

sestavila
Kateřina
Andrlová

Prokletí betaverze

povídkový sborník soutěže New Weird

Prokletí betaverze
to nejlepší ze soutěže
New Weird 2014&2015
editor
Kateřina Andrlová

Copyright © 2016 by Občanské sdružení Sarden

Edition © 2016 by Kateřina Andrllová

Cover © 2016 by Kateřina Katanga Bezecná

www.sarden.cz

Jsou věci, které nekoupíš © 2016 Lina Dee

Tři gramy spacího prachu © 2016 Martin Maniaque

Šedá eminence © 2016 Martina Nová

Noční zpověď © 2016 Tomáš Heveroch

Pre uhryznutých © 2016 Jela Abasová

Uhlobaron Pück a Mouřenka aneb prokletí betaverze. © 2016 Tlusťjoch

Srdcerez © 2016 Martin Maniaque

Zábor © 2016 Rusalka

Morituri silent © 2016 Helena Drdlová

Klíčky střeva a časoprostoru © 2016 Tomáš Heveroch

FUSEKLE ZE ŽIŽKAPERKU © 2016 Tlusťjoch

Čtyři sta padesát na ruku © 2016 Tereza Temnářka Matoušková

Púšťou © 2016 Juraj Kaščák



Obsah

| | |
|--|-----|
| Předmluva: Kateřina Andrlová..... | 5 |
| III. Ročník/2014..... | 6 |
| Jsou věci, které nekoupíš: Lina Dee..... | 7 |
| Tři gramy spacího prachu: Martin Maniaque..... | 19 |
| Šedá eminence: Martina Nová..... | 29 |
| Noční zpověď: Tomáš Heveroch..... | 34 |
| Pre uhryznutých: Jela Abasová..... | 39 |
| Uhlobaron Pück a Mouřenka aneb prokletí betaverze.: Tlusťjoch..... | 52 |
| IV. ročník/2015..... | 58 |
| Srdcerez: Martin Maniaque..... | 59 |
| Zábor: Rusalka..... | 68 |
| Morituri silent: Helena Drdlová..... | 75 |
| Klíčky střeva a časoprostoru: Tomáš Heveroch..... | 95 |
| FUSEKLE ZE ŽIŽKAPERKU: Tlusťjoch..... | 100 |
| Bonus..... | 110 |
| Čtyři sta padesát na ruku: Tereza Temnářka Matoušková..... | 111 |
| Púšťou: Juraj Kaščák..... | 126 |
| Již vyšlo..... | 153 |
| Sponzoři a partneři..... | 155 |

Předmluva

Kateřina Andrlová

Milí čtenáři, vítajte u druhého sborníku soutěže New Weird!

Jistě jste si všimli, že po třetím ročníku žádný sborník nebyl, rozhodli jsme se tak z čistě praktických důvodů. První sborník obsahoval dva ročníky, bylo by tedy pěkné, aby na tom byl druhý sborník stejně. V tomto najdete povídky, které se ve třetím a čtvrtém ročníku soutěže umístily na prvních pěti příčkách. Třetí ročník nám přinesl bodovou shodu, takže se tu sešlo jedenáct povídek od soutěžících. A jako bonus dvě povídky od porotců. Letos přispěla Tereza Temnářka Matoušková a Juraj Kaščák. Celkem tedy 13... Už dává název docela smysl, že?

Ale ne, nebudu vás strašit. Jméno sborníku jsme vybrali podle vítězné povídky třetího ročníku – Uhlobaron Pück a Mouřenka aneb prokletí betaverze.

Mám ohromnou radost, že soutěž má své stále soutěžící. Teď běží už pátý ročník a já doufám, že se zase objeví „stará známá jména“. Ale samozřejmě se těším i na nové tváře a styly psaní.

Nikdy by mě nenapadlo, jak se soutěž rozjede. A jsem velice vděčná všem, kteří se na jejím úspěchu podílejí. Ať už jde o porotce, sponzory, ilustrátorky nebo o samotné soutěžící.

Slovo poroty

Tereza Temnářka Matoušková

Literární soutěž New Weird je ve vodách českých literárních soutěží výjimečným počinem. Spojuje v sobě amatérské nadšení a profesionální přístup, komorní atmosféru malé soutěže a zároveň svým tématickým zaměřením láká i zkušenější autory. Porotcuji ji od samého začátku a musím říct, že mě nesmírně těší, kam se soutěž posouvá a jak se jednotliví autoři vypisují. Povídky na předních příčkách možná nejsou tím, co vyhledává běžný konzumní čtenář, ale všichni nekonvenční intelektuálové si přijdou na své. A tak to má být.

III. Ročník/2014

Jsou věci, které nekoupíš

5. místo

Lina Dee

U tabule

„...v té době se lidé konečně vzbouřili a zahájili partyzánský boj proti utlačovatelům. Ti sice měli výhodu v přístupu ke zdrojům, ovšem lid je přemohl díky své vysoké adaptovanosti s místním nehostinným prostředím. To, co těmto událostem údajně předcházelo, popisuje báje O otcovské lásce, jejíž původ není doložitelný.“

Žákyně dokončila větu a učitelka pochvalně pokývala hlavou.

„Výborně Anniko, umíš na výbornou. Jsi si ale opravdu jistá, že v případě příběhu O otcovské lásce jde o báji? Víš, že pamětníci povstání trvali na jeho autentičnosti?“

„Jistě. Přesto nepochybuji, že jde pouze o báji, protože se nejedná o historicky věrný zdroj informací vzhledem k přítomnosti nadpřirozených zásahů, jakým je například léčení zaříkáváním, nebo existence prorocství.“

Učitelka Evelyn Nowakovská přimhouřila oči a s pochvalou poslala zkoušenou žákyni zpět do lavice. V jejím nitru však cosi protestovalo a křičelo, že je třeba hájit pravdivost příběhu, který poprvé vyprávěla její praprababička a který stál u vzkříšení svobodomyšlnosti lidí, izolovaných pro nesmyslné zákony na nejnehostinnějším, leč obyvatelném místě v celé Galaxii.

Vědma

Stála na vrcholku ostře řezané skály a rozhlížela se do dálky. Cíl jejího pohledu mohl být skutečný, stejně jako to mohla být představa čehosi nedotknutelného. Nikdo si netroufal odhadovat její myšlenky, byly obestřeny tajemstvím, jako ona sama. Vítr si pohrával s jejími prošedivělými vlasy, v jejichž vlnách měla zapletená peříčka a korálky. Široká sukně barvy půdy se jí zamotávala okolo nohou, a tak ji čas od času usměrnila, než vítr nabral nový směr. Pak se rukou chytla za amulet, který měla pověšený na šňůrce kolem krku. Kdo ví, co to bylo, rozhodně to nepřipomínalo nic z téhle planety. Šeptala cosi k sevřené dlani, pak ji směrem k Slunci rozevřela, jako kdyby mu posílala vzkaz. Co ji trápí? Také touha po domově, nebo to, že tohle místo nemá žádnou minulost?

Načervenalá, poměrně suchá a chudá půda, která neuživí tolik rostlin, kolik by ona potřebovala mít kolem sebe?

Vypadala, že k přírodě patří, i tady v tom podivném nepůvodním světě, jako by byla zrozena ze samotného vesmírného prachu a stvořena dříve, než celá naše sluneční soustava. Jen lidé jí nejspíš nevyhovovali, ve společnosti ostatních bývala zamlklá, ostřížím zrakem sledovala každé slovo a pohyb, až by se to mohlo zdát nepříjemné. Tady to ale každý bral jako samozřejmost, součást koloritu. Stejně tak to, že o ní dohromady nikdo nic nevěděl, i její jméno zůstalo utajeno a proto si vysloužila přezdívku Vědma, i když věřím, že málokdo tady ví, jak si vlastně takovou vědmu představovat. Jenže jakmile se v souvislosti s touto ženou tohle slovo objevilo, všichni věděli, že je to to pravé.

A ona nic neříkala, ani na souhlas, ani na odpor, prostě nové přízvisko přijala. Snad se takovou vědmou i cítila, vždyť místní ženy k ní chodily pro rady tam, kde byla syntetická léčiva krátká, nebo kde se nedostávala. Moc dobře vím, že pár lidí doslova seškrábala hrobníkovi z lopaty, i když si nejsem jist, že se to dá považovat za úspěch. Často přemýšlím, že by bylo lepší, být mrtvý, než živý. To, co mě zatím drží při životě a při zdravém rozumu kupodivu není Vědmina síla, ale síla přítomnosti mé rodiny. Vědma tu s námi však je, a kdyby měla zmizet, rozhodně by to nezůstalo bez povšimnutí. Je zvláštní, kolik pozornosti si tato podivná žena dokázala získat, aniž by o ni jakkoliv usilovala.

Veněra

Když byl v šedesátých letech dvacátého století spuštěn sovětský program Veněra, málokdo tušil, že má před sebou tak dlouhou a pestrou budoucnost. Počátek projektu provázely silné porodní bolesti. První sondy byly poruchové, a když už se náhodou dostaly k horké a zamračené planetě, nedokázaly se dlouho vyrovnávat s nelidskými podmínkami, které na ní panovaly. Nakonec se to ale povedlo, Sověti získali dostatečné množství dat, aby mohli v projektu pokračovat. Biologové a chemici v podzemních laboratořích nedaleko Vladivostoku začali zkoumat, jakým způsobem by bylo možné Venuši terraformovat. Zdálo se to být neproveditelné, léta výzkumů nepřinesla téměř nic nového, až do chvíle, kdy od Černého moře přišly vzorky řas, které prokazovaly vlastnosti, s jakými se ještě nikdo nesetkal. Tyto mikroskopické fotosyntetizující organismy byly velmi lehké a rychle se množily. Snášely extrémní teploty a dokonce dokázaly prosperovat i v nasimulovaných podmínkách atmosféry Venuše. Zdálo se, že je vyhráno, ovšem objev řasy byl jen prvním krůčkem na velmi dlouhém pochodu.

Pak skončila studená válka, a kosmický program Sovětského svazu i USA šel víceméně k ledu. Velmoci začaly řešit existenční obtíže, výzkumný ústav ve Vladivostoku byl zrušen a částečně odtajněn. Veněra usnula.

Někdy kolem roku 2012 se NASA upnula k myšlence vyslat člověka na další panenskou planetu. Jejich cílem byl tentokrát Mars. Lidstvo se na své Zemi cítilo již poněkud stísněně a hledání nové planety vhodné k trvalému obývání, bylo největší prioritou. Netrvalo dlouho a Rusko na oplátku oprášilo Veněru. Bylo pro ně snazší obnovit starý projekt, než se s NASA a ESA přetlačovat před Marsem a hádat se o prvenství.

V cestě jim pořád stál bezpočet překážek, které obydlí planety znemožňovaly. Absence magnetického pole, žádná voda a den dlouhý jako třetina našeho roku. Rusko tedy vyhlásilo celosvětovou soutěž o nejlepší řešení daných problémů. Mnoho vědců, známých i neznámých, se snažilo prosadit své nápady, ale povedlo se to jen jedinému. Mladému a nenápadnému astrofyzikovi doktoru Johnu Smithovi ze Spojeného království, jenž přišel s převratným návrhem solárně napájených štítů, které by nahradily funkci chybějícího magnetického pole. Dalším z jeho návrhů bylo navést na planetu několik komet, čímž by se docílilo dvou žádaných efektů. Nárazy zrychlí rotaci planety a trosky komet se rozpustí ve vodu. Trvalo skoro padesát let, než se Smithův návrh podařilo realizovat.

Za dalších deset let sestavili ruští inženýři nový expediční modul projektu Veněra II: Vtoroje rožděniye, který do atmosféry planety vysel násadu geneticky upravené řasy, již před lety zkoumali sovětsští vědci. Upravená řasa se přesně podle očekávání začala velmi rychle množit, spotřebovávat oxid uhličitý a vytvářet kyslík. Po skončení svého životního cyklu se řasa snesla na povrch planety a tam sloužila jako hnojivo pro půdu.

Kolonie

Původně se to tu mělo jmenovat Nová Země, ale jak to tak bývá, zůstalo zatím jen u Vězení. Stejně jako před stovkami let v Austrálii, i tady jsou prvními obyvateli trestanci či lidé z rozličných důvodů nepohodlní, aby otestovali a dále zlepšovali podmínky života. V několika malých Koloniích rozestých kolem Hnízda je dohromady asi padesát tisíc obyvatel, kteří žijí, jak jen se dá. Trochu to tu připomíná situaci v dávných indiánských rezervacích. Lidé tu živoří na chudé půdě, odkázáni jen na to, co se jim uvolí dát správci. Závislost na dodávkách ze Země už sice není stoprocentní, ale pořád je větší, než by mohlo být příjemné. Rozdávání měsíčních přidělů připomíná velmi smutné Vánoce. Dostanete sice to, co potřebujete, ale zaplatíte za to těžce vydřenými tokeny a bolestí,

protože správci jsou holohlavá hovada se zalíbením v trýznění okolí. Takoví polovojenští bezmozci rekrutovaní nejspíš v psychiatrických léčebnách pro pacienty se zvlášť sadistickými projevy. Bodejť. Sem by nikdo normální nechtěl, vždyť ani oni už nikdy neuvidí Zemi jinak než jako „modravou hvězdu“, nejjasnější z těch, které je z Venuše vidět. Jenže oproti vězňům mají všeho dostatek.

Rozdíl mezi Koloniemi a Hnízdem byl propastný. Kolonie byly zpočátku na úrovni vesnic přibližně z přelomu devatenáctého a dvacátého století, i když se časem jejich standard o něco málo zvedl, zatímco Hnízdo hýřilo nejnovějšími technologiemi současnosti. Každý z vězňů je ale viděl jen jednou a to při příletu na Venuši. Cesta raketoplánem bylo to poslední, co jste si ještě mohli užívat, jakmile se nohy cestujících dotkly povrchu planety, následovalo zasvěcení, první masáž obušky správců. Potom potupné odevzdání vlastního šatstva, dezinfekce a nafasování eráru. Všichni trestanci jsou nakonec rozvezeni do jakž takž zařízených buněk, ve kterých je jim předurčeno dožít svůj bídný život.

Vězni tu nejsou jen tak pro legraci, musí pracovat. Každý den se chodí do práce kultivovat terén. Do tvrdé železité půdy se sází méně náročné stromy a hloubí se nová koryta vodních toků tak, aby školky byly dostatečně zavlažené. Voda zrovna nepatří mezi to, čím by tahle planeta oplývala. Na nebi se sice neustále převalují ohromná mračna, dokonce i normálně prší, ale ty oceány, co se říká, že tu jednou budou, pořád nikde.

My

Člověk se dostane do vězení, ani neví jak. Třeba špatně zaparkuje automobil, nebo si dovolí být tak chudý, že nemá na zaplacení své existence. Nebo někomu šlápne na kuří oko tím, že napíše či dokonce nahlas řekne to, co si myslí. Možná se bude snažit svoje kacířské myšlenky a názory na historický vývoj společnosti předat dalším generacím tak, jako jsem to dělal já. V hodinách dějepisu na gymnáziu v srdci Evropy, v místech, která se dříve hrdě nazývala Českým královstvím, později Československem a nakonec, ještě před sloučením se zbytkem Unie, Českou republikou, jsem si nejednou před studenty posteskl, že autonomie státu je věc, která nám měla zůstat zachována. Jenže Unie byla jiného názoru a to toho, že na podobné věci je škodlivé jenom pomyslet, natož je říct nahlas. Přišel za mnou ředitel a promlouval mi do duše. To bylo samé: Františku, takhle to nejde a Františku, nechceme o tebe přijít. Jenže já jsem nepoučitelný, dopracoval jsem se k podmíněčnému propuštění, pak mě vyhodili a přidali pětiletou podmínku, a protože jsem

nedokázal držet hubu ani přesto, odlifrovali mě sem, že na Venuši si mohu vést protistátní řeči, jak chci.

Ze začátku jsem se prsil, že mi to může být jedno, tak budu žít na jiné planetě. No a co? Lidé už ji obydlují docela dlouho, tak co se pro mě může změnit, než že mi o něco klesne životní úroveň? Žil jsem sám, v životě jsem si nepřipadal zrovna úspěšný a moje nespokojenost s podmínkami na Zemi byla tak velká, že jsem se do vězení na Venuši skoro těšil. To jsem ještě netušil, jak škaredě jsem se přepočítal. Dokud jsem nevystoupil, měl jsem plnou hlavu toho, že to bude dobré, že Standardní minimální pravidla pro zacházení s vězni, která vydalo OSN už někdy v padesátých letech dvacátého století, stále platí a platit budou všude, kde se nachází lidé. Jenže pak nás vykopali z raketoplánu a já s hrůzou zjistil, že to, co se děje při příjmu, se nápadně podobá hitlerovským koncentrákům. Chvilí jsem se bál, kdy nás naženou do plynových komor, ale uklidňoval jsem se myšlenkou, že by těžko vynaložili tolik prostředků, aby nás sem dostali, když by nás zplynovat mohli i na Zemi.

Po dezinfekci jsem dostal balík oblečení a klíč od buňky, která mi měla být na zbytek života domovem. Buňka byla příjemným překvapením. Postel, nějaký stůl, židle a dokonce, světe div se, i žárovka, houpající se na kabelu pod stropem. V přístavku jsem pak našel elektrocentrálu a přiděl paliva. Pravda, toho lihu bylo tak na hodinový provoz denně, ale záhy jsem zjistil, že ze začátku víc ani není potřeba. Den tady má poměrně snesitelných třicet dva hodin, ale pracujete-li šestnáct hodin v lesních školkách, nezmůžete se po návratu na nic jiného, než na mdlobný dopad do postele.

I na dřinu se však dá zvyknout, a člověk se po čase přistihne, že daleko víc kouká kolem sebe. Zjišťuje třeba, že na planetě jsou internovány i ženy...

Svoji manželku jsem poznal ve stejný den jako Vědmu, bohužel za docela nepěkné situace. Při odstraňování závady mi řádkovací stroj semlel ruku, a já bolestí ztratil vědomí. Když jsem se probral, byl jsem v úplně jiné buňce, než byla ta moje. Prapodivně to tam vonělo, hořely tam opravdové svíčky a na maličkém elektrickém vařiči cosi bublalo. Sotva jsem se rozkoukal, ozvala se šílená bolest mojí pravačky. Zakňoural jsem a okamžitě ke mně přiběhly dvě ženy. Jedna mladá a krásná, druhá starší a... zvláštní. Mladá mi vyměnila obklad na ruce a představila se jako Ella, starší si mě jen svrchu prohlédla a pro jistotu neřekla nic. Co budu říkat, vykřesaly mě z toho za dva měsíce, aniž by použily cokoliv ze syntetických léčiv a já dodneška nechápu, jak se jim to povedlo. Vždycky jsem byl z těch, kteří důvěřovali farmaceutickým společnostem víc, než bylinkovým babkám. Od Elly jsem se o Vědmě časem dozvěděl spoustu věcí, ale jak mě uzdravila, to mi nikdy nebyla schopná racionálně vysvětlit. A já prostě nevěřím, že

vykuřováním a obklady je možné dát dohromady ruku, které byla na hadry. Kdyby to tak bylo, šly by všechny společnosti produkující léky do krachu.

Přesto jsem Vědmu respektoval, když nás s Ellou oddávala, bral jsem to stejně vážně, jako kdyby byl náš sňatek uzavřen na úřadě. Dokonce i správci si Ellu přepsali jako moji manželku a dovolili nám sestěhovat svoje buňky k sobě. Jistě, nebylo to zadarmo, ale začít žít jako skoro normální rodina, za těch tisíc tokenů stálo.

Teddy

Narodil se na tom nejhorším místě a v nejhorší dobu. Jistě, za tokeny si objednáte vše potřebné, ale správci se postarají, abyste těch tokenů neměli zase tolik. A když Ella musela zůstat doma a starat se o našeho synka Teddyho, docela se nám přitížilo. Ze svých tokenů jsem musel zabezpečit celou rodinu, protože v běžných přidělech jsme dostávali jen nejzákladnější potřeby a potraviny. A my chtěli Teddymu zajistit alespoň trochu pěkné dětství, což znamenalo upřít si něco ze svého pohodlí a investovat do věcí pro dítě. Nejprve to bylo oblečení a hračky, posléze pračka s čističkou odpadní vody, a později věci na učení, kromě toho další a další dávky lihu do palivových článků.

Skoro jsem se až upínal k báchorce, kterou prý vypustila mezi lid Vědma – že nebude trvat dlouho a najde se člověk, který svou láskou k rodině a hlavně vlastní oběti pro její záchranu vyburcuje obyvatele Kolonií, ti se vzbouří proti správcům, přemohou je a začnou žít svobodný život na Nové Zemi. Byla to hezká myšlenka a lhal bych si do kapsy, kdybych tvrdil, že se té svobody nechci dožít. Znělo to však příliš nereálně, stejně jako zkazka o tom, že smrt pro záchranu toho nejcennějšího přivolá onen spásný silný déšť, který promáčí vyschlou půdu a z téhle planety udělá místo pro opravdový život.

Jedna z místních žen se rozhodla, že pro děti, kterých bylo postupně víc a víc, zařídí školu, a kdybych do ní posílal Teddyho, tak by školné spolklo pár dalších tokenů. Jenže ona přišla s daleko zajímavějším návrhem - chtěla, abych tam učil já a všichni v naší Kolonii stáli při ní. Prý jsem jediný opravdový učitel a mám zkušenosti. Plat mi nabídli lepší, než bych dostal za tu nádeničinu na kultivacích, tak jsem kývl a po letech se zase učil slyšet na oslovení „pane učiteli“. Také Ella se mohla vrátit do práce a tak nám životní úroveň zase stoupla.

Teddy nám dělal jen radost. Protože se v našich podmínkách narodil a vyrostl, přišlo mu všechno tak snadně normální, nebyl proti nám, dospělým, zatížen vzpomínkami na Zemi a na svobodu. Spolu s ostatními dětmi tvořili nový lid Venuše. Učit je ale bylo těžší, než jsem si myslel. Přeci jen jsem učitel historie a od některých věcí se nedovedu

oprosit. Jak zredukovat dějepis, aby ho děti pochopily a přitom to v nich nevzbudilo přílišnou zvědavost na planetu, kterou nikdy nepoznají? Bylo by špatné na ně přenášet vlastní stesk a ubíjet jím jejich vnitřní svobodu, kterou mnohonásobně překonávají své rodiče. Nakonec jsem začal brát historii jako to, co se zde teprve musí vytvořit a naše děti jsou lidmi, kteří budou psát dějiny.

Žáci byli skvělí, pozorní, dobře se učili, jenže jak rostli a dospívali, více si všímali věcí kolem sebe. Chování správců v nich vzbuzovalo velkou nelibost. Navíc si jen velmi těžko dali vysvětlit, že tady je nutné držet hubu a krok. Puberta v nich vzbuzovala touhu rebelovat, a za svůj cíl si vybrali naše trýznitele.

Vánoce

Bylo krátce před vánocemi. Se ženou jsme čekali před naší dvojbuňkou na dodávku s objednanými věcmi na celý měsíc, nějakými dárky a také s vybavením do školy. Přepočítával jsem tokeny a doufal, že přivezou všechno a že se nebude dít nic závratného.

Oblak prachu na cestě prozrazoval, že vozidlo se blíží. Dychtivost vyběhnout mu naproti se prala se strachem. Nikdy člověk nevěděl předem, jak bude předávka probíhat. Jestli se nebude dít nic, nebo přijde trocha toho ponižování, či nakládačka jako za starých časů. To už naštěstí nebývá tak časté, dokonce jsem se od nově příchozích dozvěděl, že ani přijímací rituál prý není tak tvrdý, jak býval. Trochu jsem se zasní a viděl Novou Zemi jako Austrálii. Osvobozenou od tíhy vězení, autonomní a normální. Když ale přijelo pásové vozidlo s příděly a objednávkou, bylo jasné, že ten sen ještě dlouho zůstane jen přeludem. Správce vylezl na korbu a začal shazovat bedny z přibližně metrové výšky na zem. Upozornil jsem ho, že v některých krabicích je nádobí a v dalších laboratorní vybavení do školy. Nejspíš jsem si dovilil až příliš, protože správce seskočil z korby rovnou na jednu z beden a z ní přede mne. Než jsem se nadál, ležel jsem v prachu a zažíval takové malé soukromé pekličko. Ella se běžela schovat domů, moc dobře věděla, že kdyby tu zůstala, schytala by také pěkných pár ran. Druhý správce už vylézal z kabiny.

Z domu vzápětí vyběhl Teddy. Chtěl jsem vykřiknout, ať se do toho neplete, ale než jsem z pošramocené hrdla stačil cokoliv vytlačit, visel už na druhém správci a rval se s ním celou silou svých třinácti let. Nevěděl bohužel to co já, nebo si to jen neuvědomoval – že správci nechodí neozbrojení. Stačil jen mžik, ozvalo se kovové zabzučení a vzduch naplnil pach seškvařeného masa. Teddy jak ve zpomaleném filmu padal na zem, správci nasedli do nákladáku a s rachotem odjeli směrem k Hnízdu.

Vyškrábal jsem se do sedu a po kolenou se doplazil k Teddymu. Nemusel jsem být doktor, abych poznal, že je to zlé. Na chlapcově břiše se skvěl okrouhlý otvor velikosti pěsti s ostře opálenými okraji. Pod krustou spáleniny pulzovaly jinak obnažené orgány. Stačí trocha infekce a Teddy nepřežije. Jistě, mohli bychom mu ránu svépomocí zašít, ale věděl jsem, že tohle je příliš velký risk. Ella tu byla skoro hned po tom, co Teddy dopadl vedle mě. Držela jeho hlavu v dlaních a usedavě plakala. Asi už se s ním skoro loučila. Já už se pomalu zvedal, a i když mě od té nakládačky bolelo celé tělo, nebylo to nic, proti tomu, co provedli mému synovi. Přemýšlel jsem o hromadě různých věcí, od záchrany Teddyho, až po pomstu. To první bylo samozřejmě nejdůležitější. Přišel jsem na to, co by bylo ideální, ale o tom se nám tady v Koloniích ani nesnilo, i když jsme věděli, že správci, je v Hnízdě mají. Nanoboti umí vyléčit jakékoliv zranění, limitující pro ně je pouze smrt. Mrtvého vrátit neumí. Jenže proplížit se až do Hnízda, o to se nikdy nikdo nepokusil, všem stačilo, jak se správci chovali tady v Koloniích nebo při příjmu, riskovat jejich vysokou koncentraci nikdo nechtěl. Stačilo mi podívat se znovu na Teddyho, abych věděl, že já tam půjdu.

Cesta

Přenesl jsem Teedyho do domu a Ella vyrazila pro pomoc. Doufala, že Vědma si bude vědět rady, ale já jsem byl, jako téměř vždy, skeptický. Čajíčky, vykuřování a volání dobrých duchů – zní to sice zajímavě a tajemně ale takové hábrlí-dábrlí doopravdy pomoci nikomu nedokáže. Věř, a víra tvá tě uzdraví... To sice možná funguje, ale pouze ve velmi omezené míře. Rány to nezacelí a Teddy byl v bezvědomí, tudíž se na jeho víru také nedalo spolehnout. Počkal jsem, až se Ella s Vědmou vrátí a pak jsem potichu vyklidil pole. Nemohl jsem své ženě říct, kam se chystám, zcela určitě by si to nepřála, ale já jít musel.

Vzal jsem si vak na záda, do něj lahev s vodou, nějaké suchary a za opasek nůž. Ne, že by mi k něčemu byl, pokud se dostanu do bitky se správcem, ale jeden nikdy neví, kdy se může hodit. Čekala mě docela dlouhá cesta. Vzpomněl jsem si na doby, kdy se mi patnáct kilometrů nezdálo jako žádná vzdálenost, ale to jsem byl o dost mladší a v lepší formě. Už teď jsem měl problém se nadechnout, hrudní koš, na němž si správce zatančil kozáčka, při každém nádechu chrastil a dával mi vědět, že ne všechna žebra jsou úplně na svém místě. Nesměl jsem na to dbát, to bych nedošel vůbec nikam.

Prvních pár kilometrů to docela šlo, ale pak už jsem si připadal málem jako Meresjev. Krom žeber se začala ozývat i další zranění, nemluvě o racionálních

myšlenkách, které začaly ubíjet prvotní elán. Uvědomil jsem si, že moje světlé plátáky a kostkovaná košile nejsou do červené pouště ideální oděv. Určitě jsem v tom vidět na desítky metrů. Pak, když už se dostanu k Hnízdu, jak se dostanu dovnitř, aby mě nezabili dřív, než se stihnu rozkoukat? Prostě mi ten můj nápad přišel čím dál zoufalejší a beznadějnější a nebyť mého téměř nezdolného optimismu, občas hraničícího s naivitou, asi bych se otočil, vrátil zpátky a doufal, že Vědma Teddyho „nějak“ zachrání. Jenže to už by byla naivita úplná.

Musel jsem se zastavit, odhadem jsem byl asi tak ve dvou třetinách cesty. Už jsem viděl věže základny, která vypadala jako hrad, či zámek z nějakého sci-fi. Okolo věží cosi létalo. Možná první ptáci na planetě, ale spíš bych to tipoval na nějaké stroje. Už mi bylo jedno, co to je. Díky bolesti a krvi, kterou jsem začal vykašlávat, mi bylo jasné, že zemřu i já, pokud nenajdu nanoboty a nezpůsobí to ani tahle zpropadená výprava. Že já nedržel hubu. Čert vem školní laboratoř. Žádná věc na světě nestojí za dva životy a žal opuštěné ženy. Vztek na správce mi vlil do žil další dávku adrenalinu a já se vydal dál.

Zhruba za hodinu jsem došel tam, kam jsem nechtěl, ale musel. Seděl jsem schovaný za kusem skály a přemýšlel, co dál. Kolem Hnízda jsem nezahlédl žádný plot, ale počítal jsem, že sloupy rozmístěné kolem základny slouží k udržení nějakého energetického štítu. Na dohled byla vrátnice, tu jsem si pamatoval, vezli mě přes ni, když mě tady internovali. Nejspíš jich kolem dokola bude víc, ale za touhle jsem alespoň tušil, jak to vypadá. Jistě, všechno už může být jinak, ale člověk se, jako tonoucí stébla, chytá toho, co je mu povědomé.

U vrátnice stálo zaparkovaných několik pásáků, dost možná byl jeden z nich před několika hodinami u nás. Dostal jsem další ze série naprosto šílených a nemožných nápadů a zcela mu podlehl. Sundal jsem košili a chvíli ji vlácel v prachu, aby tolik nesvítila svou modročervenou kostkou. Kalhoty měly díky cestě svou barvicí proceduru už za sebou. Pak jsem se ze svého úkrytu vydal plížením, plazením vpřed, přímo k vozům. Jejich řidiči vykecávali s vrátným, a celkově se chovali dost neopatrně. Bodejť, v atmosféře strachu, kterou vypěstovali mezi obyvateli Kolonií, se ještě nikdo nepokusil narušit jejich klid a bezpečí. Až teď já.

Vklouzl jsem pod plachtu nákladního prostoru a skryl se pod zbytky igelitu, do něhož se balí bedny na paletách, aby se nerozsypaly. Pak jsem asi omdlel.

Intermezzo

Oči viděly jen tmu, do uší se však tlačil sílící šepot, který mi spílal a nadával mi pro mou lehkovážnost. Ten hlas jsem nepoznával, ale nedivil bych se, kdyby ke mně takhle promlouvalo mé vlastní Já. To, co jsem slyšel, totiž byly myšlenky, které jsem se snažil celou dobu umlčet. Zvláštní bylo, že ten hlas zněl příliš skutečně. Dokonce i tma mého bezvědomí se začala rozestupovat a já spatřil Vědmino obydlí, v něm na lůžku Teddyho, štkající Ellu a Vědmu, která mi dávala nesčetně jmen, z nichž ani jedno bych si nedal za rámeček. To její hlas mi šeptal do duše. Zvedla oči a jako by se podívala přímo na mě, i když já v tomhle snu vůbec nebyl. Ten pohled však zamrazil. Došla mi s ním spousta věcí. Třeba to, že pokud mě chytí, zabijí spoustu lidí z naší Kolonie, Teddyho a Ellu mezi prvními. Zatím jsem se vezl na sérii šťastných náhod a nevěřil jsem, že by mohly ještě pokračovat. Najednou se mi chtělo strašně moc utéct, vrátit se a věřit, že Vědma Teddyho zachrání. Hlas v mé hlavě se znovu rozezněl ve větě, o jejíž pravdivosti jsem už delší čas nepochyboval.

Věštby

Věštby jsou různé, liší se v mnoha věcech, nejen samotným obsahem, týkajícím se globálních témat, jako je konec světa, po témata osobní až téměř malicherná. Třeba taková čísla do loterie. Pro člověka, kterého se to týká, nedocenitelná informace, pro ostatní možná tak akorát důvod k závisti.

Jedno z nejznámějších globálních proroctví bylo asi to mayské o konci světa v roce 2012. Miliony lidí na celém světě téměř hystericky vyčkávaly to magické datum jednadvacátého prosince, aby pak se zklamáním mohly říct, že se nic nestalo. Žádná bouře, žádné meteority, žádné zhroucení internetu, prostě nic. Některé pavědecké plátky pak přišly s tím, že datum z mayského kalendáře bylo špatně převedeno a že má jít o zcela jiný den, ale tohle sdělení už nikoho nevzrušilo. Jen pár zasvěcených vědělo, že 21. 12. 2012 se opravdu něco stalo. Něco, co svět sice nezničilo, ale rozhodně ho to změnilo. Ten den několik důležitých hlav v Moskvě odsouhlasilo vzkříšení projektu Veněra a tím změnilo chod a smysl života mnoha lidem. Vždyť také ono proroctví neříkalo nic o konci světa, jen o nastolení nového světového řádu a tím vláda strachu z vystěhování na cizí planetu nepochybně byla.

V historii však figurují i další proroci, Nostradamus, Sybilla, Edgar Cayce, baba Vanga nebo chobotnice Paul, která věštila výsledky fotbalových utkání. Ti všichni vyslali do světa věštby, z nichž se většina více či méně přesně vyplnila. Možná je to dáno i volností výkladu, jak by bylo možné, znát tolik přesností stovky let dopředu?

Existují také proroctví malá, osobní, avšak o nic méně důležitá. O jejich jejich existenci často neví ani ten, jehož se týkají a zůstávají tak ukrytá v hlavě věštce, jemuž byl dán onen dar poodhalit roušku budoucnosti. Nebo jsou všeobecně známá, ale tak utopická, že jim nikdo nepřikládá větší význam. Někdy si souvislosti takového proroctví dáte dohromady až příliš pozdě, když už není možnost běh událostí nějak změnit, pokud to vůbec kdy možné bylo.

Ella

Seděla u okna a vyhlížela ven, i když na půl oka sledovala i Vědmu, jak se stará o Teddyho. V buňce to bublalo a vonělo a Teddy navzdory bezvědomí vypadal celkem dobře, když člověk zapomněl na obří ránu zející do jeho břišní dutiny. Vědma si netroufla ji zažívat, tvrdila, že je nutné, aby se nejdřív odhojila ta spálenina.

Najednou se z dále ozval zvuk vrtulníku. Ella vyběhla z buňky, ten zvuk ji znepokojil. Quadroptéry totiž málokdy zalétávaly až ke Koloniím. Zlé tušení jí napovídalo, že tenhle manévr se týká jejího zmizelého muže, blázna, který ať už se vydal kamkoliv, nemohl to ve svém zbídačeném stavu přežít. Jí ale bylo jasné, kam šel, tam, kde tušil zdroj všeho nedostupného, co se nedalo koupit ani za naspořené tokeny.

Vědma ji přesvědčovala, že se nic neděje zbytečně a všechno má svůj smysl, ale jí to tak nepřišlo. Proč by měla zažívat tolik bolesti zrovna ona, která nechtěla nic jiného, než žít v klidu?

Vrtulník s termovizí dlouho bezcílně kroužil nad krajinou, až nakonec zamířil zpět k Hnízdu. Mohlo to znamenat dvě věci, buď František nikde ve vyprahlém kusu půdy mezi Hnízdem a Kolonií není, nebo už nežije a termovize ho tak nemůže najít.

Ellu to táhlo do pouště, chtěla se na vlastní oči přesvědčit o naději, či beznaději. Vždycky měla radši jistotu, ať byla, jak chce špatná. Vydala se tedy směrem, kterým na začátku tohoto podivného zamračeného předvánočního dne odjelo auto s muži, kteří se kdoví proč rozhodli, že jí zničí život a vezmou jí jediné dva lidi, na kterých jí opravdu záleželo.

Vítr se proháněl mezi kameny a byl cítit vodou. Padla jedna masivní kapka, za ní další a další a než se Ella mohla rozkoukat, byl z toho liják, jaký nikdo na téhle planetě nezažil. Jako by ji s tím deštěm něco bouchlo do hrudi, rozplakala se. I když přes kapky deště a slzy téměř neviděla, kostkované košile, kterou ráno sama vyndávala ze skříně, si nemohla nevšimnout. Klekla si k tělu, ležícímu na břiše se zařatou pěstí napřaženou vpřed. Otočila ho tváří k nebi, aby déšť smyl prach, špínu a krev z jeho obličeje. Byl to její

muž, o tom nebylo pochyb, a i kdyby tomu nevěřila, kovový štítek na řetízku, visícím kolem jeho krku mluvil jasně: František Nowakovský; 121221/1000.

Přiložila prsty na jeho krkavici a čekala, zda neucítí alespoň slabou ozvěnu tepu, ale nedočkala se. Věděla to. Dnes je ten den, kdy smrt nevinného přivolala déšť.

Rozhodla se zjistit, pro co její manžel vlastně šel, zač položil svůj život a co tak křečovitě svíral v pěsti. Prst po prstu za doprovodu nepříjemného křupání ztuhlých kloubů odhalovala nevelkou skleněnou ampuli se stříbřitou tekutinou podobnou rtuti. Drobné písmo vyleptané ve skle nedokázala přečíst, ale došlo jí, že ať je to cokoliv, má to zachránit jejich syna.

Chtěla se vrátit i s manželovým tělem a s přáteli ho se všemi poctami pohřbít, zjistila však, že na to zdaleka nestačí. Bude se muset vrátit zatím sama.

Krok za krokem se blížila zpět ke Kolonii, v botách jí čvachtalo, šaty se lepily na tělo, ale ona to nevnímala. Snažila se zmechanizovat svou veškerou činnost a oprostít od všech pocitů, aby jí nepuklo srdce. Čím blíže byla domovu, tím silněji si uvědomovala, že o Františkově oběti musí říct co nejvíce lidem...

Nanofinis

Vědma se netvářila nadšeně, když Ella odlomila vršek ampule a vlila tekutinu s nanoboty přímo na ránu. Když zjistila, co to František vlastně přinesl, blahořečila mu a děkovala. O to více jí scházel. Byl by nadšený, kdyby mohl sledovat jak se okrouhlá rána čistí a zarůstá přímo před očima. Bylo jí ale jasné, že nanoboti nejsou všespásní a že bude záležet i na Teddyho vůli žít a na Vědmině péči. Nechtěla jí tím, že využila nanoboty dát najevo, že je nepotřebná, naopak. Chtěla jí usnadnit práci a hlavně dokázat, František nezemřel zbytečně.

Konečně přišel čas obejít sousedy, říci jim o jeho hrdinství a doufat, že je to nenechá chladnými. Pak se vypraví do pouště a vystrojí důstojný pohřeb muže, který projevil svou otcovskou lásku a víru v rodinu. Nakonec... jak že znělo to proroctví?

Tři gramy spacího prachu

4. místo

Martin Maniaque

„Hej chlape, nechceš koupit nějakou magii?“

Feták, zarudlé oči a pod nimi pytle gigantických rozměrů. Díval se spíš skrze mě, než na mě. Ta věta zaznívala poslední měsíce v ulicích města poměrně často. Zpočátku ale měla váhu. V prvních týdnech tohoto připsraného období, kdy se za soumraku dalo v zapadlých koutech sehnat opravdu cokoliv, mohl člověk narazit na zajímavé zboží.

Potom se ale na trhu objevili idioti a s nimi sračky plné levných náhražek a tahle věta se změnila ve vysmívané klišé. Kvalitní materiál aby teď člověk pohledal. Ještě štěstí, že mám svoji stálou klientelu.

„Tak co, kurva?“

Víc říct nestihl. Chytil jsem ho pod krkem a přirazil ke špinavé zdi toho temného podjezdu, ve kterém jsme stáli. Jeho pohled bloudil po čmáranicích na zdi za mnou. Nepoznal mě. Nedošlo mu, že jsem to byl já, kdo mu před dvěma měsíci pomalu zpřerážel ruce za to, že prodával šmuky v mé části města.

„Hele, dám ti slevu,“ pokračoval, aniž by mu docházelo, v jaké situaci se nachází.

Byl úplně mimo. Přiblížil jsem se k němu a pořádně si prohlédl jeho obličej. Na čele měl několik hnědých skvrn. Vypadaly jako ty, které mívají důchodci na rukou. Na jaterní skvrny byl ale mladý. Za tyhle mohlo *palermo*.

„Od koho to kupuješ?!“ přitlačil jsem na něj.

„Co?“

„To péčko.“

„Já v péčku nejedu, tak vezmeš si něco?“

Šířilo se to jako epidemie. Ten humus dokázal z lidí udělat chodící mrtvolky už po několika dávkách. Smažky vyprávěly, že po *palermo* dokázaly číst v lidech jako v knihách a hýbat věcmi pouhou myšlenkou. Co jsem ale vypožoroval, poslalo je to maximálně na hodně dlouhý trip a obdarovalo je to silnou závislostí.

„Vypadni,“ pustil jsem ho.

Svezl se k zemi, kde se víceméně vlivem gravitace usadil. Z nosu, který o nosní přepážku přišel už hodně dávno, mu začalo vytékat něco tmavého. Nakrčil jsem obličej, na patě se otočil a vydal se pryč.

Už to bylo tak. Naše kdysi krásné město, kde nebylo o zákazníky toužící po kvalitním zážitku nouze, umíralo zevnitř. A nás, kteří jsme schopni opatřit látky a předměty oplývající opravdovou mocí, zbylo jen pár.

Zabrán do myšlenek jsem si to svižným krokem mířil přímo k centru města. Tma začala padat už před hodinou a citelně se ochladilo. Přitáhl jsem si kabát ke krku a přidal jsem do kroku. Po pár minutách nebe zčernalo, průmyslové budovy jsem nechal za sebou a doslova jsem vstoupil do záře velkoměsta.

Neony křiklavých barev mě bodaly do očí ze dveří téměř každého podniku, kolem kterého jsem prošel. Na zdech domů zase svítily obří obrazovky plné reklam a byly doplněné o tlampače, které vyřvávaly neuvěřitelně hlasitým způsobem. Po silnici svištěla auta jedno za druhým a chodníky byly plné lidí všemožných sociálních vrstev.

Prodíral jsem se těmi zástupy, šlapal jim po nohách a oni šlapali po nohách mně. Ale nikdo se tím nezaobíral, byli až moc pohroužení do víru zábavy. Večery ve městě byly vždycky divoké. Nemluvalo se o tom, ale všichni si už museli všimnout, že populace se neúnosně zvyšovala každým dnem. Proto nebyly párty na chodnících před kluby nic divného. Dovnitř se ti lidé prostě nevešli.

„Ne tak rychle,“ zavolal kdosi za mnou a chytil mě za paži.

Zastavil jsem, otočil se a pohlédl na ženu, která se dožadovala mé pozornosti.

„To mě ani nepozdravíš?“ zeptala se.

„My se známe?“

Podívala se na mě zvláštním, vyčítavým pohledem.

„Přiznávám, nechala jsem si trochu poupravit nos, lícní kosti, rty a taky mě trochu odsáli, ale že nepoznáš svoji někdejší nejlepší zákaznici, to by mě nenapadlo.“

Chvilí jsem na ni koukal a potom mi to docvaklo. Nenechala se odsát trochu, ale sakra pořádně. Kdysi vypadala jako suchozemská velryba, teď byla možná pětínová.

„Lesano?“

„Bingo! Že ti to ale trvalo. Kam tak ženeš, za obchodem?“

Přikývl jsem. Byly doby, kdy byla Lesana schopná za mé zboží utratit roční rozpočet menší domácnosti. Nouzí o peníze totiž nikdy netrpěla. Teď ale vypadala, že už je pár měsíců, nebo možná let – to jsme se neviděli tak dlouho? – čistá. Stála tam oblečená do šatů velikosti, o které si mohla kdysi nechat jen zdát, před luxusní restaurací, s cigaretou ve špičce, jako pravá dáma. Změnila se, na rozdíl ode mě.

„Vidím, že nemáš zrovna náladu na pokec. Nebudu tě zdržovat. Ale když už jsem na tebe natrefila ...“

Všiml jsem si záblesku v jejích očích. Pod tím make-upem a vybělenou kůží byla

pořád ještě někde schovaná divoká Lesana, která se čas od času přihlásila o slovo. K mému štěstí chtěla ven zrovna dnes.

„Náhodou s sebou nějakou *tmu* mám, pokud máš zájem.“

Rozhlédla se kolem. Jako by jí někdo z těch lidí věnoval sebemenší pozornost. Ale byl to zvyk. Sáhla do psaníčka, které měla pod paží a vytáhla z něj několik bankovek. Ty mi potom zastrčila do kapsy kabátu.

„Doufám, že jsi nepodražil.“

Jen jsem se na ni usmál a sáhl do vnitřní kapsy. Vytáhl jsem odtamtud několikrát přehnutý černý papír. Měl teď velikost mince. Lesana se po něm dychtivě natáhla. V očích jí hrálo asi tisíc čertů.

Moc dobře věděla, do čeho se pouští. Tma byla totiž vždycky její nejmilejší magická substance. Stačilo, aby ji žena šňupla nosem, úplně jako obyčejný koks a díky tomu tak získala na pár hodin schopnost zatmívat ostatním lidem myšlení. A Lesana byla vždycky hodně náruživá, takže pár mužů i žen z restaurace asi dnes zažije nezapomenutelnou noc.

„Normálně bych to nedělala. Já manžela nepodvádím,“ při těch slovech mi ukázala prsten na ruce, „jenže on je poslední dobou pořád připojený do sítě a pracuje. K čemu to potom je, mít doma chlapa, když má neustále v krku vražený kabel?“

„Já tě nesoudím.“

Ještě aby. Připravil bych se o peníze.

S Lesanou jsem se v rychlosti rozloučil, přičemž jsme si slíbili, že si určitě zavoláme a někam spolu zajdeme. Jasně.

Zrychlil jsem. Už jsem byl v tom živočišném pekle dost dlouho, až jsem začínal mít pocit, že mě ta masa lidí nabere a vyplivne někde jinde. Když jsem se konečně odtamtud vymotal a zaplul do boční uličky, byla už úplná tma. Ale to nevadilo. Odtud bych cestu našel snad i po slepu. Byl jsem skoro v centru, u svého cíle.

Rozhlédl jsem se, ale byl jsem v uličce sám. Neomylně jsem zamířil k obrovskému kontejneru, obešel jsem ho, sehnul se a odklopil poklop od kanalizace. On to vlastně nebyl poklop, jen to tak mělo vypadat. Byla to dvířka, která vedla dolů do sítě tunelů pod městem.

Vklouzl jsem do černočerné tmy pode mnou a zavřel za sebou vchod. Jakmile jsem slezl po žebříku dolů a mé nohy se dotkly pevné země, začal jsem rukama šmátrat kolem. Konečně jsem to našel. Na hromadě tam ležely elektrické svítilny. Jednu z nich jsem popadl, zapnul a posvítil si na cestu.

Stoky pod městem byly zvláštní místo. Spíš než na odpad a krysy tu narazíte na lidská

obydlí. I když lidská je asi silné slovo. Ti, kteří tu žijí, už dávno lidmi nejsou. Jsou to trosky a stíny svého někdejšího já. Jsou to šlapky a feťáci a buzeranti s AIDS, chudí lidé bez střechy nad hlavou, výkvět městského podsvětí. A zároveň potenciální zákazníci.

Žijí tu samozřejmě ilegálně, proto ten falešný poklop a svítlny u vchodu. Plné osvětlení stok je až v centru jejich *podměsta*. Upřímně se divím, že na ně ještě nikdo nepřišel. I když možná přišel, jen se to nikomu nechce řešit. Na každý pád jsem se tam cítil jako doma. Obyvatelé podměsta mě v drtivé většině znali a měl jsem mezi nimi i spoustu zákazníků.

Ušel jsem několik stovek metrů a narazil jsem na plechové dveře. Vedle nich ležela další hromada svítlen. Tu svoji jsem zhasnul, odložil k ostatním a dveře otevřel. Ten večer mě už podruhé do obličeje praštilo světlo.

Dostal jsem se do osvětlené části podměsta. Do centra všeho dění. Odtokové kanály si obyvatelé toho místa zakryli a vytvořili tak široké pozemní silnice. Přestavby se dočkaly i boční tunely a místnosti s údržbou, ze kterých si lidé žijící v podměstě vytvořili něco na způsob bytů. Bylo to jako jedno velké lidské mraveniště. Cizinec by se tu ztratil. Já jsem ale šel na jisto. Znal jsem to tam jako své boty.

Byla noc, takže většina lidí byla někde venku. Šlapky pracovaly, feťáci sháněli dávku. Doufal jsem, že se tu najde alespoň někdo při penězích, kdo si bude chtít osladit život pořádnou dávkou *včelího prachu* nebo *velrybí trestí*. Zabočil jsem do druhé uličky po pravé straně hlavní ulice. Stály tady boudy smontované z železných trubek a plastových plátů ukradených někde na stavbě.

Zaklepal jsem na první z nich. Ve dveřích, které tvořilo staré prostěradlo, se objevila hlava ženy ve středním věku. Do obličeje se jí dala nějaká odporná nemoc. Občas jsem ji vídal i na povrchu. Jakmile mě uviděla, odplivla si přede mnou a vrátila se do boudy.

Zůstal jsem tam stát s nevěřicným výrazem a nechápal jsem, která bije. Nejspíš jí ten syfl začal ohlodávat už i mozek. Pokrčil jsem rameny a vydal se dál. Zkusil jsem boudu hned vedle. V téhle části stok se mi téměř vždycky podařilo něco prodat.

Dneska to ale bylo jiné, divné, abych pravdu řekl. Jakmile se před druhou boudou objevil mladík s barevným účesem, jen se otočil na patě a zmizel uvnitř.

„Co to s váma dneska je?“ zeptal jsem se víceméně pro sebe.

Potom mě někdo chytil za paži – opět, začínal jsem si připadat jako hadrová pana, kterou si může každý táhat, jak se mu zlíbí – a zavlekl do malé místnosti s potrubím. Byla v ní tma. Ten někdo za námi bleskově zabouchl dveře a rozsvítil kapesní svítilnu.

„Zoltáne, tobě hrabe? Na co si to tady hraješ?“ sjel jsem mladého cikána, sotva jsem ho v tom slabém světle rozpoznal. Byl to jeden z mých zákazníků. A troufám si tvrdit, že

i jeden z mála mých přátel.

„Co tady, do hazjlu, děláš? Já jsem si myslel, že už jsi dávno někde za kopečkama.“

„A proč bych měl být?“

„Lazare, děláš si ze mě prdel? Kde jsi několik posledních dní byl?“

To, že jsem se vlivem vlastní, špatně uvařené *černé hlavy* proháněl týden po městě v potkaní kůži, nemusel nikdo vědět.

„Měl jsem práci.“

„A co tvůj telefon? Ten měl taky práci? Volal jsem ti asi stokrát!“

„Mám ho vypnutý. Vždyť víš, že tuhle techniku nesnáším.“

Při těch slovech jsem se dotkl jeho krku. Přesně v místě, kde mu do těla vstupoval malý kovový konektor pro propojení se sítí. Telefony, skrzprostorové cestování a stahování výživy online ze sítě přímo do těla. Abych pravdu řekl, nejen, že jsem tomu nevěřil, možná jsem se toho i trošku bál.

„Musíš odtud vypadnout, okamžitě.“

„Proč?“ znejistěl jsem.

„Adamov je mrtvej,“ pronesl s vážným tónem v hlase.

Trošku ve mně zatrnulo. Adamov ovládal polovinu města. Byl to manipulátor a chorobný narcis. Zkurvysyn až do morku kostí. Ale měl taky peníze. Peníze, které rád investoval do mého zboží. Pokud vážně natáhl bačkory, přijdu o značnou část příjmů.

„To abych si za něj našel náhradu,“ nemohl jsem si pomoci.

„Ty to nechápeš, z jeho smrti viní tebe. Adamovová na tebe nasadila *bosorku*, chce tě zlikvidovat.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Jenom staré potrubí lomozilo. Nevěřicně jsem na Zoltána koukal a snažil jsem si v hlavě srovnat to, co jsem zrovna slyšel. Nemohl jsem to zpracovat. Ale vysvětlovalo by to, proč ti feťáci tady dole se mnou odmítali cokoliv mít. Taky bych odmítl mluvit s člověkem, o kterém se povídá, že po něm jde bosorka.

„Viní mě? Proč proboha?“

„Adamov trpěl nespavostí, kupoval si od tebe *spací prach*, tři gramy každý měsíc, všichni to vědí.“

Přikývl jsem.

„A jedno ráno už se neprobudil. Adamovová tvrdí, že ho zabil tvůj spací prach.“

„Kravina. To ho policajti neposlali na pitvu, nebo co se s mrtvolama dělá? Vsadil bych se, že si Adamovová odkrouhla manžela sama. Vždycky byla lačná po moci.“

„Policajty má pod palcem,“ Zoltán nešťastně vydechl a opřel se o teplé potrubí. „Vážně jsem doufal, že už jsi pryč. Ta bosorka je šílená. Ke všem východům z města dala

čmuchače, dokonce i k výlezům z kanalizace, takže jsi tu v pasti. A dokonce se povídá, že mezi jejími posluhovači jsou i mrtví.“

„Budu v pořádku,“ řekl jsem a v Zoltánových očích se objevil záblesk naděje. „Je tu ještě jedna cesta, o které ta bosorka neví.“

Sáhl jsem do kapsy kabátu a podal jsem Zoltánovi průhledný pytlík s jasně modrou krystalickou látkou.

„Tohle si vezmi, s těma čmuchačema všude je mi to k ničemu a v tomhle městě jsem s obchodem skončil, určitě to využiješ lépe.“

Zoltán pootevřel pusku ve znamení údivu a pro pytlík se natáhl. Byl ohromený. Takové množství *modrosvitu* stálo majlant. Nikdy by si ho tolik nemohl dovolit. Modrosvit byl skvělá záležitost. Dokázal vám dle libosti změnit fyzický vzhled. Vyloupit banku se s ním vzhledem ke čmuchačům ve všech podobných institucích nedalo, ale i tak se s ním dala zažít spousta zábavy.

„Ale ...“

„Žádné ale, ber to jako poděkování.“

„Dobře. A co teď budeš dělat?“

„Vypadnu pryč a začnu někde nanovo. Možná zkusím v hlavním městě studovat *chymii*. V míchání vlastních esencí jsem udělal značný pokrok, takže by to možná mohlo jít.“

Po těch slovech jsem se k Zoltánovi naklonil a objal ho. To bylo nejspíš naposled, co jsme se viděli. Objekt mi opětoval, silně mě stiskl a poplácal po zádech.

„Díky,“ řekl jsem jenom a opustil jsem místnost s trubkami.

Pokud byla situace doopravdy tak vážná, musel jsem mít z pekla štěstí, že jsem zatím nenarazil na bosorku nebo její lidi. Musel jsem jednat okamžitě. Domů jsem se vrátit nemohl. Existovalo jenom jedno místo, kam jsem mohl jít. Jedno jediné místo, ze kterého vedla cesta pryč.

Vykřičený dům, do kterého jsem směřoval, byl naštěstí docela blízko podměsta. Zvenku vypadal úplně obyčejně. Jako další z mnoha činžovních domů, kterých bylo v téhle části města plno. Že se jedná o bordel, se dalo zjistit jen podle titěrné cedulky na tmavých těžkých vchodových dveřích.

Těm jsem se já ale obloukem vyhnul. Nechtěl jsem potkat víc lidí, než bylo nutné. Zamířil jsem rovnou k zadním dveřím, které vedly do jedné z postranních uliček. Zhluboka jsem se nadechl, vydechl a zazvonil.

Chvilí se nic nedělo, ale potom na dveře zevnitř něco narazilo. Následně se odtamtud začalo ozývat škrábání a taky vytí, které začalo nabírat na intenzitě. Zasraní čmuchači.

Majitelce musí nevěstinec dobře vynášet, když si jednu z těch bestií mohla dovolit.

„Kušuj!“ ozvalo se po pár vteřinách.

Dveře se otevřely a za nimi stála starší buclatá a životem ošlehaná žena, zdejší bordelmamá, která držela tu chlupatou slepou bestii na vodítku. Nevydržel jsem se na ni dívat, musel jsem odvrátit pohled. Kdyby byl člověk hodně, ale opravdu hodně opilý, mohl si čmuchače splést s nějakým velikým psem. Střízlivému člověku ale pes na mysl nemohl přijít ani náhodou. Na to byla ta věc moc nahrbená, její srst moc světlá a oči, ty byly...

Čmuchače začala vláda před několika lety vyvíjet jako prostředek pro odhalování magických substancí. Dokázali tak doslova vyčmukat, jestli u sebe někdo přechovává nějakou zvláštní látku nebo je sám pod vlivem něčeho podobného jako byl modrosvit.

„Ale, ale, ale. Pan Lazarus Maruna,“ uchechtla se žena. „Říkala jsem si, jestli vás tu uvidím. Naposledy jsem o vás slyšela, když jste se honil za živou a mrtvou vodou. Došli vám lidé, které byste mohl využívat? Jste v pěkném průseru, to vám teda povím.“

„Zdravím, paní Jeleno. Mohl bych za Peluškou?“ ignoroval jsem její řeči.

„Nemohl.“

„Prosím, je to důležité.“

„To věřím. Ale máte smůlu. Takové jako vy si já do podniku nepouštím.“

„Tak jí alespoň řekněte, že jsem tady, ať za mnou přijde.“

Jelena mi přibouchla dveře před nosem. Doufal jsem, že to znamená ano.

Čekal jsem asi pět minut, když se dveře otevřely znovu. Peluška přišla. Vypadala pořád jako tenkrát, jen vlasy měla kratší a na tváři jí přibýlo několik vrásek. Oblečená byla v růžovém županu. Ještě než jsem stačil cokoliv říct, přiletěla mi zprava facka. A vzápětí zleva další.

Nepokoušel jsem se nijak krýt.

„Myslel jsem, že už to máme za sebou.“

„Taky jsem myslela, co chceš?“ odsekla.

„Potřebuju pomoc. Adamovová na mě nasadila bosorku a u východů z města jsou čmuchači. Nedostanu se pryč. Jsi moje poslední naděje.“

Vydechla hrozně zvláštním způsobem. Možná sama sobě v duchu nadávala, jaká je kráva, že mi zase pomáhá, i když se zařekla, že to víckrát neudělá.

„Pojď dovnitř.“

„Ale Jelena řekla –“

„Jelena má teď práci. To její zatracený zvíře se vrhlo na jednoho ze zákazníků.“

Prošel jsem kolem ní do místnosti, která kdysi mohla být skrovným přijímacím salonkem pro zákazníky, kteří si přáli dovnitř přijít tajně zadem. Teď to ale bylo jen

odkladiště nepotřebných krámů.

„Co potřebuješ?“ otočila se na mě bez meškání, když za námi zabouchla dveře.

„Když jsem sem za tebou chodíval,“ spustil jsem a snažil se vyhnout jejímu pohledu, „tak jsi mi jednou vyprávěla o tajné chodbě, která odtud vede za město. Že ji pro útoky používali židé a ještě před nimi zběhlí otroci dávno předtím, než se tu z toho stal bordel.“

„Počkej tady chvíli.“

„Proč?“

„Protože se musím ujistit, že v tom pokoji, odkud ta chodba vede, zrovna nikdo nešuká.“

„Panebože, nemusíš být hned sprostá.“

„Prostě počkej,“ řekla a odporoučela se z místnosti.

Člověk se jednou zamiluje do šlapky a táhne se to s ním celý život. S povzdechem jsem se usadil na staré kanape, které při dosedu bolestivě zaskřípalo a zadíval jsem se do velkého zašlého zrcadla, které stálo opřené o zeď naproti mně. Taky mi přibýly vrásky. A narostlo mi břicho. A až budu z tohoto průseru pryč, musím se pořádně oholit.

Seděl jsem, zíral na sebe do zrcadla, bubnoval prsty do kanape a Peluška se nevracela. Už to bylo déle, než mi bylo příjemné. Vstal jsem a zamířil ke dveřím, kterými moje bývalá zhrzená láska před deseti minutami odešla. Vzal jsem za kliku a v tu chvíli mě píchlo u srdce. Bylo zamčeno. Ale proč by mě tu zamykala?

Okamžitě jsem přeběhl místnost ke vchodovým dveřím a zkusil je. Zamčené. Na chvíli mě napadlo, že mě tu Peluška možná zamkla, aby se následně mohla vydat zburovat bosorčiny mrtvé nohsledy. Že mě třeba v srdci pořád ještě nenávidí za to, jakým způsobem jsem ji opustil. Tu myšlenku jsem ale zahnal a začal přemýšlet, co si počnu. Vchodové dveře byly z těžkého masivního dřeva. Ty nevyrazím, ani kdybych chtěl. A dryáky pro zvýšení fyzické síly nebo procházení zdí jsem u sebe neměl.

V tom se dveře za mnou rozlétly a dovnitř vešel muž velký jako hora. Byl oblečený celý v černém, měl popelavě šedou kůži a v očích prázdný výraz. Na čele měl vytetovaný zvláštní kruhový symbol, nejspíš bosorčinu osobní značku. Za ním stála Peluška a znechuceně si mě měřila pohledem.

Kurva špinavá.

Popelák se na mě vrhnul téměř okamžitě. Neměl jsem jinou možnost. Odrasil jsem se a po hlavě skočil do hladké plochy starého zrcadla. Žádné řinčení střeptů se nekonalo. Místo toho jsem zaplul do teplé nazelenalé tekutiny. Vypadalo to, jako když uprostřed brčálově zeleného rybníku otevřete oči. Máchal jsem kolem sebe rukama a snažil jsem se zahlédnout odraz jiného zrcadla, kterým bych se mohl dostat pryč.

Začínal mi docházet vzduch a mě napadlo, že to nezvládnou a v tom mezisvětě se utopím. Potom mě něco chytilo za nohu. Podíval jsem se pod sebe a spatřil bosorčina popeláka, který mě držel za kotník. Ale on nebyl to jediné, co jsem viděl. Za ním bylo zrcadlo. Viděl jsem skrze něj pokoj v nevěstinci a Pelušku s nechápavým výrazem. A to zrcadlo tam nebylo samo. Vedle něj se vznášelo další, které podle všeho stálo opřené o kontejner na nějakém parkovišti.

Otočil jsem se, zabral rukama, kopal volnou nohou a snažil se přiblížit ke druhému zrcadlu. Popelák se mě pořád držel jako klíště. Ale zvládl jsem to. Chytil jsem se okrajů toho druhého zrcadla, zatnul svaly a protlačil jsem se jím ven.

Když jsem se vzpamatoval, zjistil jsem, že opravdu ležím tom špinavém parkovišti. A to dokonce v jednom kuse. Popelák už takové štěstí neměl. Ležela ho tam jenom půlka.

Promnul jsem si oči a pokusil se postavit, když v tom jsem za sebou zaslechl tleskání. Otočil jsem hlavu a spatřil za sebou mladou dívku v doprovodu dvou dalších mrtvých lidí. Měla dlouhé modré vlasy a obrovská prsa. Ani si nechci představovat, kolik ji takové modifikace musely stát. Na černém oblečení měla v bílé barvě vyvedený stejný symbol, jaký měly ty mrtvoly na čelech. Byla to bosorka.

„Bravo!“ zvolala a přišla až ke mně. „Projít zrcadlem a nezranit se při tom vyžaduje zvláštní talent. Málokterá bosorka to zvládne a vy jste navíc úplně mimo obor. Bude docela škoda vás teď zabít.“

Luskla prsty, oba její popeláci ke mně přiskočili a vytáhli mě na nohy. Ani jsem jim moc neodporoval. Pořád se mi ještě točila hlava. Zrcadlem jsem proskočil poprvé v životě a upřímně, ani jsem nedoufal, že by se mi to mohlo podařit. Popeláci mi zkroutili ruce za záda.

„Jak jsi mě našla?“ zeptal jsem se rezignovaně.

„Všechny své chlapce mám ocejchované,“ při těch slovech si přidřepla k polovině mrtvého popeláka, „abych je mohla najít, kdykoliv to bude potřeba. A potom si jen vytvořím portál a projdu za nimi. Po tomhle se mi bude stýskat.“

Ta poslední věta vyzněla tak nějak zvráceně mateřsky.

S potěšeným úsměvem si mě prohlížela. Vyhrála. Měla mě v hrsti. Stačil by jeden jediný povel a ti její hromotluci by mě roztrhli vejpůl. Byl jsem smířený se smrtí.

Potom si ale všimla, že i když jsem prakticky mrtvý, nemůžu si pomoci a nespouštím pohled z jejího gigantického hrudníku. Vyprasila je ještě víc, povolila zip u své černé kožené kombinézy a provokativně přišla až těsně ke mně. Dýchla mi do tváře. Užívala si to. Bavilo ji hrát si se mnou. A to byla chyba.

Natáhl jsem hlavu k ní a políbil ji. Byla zaskočená, ale neuhnula. Dokonce se do toho

sama pořádně vložila. Byla to ješitná a samolibá blbka. Takových běhá po světě spousta, a pokud se jedné zbavím, jenom tím světu prospěju.

Vylomil jsem si svůj falešný zub a plivnul jí ho do pusy.

Bosorka se lekla, skousla a odtrhla se. Napřáhla ruku s tím, že mi jednu vrazí, ale během jediného okamžiku v obličeji celá zfialověla. Ruka jí klesla a ona se skácela k zemi. Následovali ji i její popeláci. Když se mrtvý přísluhovač takhle z ničeho nic svalí, znamená to, že člověk, který jej vytvořil, buď zemřel, nebo umírá.

Naklonil jsem se nad bosorku a pobaveně pozoroval její vyděšený výraz. Od úst jí šla pěna a začala se nafukovat.

„Víš,“ řekl jsem jí, „razím si zásadu, že když něco nemůžu sehnat, tak si to vyrobím. Tahle živá voda měla být moje pojistka. Kdyby ses mě ty, tvoji posluhovači, nebo kdokoliv jiný pokusili zabít, skousl bych svůj falešný zub a živá voda v něm by mě po čase vrátila mezi živé. Ty jsi mi ale dala skvělou příležitost, použít to proti tobě. Na zdravé tělo to působí zhoubně. Urychlí to bujení buněk a jejich množení. Začnou v tobě růst tisíce nových. Napřed se nafoukneš a –“

Myslím, že už mě neslyšela. Její tělo bylo fialové už kompletně celé, oči měla podlité krví a vypadalo to, že už ani nedýchala. Přidřepi jsem k ní a zvedl její ruku. Kolem zápěstí měla masivní kovový náramek. S displejem.

„Tak portály, ano?“

Náramek jsem z ní stáhl a nasadil ho na svoji ruku. Téměř okamžitě ožil a zeptal se mě, kam bych si přál cestovat. Zadal jsem údaje a vytvořil jsem si portál z města ještě předtím, než její tělo, které už připomínalo kouli, stačilo vybuchnout.

Tahle technika.

Proklínám ten den, kdy jsem poprvé vzala do ruky tužku. Tehdy jich nebylo moc k mání – grafit se v našem kraji získával těžko, taktéž i dřevo, protože kácení se trestalo odporně a ještě odporněji, když vás přistihli přímo při činu bez povolení. To se vydávalo jen vzácně a znamenalo velkou bolest, tetovalo se totiž do kůže, aby nikdo jiný nemohl oprávnění zneužít. Jediný způsob, jak se k takové cennosti dostat, pro mě tedy zanikl ve chvíli, kdy prodejce zaklapl matnou krabičku se slovy: „Nemáš dost peněz, holka.“

Svémi obtloustlými prsty sevřel úzkou schránku střežící ten vzácný exemplář jako zlatý poklad před bandou pirátů. Posunul ji po stole k sobě a ušklíbl se na mě. Viděl jen dítě ve špinavých hadrech, nevyzrálé a bojácné, jak na něj prosebně koulí oči. Možná si všiml, že jsem se chovala divně. Možná vytušil, k čemu jsem se chystala. Myslel si ale, že někdo jako já, ten vyzáblý lunt, mu nemůže nic udělat. Krutě se zmýlil.

Nedal mi jinou možnost.

Co přesně jsem udělala, si už nevybavuji. Uběhlo pár let od doby, kdy se to stalo, a vzpomínky blednou, ale jedna z nich mi v paměti přeci jen utkvěla. Dlouhý ocelový pohrabáč s ostrou špičkou. A potom rudá. Spousta rudé. Všude, kam mé oči zavítaly. Měla jsem ji na šatech, ve vlasech, prsty mi slepovala k sobě. Na ničem z toho ale nezáleželo, ne v ten moment.

Krabička ležela na zemi v rozšiřující se kaluži životadárné tekutiny. Zvedla jsem ji, otřela o šaty a otevřela. Čekala jsem, co se stane. Doufala jsem v něco úžasného, vždyť jsem právě získala předmět nesmírné hodnoty! Ach, jak já byla bláhová.

Našla jsem vzadu ve skladišti nové oblečení – otrhané džíny, jejichž stáří se podle zažraných skvrn dalo odhadovat na desetiletí, tričko s dávno oloupaným potiskem a vestu moc širokou, než aby mi padla. Přesto to byl luxus, který jsem si jen tak nemohla dovolit.

Vydobytý poklad jsem schovala do ruksaku a ten přehodila přes rameno. Musela jsem jít dál. Prodavače jsem nechala ležet, kde byl. Neměl už nic, co by mě zajímalo. Vlastně jsem ani nevěděla, proč jsem tužku musela získat, co mě k tomu vedlo, co mě pohánělo. Bylo to pryč ve chvíli, kdy jsem ji sevřela v rukách.

Procházela jsem nočním městem beze jména, všude bylo ticho, nepřirozená absence zvuku, jako by někdo stiskl tlačítko a vše jednoduše vypnul. Zmrazil i vzduch, který se

nehýbal tak jako na vyprahlých pláních, přes něž jsem přicestovala. Tam jsem cítila i sebeslabší vánek, lehce se otírající o mé tváře. Tady ne.

Otřásla jsem se. Ruksak na mých zádech ztěžkl. A objevilo se to znovu. Ta touha, kterou jsem již pár týdnů nezažila. Pocit, že mi srdce vyskočí z hrudi.

Nadechla jsem se. Nešlo to ovládat. Snažila jsem se bojovat. Kolena se mi podlomila vypětím, narazila tvrdě na zem. Z úst se vydralo zaúpění a rozbolela mě hlava. Všechno ve mně křičelo, ať se poddám.

Vydechla jsem, těžce a zmoženě. Krátká bitva byla prohrána. Zvedla jsem se znovu na nohy a vykročila směrem, kterým mě vedl ten neodbytný pocit nutnosti. Nořila jsem se hlouběji do města, mezi budovy beton-kov pomalované zářivými barvami, zdobené rostlinnými motivy nahrazujícími skutečnou živou zeleň.

Položila jsem ruku na jedny ze dveří. Vešla jsem. V místnosti bylo ticho. Z chodby přímo naproti dopadalo světlo měsíce, razící si cestu skrz několik zašlých skel až k mým nohám, kde zůstalo stát, omezené tvarem stínu. Spatřila jsem několik očí, které na mě z té tmy upíraly pohledy, a rychle se vydala rovně, pryč od nich, do útrob starého rozpraskaného domu. Všude po zemi se válely kusy rozmlácené dlažby pokryté snad stoletým stříbřitým prachem. Vedla v něm cesta, vyšlapaná bosýma nohama i podrážkami bot. Šla jsem po ní, potom vzhůru po schodech tak omletých časem, že z nich zbyla jen hrbolatá stezka vzhůru.

V nejvyšším z pater, v prostoru, jehož stěny lemovaly sloupečky knih, jsem zůstala stát.

„Co tu chceš?“ zavrčel tmavý stín pod rozmláceným oknem. Připomínal člověka.

„Knihu.“

„Jsou to moje knihy,“ namítl okamžitě a zlost v jeho hlase narostla. „Proč by někdo jako ty měl chtít knihu?“

„Mám tužku,“ pověděla jsem mu. Byla jsem hloupá, mladá a naivní. Příliš důvěřivá.

„Čmárat do nich chceš, co?“

„Potřebuju papír.“

Zachrchlal. Znělo to jako smích, který přešel v kašel a bublavé zvuky. Couvla jsem, vystrašená. Pohnul se. Spatřila jsem jasný kovový odlesk a vykřikla.

Celou jednu jeho ruku tvořily dráty, píсты, umělé klouby a kusy plechu. Druhou neměl, rukáv se zdál prázdný, visel zplihle podél těla.

„Papír,“ opakoval po mně. „Mám tu papír. Spoustu papíru. Chceš na něj čmárat tužkou, holčičko?“

Třáslý se mi ruce. Nevěděla jsem, co dělat. Ale měla jsem si všimnout, jak se jeho chování změnilo. Usmál se, sice nepřírozeně, ale zvedl koutky, čímž si mě trochu získal. Jak

dlouho už se na mě takhle nikdo nepodíval?

„Kde máš rodiče, holčičko?“

Zírala jsem se na něj a snažila se pochopit, co slovo „rodiče“ znamená.

„Chceš si něco nakreslit tužkou?“ nabídl po chvíli ticha, vzal knihu, zběžně přelétl očima obal a položil ji přede mě na zem, otevřenou na první straně, kde bylo dost prázdného místa kolem černých klikyháků.

„Můžu?“ vzhledla jsem k němu. Ještě nikdy jsem neviděla tolik papíru pohromadě. Nikdy jsem žádný nedržela v ruce. Ale chtěla jsem.

„Jen do toho.“

Dotkla jsem se papíru. Byl na omak docela jemný, příjemný, a když jsem po něm přejela prsty, vydal zvláštní šustivý zvuk, jako když se o sebe třou suché ruce. Přišlo mi to tak uklidňující. Konečně mám, co jsem potřebovala.

„V klidu si kresli, hned jsem zpátky,“ pověděl a spěšně odešel. Nevnímala jsem ho. Vytáhla jsem z ruksaku krabičku, z krabičky tužku a udělala s ní první tah, rovnou linku. A pak další. A další. Nemohla jsem přestat, odtrhnout tuhu od kresby. Mýma rukama vznikalo cosi, co jsem nedokázala ani popsat.

Najednou mě něco popadlo za loket. Studená ruka. „Musíš pryč, holka, dělej, sbal si to. Tak dělej!“ křikl na mě a přikrčil se, jako by si uvědomil, jak hlasitý právě byl. Sebral dvě knihy, hodil je po mně. „Co koukáš, pohni! Jdou si pro tebe, jasné?“

Naházela jsem své věci zpět do ruksaku, přidala k nim i nečekané dárky, a vyrazila ke schodům.

„Tam ne!“ zadržel mě a chytil za ruku. Protestovala jsem, pokusila se vyškubnout, ale nepustil. Vlekl mě dál, nevím kudy, a když se mi asi na šestý pokus povedlo kopnout ho do holeně, zaklel a otočil se na mě. „Přestaň, holka jedna bláznivá! Snažím se tě dostat do bezpečí, jestli sis ještě nevšimla.“

Nechal mi krátký prostor pro rozmyšlení.

„Jdou po tobě. Někdo... tě musel ohlásit, jasné? Po zákazu vycházení se nesmí pobývat venku.“

Šla jsem tedy s ním. Zdálo se to jako nejlepší nápad, pokud mluvil pravdu. A i kdyby ne, tak jsem stejně neměla co ztratit, mě tehdy napadlo. Následovala jsem ho tedy poslušně a bez otázek. Dal mi knihy, na tom záleželo. Ty jsem potřebovala.

Dostali jsme se ven a octli se v úzké uličce. Pobídl mě do běhu, chvílemi jsme se plížili podél stěn a odpadků navršených u nich. Jednou mě zastavil, strhl na zem za hromadu sutin a jediné, co jsem slyšela, byl jeho splašený dech, těžké kroky a zvonění kovu o kov. Když to odeznělo, pokračovali jsme dál.

Zeptala jsem se, kam jdeme, ale odbyl mě tichým zasyčením. O chvíli později zastavil u malého domku, obyčejného, jednopatrového stavení s dírou ve střeše a zatlučenými okenicemi.

„Rychle, než nás někdo uvidí.“

Vešla jsem, utahaná a zmatená. Nebyl tu žádný nábytek, jen betonová podlaha, která studila i přes dvě vrstvy oblečení.

Muž s mechanickou rukou naposledy vykoukl a potom zapadl dovnitř, oddychl, svezl se na zem a opřel si hlavu o stěnu. Dívala jsem se na něj v očekávání. Co se stane? Proč mě bral sem? Kdo po mně jde?

„Nečum na mě tak a kresli si radši.“

Zamračila jsem se. „Proč?“

„Chtěla sis kreslit.“

„Už nechci.“ To byla lež. Každou buňkou mého těla vibrovala potřeba uchopit tužku.

„Ale chceš.“ Jeden koutek mu cukl nahoru.

„Kde jste přišel k tomu,“ ukázala jsem na jeho ruku – tu kterou ještě měl.

„Válečné zranění.“

„A proč vám dali zpátky jenom jednu?“

„Aby ses měla na co ptát. A teď už mlč. Pořád to tady není bezpečné.“

Vytáhla jsem knihu a tužku a začala znovu kreslit, protože dělat cokoliv jiného bylo v tu chvíli očividně zakázané. Moje ruka se začala hýbat sama od sebe, jako by ji někdo ovládal, jako by někdo tahal za neviditelné nitky a určoval, co na papíře vznikne. Nemohla jsem tomu vzdorovat.

Světla přibývalo a já si toho nevšímala. Otočila jsem stránku a zanechávala stopy grafitu i přes černé klikyháky, které pod nimi pořád prosvítaly. Muž mě celou dobu pozoroval. Cítila jsem to, přestože jsem nezvedla oči od papíru.

„Takže jsi Loutka,“ sklouzlo mu ze rtů.

Trhla jsem sebou, najednou volná. Loutka? Tak mě pojmenoval? „Co je to loutka?“

„Ty nevíš?“ Na můj nechápavý výraz se jen usmál. „Loutka je člověk ovládaný Kreslířem, který skrz něj... vytváří obrazy.“ Planoucímá očima shlédl na mé dílo. „Ale na tom ti nemusí záležet.“

Polkla jsem. Nemusí? „Jak to... myslíte?“

Zavrtěl hlavou. „Promiň, zapomínám, že nevíš vůbec nic. Jak ses k té tužce vlastně dostala, holčičko?“

„Vzala jsem si ji.“ Nepříjemná vzpomínka, stále čerstvá, mě zneklidnila ještě víc.

„Tužky si nemůžeš jen tak vzít. Jsou drahé. A rozhodně se nedávají malým holčičkám.“

„Ale... já si ji vzala,“ zopakovala jsem.

„Někdo ti ji dal?“

Zavřela jsem knihu a přitáhla si ji k sobě.

„Ne. Vzala jsem si ji.“

„Dobře, dobře,“ řekl netrpělivě a kmitl pohledem ke dveřím.

Uklidila jsem své věci a stáhla se do rohu, co nejdál od něj. „Co je kreslíř?“

Zavrtěl hlavou. „Kdo je Kreslíř, holčičko, ne co. Kreslíři kreslí Pravdu. Skrz své Loutky, protože sami nechtějí být chyceni. Využívají jiné lidi, dostanou se jim do hlavy,“ popisoval a upřeně mě sledoval. „Někdy jim říkají, co mají dělat, kam jít, za kým jít, s kým si promluvit, komu se vyhnout. Řekl tobě někdy tvůj Kreslíř něco?“

„Jenom... mi ukázal, kde najdu tužku a papír.“

„Jestli tě chytanou, holčičko, tohle jim nesmíš říct, ano? Nesmíš! Když tě chytí, nic jim neříkej. Nesmějí se dostat ke Kreslířům.“ Najednou vstal, přešel místnost a klekl si přede mě. „Rozumíš? Oni jsou poslední vzdor proti Vládě. Jestli je vyvraždí, nezbude nikdo.“

„Mě řekl jenom tohle, nic víc,“ pověděla jsem mu.

Rozrušeně se nadechl. „A jsi si jistá? Opravdu? Můžeš jim omylem prozradit nějaký detail. Něco, co ti přijde nepodstatné, ale má to velkou váhu.“

Zamyslela jsem se a po chvíli jen zavrtěla hlavou.

Podíval se na mě lítostivě a rukou mi pročísl vlasy. „Chci ti to usnadnit. Kdybys mi řekla, co všechno víš, možná... možná bych ti dokázal pomoci. Tohle je poslední šance, abys mi to pověděla.“

„Já nic nevím,“ bránila jsem se chabě.

„Já ti věřím. Problém je v tom, že na mně nezáleží. Já jenom plním rozkazy, holčičko.“ Povzdechl si a nespokojeně mlaskl. „Mohla ses ušetřit bolesti, víš? Protože tam, kam půjdeš – tam neberou ohledy na nic. Napíchnou tě na ty jejich mašiny, dostanou se ti do hlavy a pak už je pozdě. Pak už ti žádné ‚já vám to povím‘ nepomůže.“

Dívala jsem se na něj, ochromená vlastním strachem.

„Tak mi řekni, co víš!“ zakřičel nepřítel. Dovnitř vtrhlo několik lidí, obklíčili nás a vyčkávali. Na jeho povel. V rukách nesli zbraně, výhružně pozvednuté.

V očích mě zaštípaly slzy.

„Takže nic nepovíš? Pak je mi tedy líto, holčičko.“

Noční zpověď

3. místo

Tomáš Heveroch

Městem zmítaly otřesy a obyvatelé padali k zemi jako loutky. Ocelové vzducholodě prorazily hustá chlorová mračna a spustily palbu z děl. Lidé se měnili v hořící pochodně. Nákladové prostory majestátních korábů se otevřely a do ulic z nich vylétli tisíce obřích netopýrů, kteří začali lovit přeživší. Brzy byli všichni mrtví, jen Poedom stál na střeše a jako šumař hrál na housle se strunami z vlastních střev.

Poedom se s výkřikem probudil a prudce se posadil. Noema seděla u něj a snažila se ho ukonejšit. Byl to jeden z té řady snů, co na něj doléhaly poslední týdny.

„To bude modré,“ hladila ho po vlasech a zasypávala mu čelo polibky. „Ten sen už se nevrátí.“

„Kolik je hodin?“

„Blíží se den,“ pravila. „Pojď si ještě lehnout.“

„Nevím, zda usnu, ty sny jsou čím dál víc černé.“

„Mysli na modré věci,“ snažila se ho uklidnit.

„Měl bych to říci Vrchnímu mystikovi, o těch snech. O invazi!“

„Ne, z toho by byl celý červený! Jen věštcí mohou předpovídat, označí tě za heretika. Víš, co se takovým stává!“

„Nejsem žádný prorok, jsou to jen černé sny. Třeba mi pomůže.“

„Zavěsí do železné klece na náměstí, kde tě nechá shnít. Tvá střeva bude nosit hlavní žalářík přivázané na krku a báby kořenářky pak z tvých kostí připraví léčivé lektvary. Já ti to nedovolím,“ začaly Noemě stoupat od očí obláčky slaných par.

„Dobře, nic neřeknu,“ objal ji pevně Poedom, aby již neplakala.

Městem se rozezněl radostný výkřik. Následoval druhý, třetí, ulice se rozezněly v kakofonii hrdelních zvuků. Obyvatelé vítali ráno a své probuzení. I Poedom a Noema radostně vykřikli na znamení nového dne a počali s přípravami na chrámovou službu. Svlékli se do naha, pomazali žluklým máslem a zahalili do rudých plášťů Akolytů. Ona si vzala bič, on dlouhou dřevěnou hůl. Dnes je třetí den v měsíci, v chrámu se bude vybírat oběť.

Před chrámem se mačkal dav nedočkavců, kteří zde čekali mnoho nocí. Nechtěli propást šanci být mezi prvními v chrámu. Množství lidí překonávalo i oslavy syfilitiků, konané před pěti dny. Městská hlídka měla co dělat, aby nedočkavce zadržela až do doby než vystoupají na oblohu obě slunce. Ještě dvě hodiny sluneční paprsky rozpalovaly železné krunýře hlídky na neúnosnou mez, dva klesli mrtvi k zemi a museli je nahradit chrámoví Strážci. Konečně varhany ve všech věžích ohlásily poledne. Dav zakřičel, prorazil zábrany a vrhl se bezhlavě kupředu. Kdo zakopl, byl ušlapán. Obětí se mohlo stát pouze prvních deset. Akolyté se dali do díla. Na záda utíkajících dopadaly rány bičů a holí. Schody zkrápěly krupěje krve a potu. Bohové budou mít radost.

Nastal chladný večer, deset šťastlivců bylo vybráno a jejich těla za potlesku rodin spálena na jemný prach. Ten byl uzavřen v kamenné urně a předán k ochutnání Vrchnímu mystikovi, který se poté vydal na nejvyšší útes k moři. Obyvatelé města za ním vytvořili dlouhý průvod. Po hodině cesty tisícíhlavý zástup stanul u skály vybíhající nad moře, kde se tyčil oltář vyřezaný z kostí obřích Karutů. Vrchní mystik vystoupal po schodech z žeber až nahoru, zatímco Akolyté tiše pěli píseň beze slov. Urna byla otevřena a přímořský vánek roznesl popel nad moře. Bohové obdrželi svou oběť a město bylo na další měsíc pod ochranou.

Ulice se topily ve výkřicích a krvi mnoha barev. Lidé vyděšeně pobíhali od dveří ke dveřím a snažili se najít úkryt před smečkou černých třínohých bestií, které je pronásledovaly. Poedom to vše sledoval ze střechy a v nitru mu rostla palčivá a nesnesitelná bolest. Náhle mu ústa zevnitř doširoka rozevřely tři antracitové pracký. Zvíře se dralo ven. Roztrhlo mu tváře, vyvrátilo čelist a proniklo na svět. Zakrvácená bestie poprvé spatřila měsíc a hlasitě zavyla, zatímco zbytky lidské kůže, jenž bývaly Poedomem, se snášely do krví zalitých ulic.

Noema se ze spánku zavrtěla a automaticky sáhla na druhou půlku lůžka. Její ruka narazila na studenou přikrývku. Probudila se, Poedom tam nebyl. Nejprve si myslela, že šel vykonat potřebu, ale vzápětí jí došlo, že tomu tak není. Zase měl černý sen a šel do chrámu za Vrchním mystikem. Propukla v pláč. Vrchní mystik bude úplně zelený, pokud uvěří, že Poedom má věštecké sny. Věděla, co Strážci provedou s takovými opovážlivci. Měla ho zastavit, měla mu říci, že nosí pod srdcem. To by ho jistě odradilo.

Noema vstala a přešla ke dveřím jejich příbytku. Chvilí váhala, ale musela se vydat do chrámu a pokusit se Poedoma zastavit. Oblékla si plášť z lidské kůže, zažehla lustričku a vydala se ven do tiché noci.

Cesta k chrámu zabrala sotva půlhodiny, ale to by musela jít hlavní bránou. Strážci ženu dovnitř v noci nepustí, ani když jde o Akolytku. Poedom měl lehčí cestu, na ní zbyla ta druhá. Několik minut cesty od okraje města, hned za enklávou sebevrahů, se nacházelo tajemné onyxové bludiště a jeden z východů ústil přímo do chrámových zahrad. Málokdo si troufl vejít mezi ty strmé černé bloky. Jakékoliv světlo bylo uvnitř pohlceno a odvážlivci se museli spolehnout na jiné smysly než byl zrak.

Noema zhasla lustřičku a chvíli hleděla do černé zlovorné chodby, která se před ní otevírala. Jako Akolytka samozřejmě znala správnou cestu, ale i tak to bylo nebezpečné. Na spoustě míst se dalo špatně odbočit a záludná zákoutí ukrývala kosti těch, kteří udělali chybu. Ale pro svého milého byla ochotná riskovat vše. Dala ruku na pravou stěnu, aby se lépe orientovala a vyrazila kupředu.

Vůně exotických květin Noemě prozradila, že je z bludiště bezpečně venku. Chrámová zahrada, místo zrádnější než onyxové skály. Učinila sotva pár kroků a poznala, že je sledována. Po zádech jí přeběhl mráz a nasadila rychlejší krok. Marně, slyšela jak kolem ní v houštinách cupitají malé nožky. Obkličovali ji, neměla šanci uniknout. Zastavila proto na malé mýtině a opět rozsvítila světlo. Odrazilo se od desítek zlatých očí Krysáků, kteří ji sledovali. Primitivní, ale ostré zbraně byly připraveny na jakýkoliv špatný pohyb. Noema pomalu sáhla do kapsy, vytáhla flétnu a spustila veselou melodii. Krysáci zůstali nehnutě na místech, ale pocítila, že napětí poněkud povolilo.

Když dokončila první píseň, začala druhou, pak přidala jednoduchý tanec. Krysáci se sesedli do půlkruhu a s vyceněnými zuby, které značily úsměv, ji upřeně pozorovali. Několik mláďat se vrtělo do rytmu. Zahrála dalších pět skladeb než se odvážila přestat. Sklidila potlesk mnoha tlapek a obdržela bohatou kytici od stařešiny rodu. V cestě do chrámu jí už nic nebránilo.

Pomalou se prodírala uzoučkou tajnou chodbou vedoucí uvnitř jedné zdi. Věděla, že ji nikdo nesmí spatřit. Naštěstí chrám oplýval spoustou zkratk, kterými šlo proklouznout ke komnatám Vrchního mystika bez pozorování. Jediná šance byla, že Poedom nedostal audienci a stále čeká v předpokoji.

Najednou zaslechla blížící se hlas. Někdo procházel sousedící chodbou. Zastavila se, nechtěla vzbudit nejmenší podezření.

„... tento svět nemá o ničem tušení. Vítězství je jisté, invaze může začít! Mise pokračuje podle plánu, provádím úkol číslo tři. Jednotka G-103-C5, končí.“

Nelidský mechanický hlas odezněl, jeho nositel zašel za roh. Noema se neodvažovala pohnout. Kdo to byl? Co dělal v chrámu? Invaze... Poedomovy sny byly nakonec pravdivé. Má věštecké nadání! Proč ale tyto sny neměl Vrchní Mystik? Jak je možné, že neví nic o nepřátelích, kteří je chtějí vyhladit? Noema prozřela, její mysl byla bílá. To byl on! Vrchní mystik je ve spolčení s cizáky nebo je sám jedním z nich. Nikdo jiný to být nemohl, takhle blízko k vnitřním komnatám ani Strážci nechodí. Do myšlenek se jí vkradl obraz Poedoma, který Vrchnímu mystikovi vypráví o svých snech. Co s ním to monstrum provedlo? Je mrtev? Noema věděla, že správně by měla ihned vyrazit zpět do města a informovat Městskou hlídku, ale strach o milého byl větší než zdravý rozum.

Předpokoj zel prázdnotou, osvětlený jen mihotavým světlem loučí. Noema se cítila fialově, že dorazila pozdě. Přešla až ke dveřím, za kterými se nacházely komnaty Vrchního mystika a přitiskla na ně ucho.

„Copak tu pohledáváš maličká?“ ozvalo se jí za zády, až úlekem téměř nadskočila. Otočila se a hleděla Vrchnímu mystikovi přímo do jeho jediného žlutého oka.

„Já... já... jsem tady na noční zpověď,“ vyhrkla ze sebe.

„Aha,“ mlsně si olízl černým jazykem vráscitá ústa. „Čekám tě, jsem červený nedočkavostí. Ale většinou mi posílají poněkud mladší dívenky.“ Pohládl vyděšenou Noemu po tváři zkostnatělou rukou. Instinktivně ucukla.

„Nebud' růžová, však tě neubude,“ zaskřehotal stařec a vešel do svých komnat. „Pojď za mnou, uděláme si pohodlí.“

Noema ho opatrně následovala a pátravě se rozhlížela po místnosti, zda neuvidí nějakou stopu po svém milovaném. Stařec mezitím složil své tělo do obřího křesla.

„Nalij nám zkvašené psí mléko a sedni si mi na klín,“ poručil jí. Noema přešla ke stolu s karafou, kromě skleniček tam ležel i nůž. Přejela lehce prstem po ostří a poté se otočila.

„Kde je Poedom? Co jsi mu provedl?“

„Kdo?“

„Otec mého dítěte, co za tebou dnes přišel!“

„Co blázníš? Přestaň povídat nesmysly a svlékni se!“

„Kde se skrývá armáda, co má zaútočit na město? Komu sloužíte? Co jste zač?“ chrčila na něj dál otázky.

„Co to je za výslech?“ rozčílil se Vrchní mystik. „Ty zde nejsi na noční zpověď. Za tuhle opovážlivost tě nechám stáhnout z kůže!“

Zvedl se a vykročil směrem ke dveřím, aby přivolal Strážce. Noema na nic nečekala. Uchopila nůž a vyrazila k němu. Stařec vztyčil na svoji obranu ruce, ale proti mladé ženě

neměl šance. Ostrý hrot nože se mlaskavě zabořil do žlutého oka. Znovu, znovu a znovu. Noema bodala do znetvořené tváře téměř minutu než se uklidnila.

„Co jsi to provedla?“ ozvalo se ode dveří. Noema, celá od krve, se obrátila a spatřila živého a zdravého Poedomu. Odhodila nůž a vrhla se mu do náruče.

„Och, moje lásko. Jsem úplně žlutá, že ti nic není. Proč jsi sem chodil?“

„Já... já musel. Ale co tu děláš ty, co se stalo?“

„On... “ pohlédla Noema na mrtvolu na podlaze. „On se spolčil s těmi monstry, co jsi viděl ve snech. Vše to je pravda, musíme varovat město!“

„Cože?“ nechápal Poedom. „Jak to víš?“

„Zaslechla jsem ho, jak s nimi mluvil, něco o úkolu číslo tři. Měl nelidský kovový hlas,“ vyprávěla mu překotně Noema a její ramena se otřásala v přerušovaných vzlycích. Poedom ji na uklidněnou objal a začal konejšivě hladit po hlavě. „Ach Noemo, to je fialové, že o tom víš. Mohla jsi žít o pár týdnů déle.“

Potom jí jediným pohybem utrl hlavu. Pohlédl do jejích překvapených očí a naposledy ji políbil. „Děkuji, ušetřila jsi mi práci s odstraněním vašeho vůdce.“

Hlavu odhodil do kouta a vytáhl z kapsy lesklý komunikátor. „Jednotka G-103-C5 hlásí, že úkol tři splněn. Nové instrukce očekávám v další spánkové fázi. Jednotka G-103-C5, končí.“

Pre uhryznutých

2. miesto

Jela Abasová

Vyrastali spoločne. Bolo to v dobách krátko pred paromagicou revolúciou, keď boli ešte upíri považovaní za škodnú a vo veľkom vybíjaní. Malakai, Mija a Frozína prešli od detstva množstvom rôznych zariadení a ústavov. Vo väčšine sirotincov stačila malá nevinná ranka na krku spolunocľážníka, aby všetky tri deti bez milosti vyhodili na ulicu. Rionova mama bola iná.

Ujala sa troch malých upírkov, akoby boli jej vlastní, a hovorila o nich ako o svojich deťoch tak dlho a presvedčivo, až jej Rion uveril a začal siroty nazývať svojimi sestrami a bratom.

Pripomínali mu porcelánové bábiky, aké vídať na púťach v čipkovaných šatách – pridrahé, aby sa s nimi niekto hrával. Mali jemnú, trochu studenú kožu, nesmierne veľké punčové oči a nadýchané kučery vo farbe medu, vanilky a jahody. Prvé dni vôbec nehovorili, iba sedeli schúlení vo vystrašenom chumli; neskôr, keď sa medzi sebou poklbčili, pískali ako mačatá. Až mama so svojim vlúdnyim dohováraním im vrátila ľudskú reč.

Nemohli sa hrať vonku na dvore ako obyčajné deti, tak za nimi Rion schádzal do pivnice, mali to tam veľmi pekne zariadené. Každý večer im mama priniesla misu plnú pariacej sa polievky, asi rajčinovej. Rion mal vždy na polievku veľkú chuť, ale mama hovorila, že je vzácna a že je v nej liek pre jeho súrodencov, aby sa cítili lepšie. Pekne sa pomodlili, pobožkali krížik a potom mama rozliala polievku do tanierov. Rion sedel na poslednom schodíku, tiekli mu sliny a závidel.

Výnimočne sa stane, že upírie uhryznutie obeť neotrávi, ale premení. Boli k tomu potrebné nejaké vrodené dispozície, určitý obsah žalúdka a správna fáza mesiaca. Rion mal šťastie.

Bola to nehoda, nie, vlastne si za to Rion mohol sám, ako priznával. Ako šesťročný chlapec veľmi rád provokoval svojich svetloplachých, na diéte prežívajúcich nevlastných súrodencov. Raz priniesol do podzemia štyri strúčiky cesnaku a vyhlásil, že sa budú hrať na odvahu.

„Stavím sa, že toto nedokážete,“ vravel chvastavo s ústami plnými cesnaku a veselo sa

škeril, aj keď mu páľčivá chuť vháňala slzy do očí. „Vy by ste to určite nezjedli!“

„Mama hovorí, že nesmieme jesť cesnak,“ opatrne nadhodila Mija. Z tria upíračat bola práve ona tá najposlušnejšia.

„Ako výhovorka dobré,“ uškrnul sa Rion. Nemohol sa nabažiť príležitostí, keď mal navrch, pretože vo väčšine hier ho jeho bystrí a šikovní súrodenci nehanebne valcovali.

Frozína a Malakai sa prebodli tvrdými pohľadmi. Tí dvaja odmalička o všetko súperili. Naraz si vzali cesnak z Rionovej dlane a neprestajne na seba metali z očí blesky. Rion videl, že sú obaja vyľakaní, ale zo všetkých síl sa snažia nedať najavo strach.

„Budem odpočítavať,“ vyhlásil Malakai nahlas a Frozína hrdo zdvihla bradu: „Začni.“

„Tri,“ povedal Malakai. S Frozínou si naraz priblížili cesnak k perám. *Oni to vážne zjedia?* začudoval sa Rion. „Dva.“

„Nechajte to tak, prosím vás,“ šepkala Mija takmer v slzách. „To nesmiete, to je... zlé!“ Uprela na Riona vyľakaný pohľad. „Rob niečo!“

„Počkajte!“ zajačal Rion, pretože sa náhle začal o svojich súrodencov báť. „Nejedzte to, prosím, robil som si srandu! Prosím!“

„Jeden a pol!“ prekričal ho Malakai. „Jedna. Nula. Teraz!“

„Nie!“ vrieskal Rion, vrhol sa k Frozíne, aby jej strúčik vzal, ale ona ho odstrčila. Mija vydala vydesený výkrik a rozvzlykala sa. Rion sedel na zadku na zemi a vyľakane počúval, ako jeho súrodencom praská cesnak pod zubmi. Zízal na nich a čakal, kedy sa začnú meniť v prach.

Miesto toho sa k nemu obrátili. Ich dúhovky nemali matnú farbu punču ako inokedy, boli rubínové. Spod ohrnutých pier trčali tesáky. Po bradách im stekali potôčky slín.

„P-prepáčte,“ vzlykol Rion zo zeme. „Je mi to ľúto, nemal som... je vám veľmi zle? Asi by sme –“

Matne si vybavoval, že sa na neho vrhli a hrýzli ho. Do členkov, do zápästia, hrdlo si podvedome chránil, ale skrvavili mu prsty. Lačný zvuk olizovania a cicania ho primäl vrešťať z plného hrdla. Mija kričala a pokúšala sa ich od Riona odtrhnúť. Potom sa zvrtila a utiekla.

Rion upadol do bezvedomia. Doteraz sa nedozvedel, či Mija tak rýchlo našla mamu alebo sa jeho dvaja súrodenci spamätali.

Vtedy ho to ani nezaujímalo. V horúčke ležal tri dni.

Na štvrtý deň sa prebudil, smädilo ho a hrdlo mal celé vyprahnuté. Keď sa pozrel do kade s vodou, mal začervenané oči a bol bledý, ale v zrkadle sám seba nedokázal nájsť. Mama teraz voňala inak a slanina, ktorú si vypýtal, bola až odporne prepečená.

V ten večer ho mama prvýkrát usadila spolu s ostatnými deťmi za veľký čierny stôl

z lešteného dreva a on sa konečne dozvedel, čo za polievku to jeho súrodenci každý večer jedia z ozdobnej porcelánovej misy, z ktorej stúpa para. Nebola rajčinová.

V pätnástich Riona dostihla puberta a s ňou obdobie prudkej nenávisti voči tomu, čím je. Hltal príbehy o tínedžeroch, ktorí tak ako on prežili uhryznutie a potom sa za slnečného dňa priviazali k bielemu chrámovému stĺpu alebo si zabodli do srdca dubový kôl, obvykle za doprovodu nárekov svojej zúfalej ľudskej lásky.

Jeho matka tie príbehy neznášala. „Nedovolím, aby si nenávidel sám seba! Nie si žiaden netvor, si môj syn! Ja medzi upírmí a ľuďmi nevidím rozdiel!“ kričala – a bolo to prvý a jediný raz, čo ju Rion počul kričať.

„To preto, že si kňažka, mami,“ odvrkol jej svojím znudeným afektovaným pubertiackym hlasom a zacitoval siedmu Knihu kníh: *„A kňažka bude milovať, čo žije a dýcha, nebude vidieť rozdiel medzi tvormi božími.“* Urobil grimasu, lebo zrazu zacítil nevolané slzy. „Ale ja nie som boží tvor. Prečo mi to spravili, mami? Nenávidím ich!“ A nenávidel aj seba.

„Ach, synček,“ šepľala mama a pritúlila si ho ako bábätko. „Ver mi, že to nie je zďaleka to najhoršie, čo sa ti mohlo stať. Zďaleka nie.“

Rion jej neveril. Kolísal sa jej v náručí, hanbil sa, smial sa, hneval sa a plakal, šialený uhryznutý pubertiak.

Rion sa nezmieril ani si nezvykol. Bublala v ňom zlosť: nikdy nechcel byť upírom. Neprosil sa o to.

S trúchlivou sebaľútosťou si každý deň prezeral sám seba, svoje nenávidené telo v kadi vody. Detsky rozkošná bledá tvárička sa prepadávala, koža zošedla a hrozivo vystúpili tesáky. Tie nenávidel najviac. Pokúšal sa ich odrezať, spáliť, vytrhnúť, ale boli príliš tvrdé. Zvykol si špúliť spodnú peru, aby ich zakryl. Súrodencom bol preto na smiech. Keď upíri konečne mohli vystúpiť z anonymity, prechádzali sa Malakai s Frozínou po večernej dedinke pyšne ako pávy. Niektorí pred nimi odpľúvali, chytali krížik, iní ich bojazlivo pozorovali, ale už sa im nikto nepokúšal zabodnúť striebro do srdca ani podpáliť chatrč. Vládol nový kráľ a nový zákon upírov chránil. Ľudia po pranieri netúžili.

Rion sedel doma v pivnici a po tme si kreslil obrázky zmrzačených drakov, vychudnutých jednorožcov a fénixov s vypelíchaným perím; alebo sa plíživo zakrádal

okolo domov, polí a záhrad, okolo miest, kde sa kedysi hrával, a v studenom srdci mu kvasil jed.

Jeho súrodenci mali plány do budúcnosti, on mal svoj hnev. Frozína sa obšmietala okolo kúzelníkov, šamanov a čarodejníč, až kým ju neprijali na jednu zo škôl; bude magičkou. Malakai si na krk zavesil krížik z falošného striebra a ponúkol sa akémusi starosvetskému šľachticovi za panoša (hoci predstava rytiera s tesákmi a tými červenými okáľmi krútila Rionove pery do nepekného cynického úškl'abku).

Mija zostala doma najdlhšie. Počúvala Rionove záchvaty sebaľútosti, smutne na neho pozerala a celé dni bola potichu – má byť rodinnou kňažkou, tak ako mama, a mlčanie je jej zasvätením. Robila tak vraj na pamiatku Druhej kňažky, ktorá si sama vyrezala jazyk, aby sa naučila mlčať, keď hovoria bohyne.

Svet vonku bol Rionovi rovnako ukradnutý ako budúcnosť, alebo to aspoň rovnako úspešne predstieral. Vždy, keď boli Malakai a Frozína obaja doma, diskutovali o piatich druhoch ohňa, o výhrevnosti dračích kostí, o spôsoboch, akými možno mágiu skĺbiť s technikou a ako to pomôže postaveniu upírskej menšiny v spoločnosti.

Rion v tom zmysel nevidel. Osobne považoval všetky tie caviky okolo technickej mágie za stratu času. Nehodila sa na nič okrem hlúpych mechanických hračiek, ktoré Frozína tajne prinášala pod korzetom. Keby sa Rion odvážil, porozbíjal by ich všetky. Na nič neboli dobré.

Nič nebolo na nič dobré.

Niekoľkokrát odišli Malakai a Frozína do mesta (častejšie spolu ako sami, hoci sa obaja tvárili, že spoločnosť toho druhého nepotrebujú) a svoju svetaznalosť potom demonštrovali na zdrapoch novín, ktoré si odtiaľ priniesli.

„O tri roky bude porazená smrť,“ čítala Frozína nahlas titulok, *„ľudia budú mať v hrudi miesto srdca hodinový strojček. Budú to takzvaní strojoľudia.“*

„Pozri, píšu aj o nás,“ zavrčal Malakai po tom, čo sestre vytrhol noviny z ruky. Neveriacky odfrkol. *„Anomália? Počúvaj toto: Špitál pre uhryznutých vyzýva záujemcov o liečbu vampirizmu...“*

Frozína mu zaťala naostro zabrúsené nechty do ruky a keď zdrap nepustil, naklonila sa mu cez rameno. „Re-ho-mi-ni-zá-cia,“ vyslabikovala a zmrštila tvár. „Tak to je absurdné. Chcú z nás urobiť ľudí!“

Rion sa poslušne zachmúril, lebo sa to od neho čakalo. Keď si neskôr dievčatá (Frozína

hodne neochotne) sadli k pradeniu a Malakai si odišiel schrupnúť, Rion uchmatol zdrap novín a začítal sa. Ako mu pred očami ubiehali litery, začal sa usmievať.

Ale ešte dlho to trvalo, kým sa jednej noci zjavil v strýkovom starom fraku a cylindri pred bránou vysokým múrom obohnaneho Špitálu pre uhryznutých, útulku pre beštie, pripravený podstúpiť zákrok.

Doktorova kancelária Rionovi naháňala strach. Bolo tu priveľa striebra, priveľa ohavných náčrtkov, priveľa nástrojov, pripomínajúcich kliešte, bodáky a ihly. V rade tam stáli hlinení panáci bez tvárí, na striebornom podnose ležali malé mechanické srdiečka. Rion napočítal desať planét, krúžiacich pod stropom bez viditeľného spojivka. Vyludzovali monotónnu melódiu, ktorú už určite kdesi počul. Na stene prišpendlené drahokamy ticho cvakali klepietkami. Z pohárov na policiach sa šíriło mátožné svetlo. Samotný doktor, mohutný a s drsnou tvárou, tomu všetkému kraľoval z veľkého mahagónového kresla a prezeral si Riona s blaženým výrazom vrcholového predátora. Rion sa odvrátil, aby nemusel hľadiť na ten spokojný šklab. Necítil sa príjemne a tak zvláštne ho urážalo, že je to *on*, kto sa bojí. Zrak mu padol na kresby na jednej zo stien – zobrazovali dlhozubé beštie metajúce sa v agónii. Mimovoľne o krok ustúpil a strhol sa, keď mu na pleci pristála doktorova ruka. S výnimkou mamy sa ho žiadny človek už roky nedotkol.

„Chcete sa pozrieť, chlapče?“ Doktor poklepal na tabuľu so zložitými nákresmi. „Toto ste vy. Pokiaľ sa krv nedostane do vášho tela, nastupuje smäd, vyčerpanie, následné zrýchlenie fyziologických aktivít – takzvaná krvavá besnota – vtedy vaše telo naštartuje proces lovu, ktorý nemôžete ovládať ani ho zastaviť...“ Doktor sa stále láskavo usmieval, no jeho oči blúdili po náčrtkoch s dychtivou fascináciou. „Potom, pokiaľ je lov neúspešný, dochádza k vyčerpaniu síl, nasleduje kolaps, bezvedomie, vegetatívny stav až smrť.“ Doktor hovoril a hovoril, rozobral tú beštialitu v celej jej obludnej odpornosti. Vyjadril ľútosť nad Rionovou ťažkou chorobou. Rion mu visel na perách. *Chorobou!* Nie je príšera, je *chorý!*

Na tie slová čakal celé roky.

Nasledovali rôzne čudné testy, znervózňujúce otázky. Ovoniaval vzorky, zahryzol do odporne chutiacej ružovej hmoty a doktor si celú večnosť písal poznámky. Rion zatiaľ pozoroval špičky svojich topánok, ešte večer dokonale vyleštených. Keď sem šiel, neodvážil sa zastaviť si hintov a tak väčšinu dlhej nočnej cesty do mesta prebehol pešo

pozdiž hradskej a bol len rád, že ju nekrížovala žiadna rieka. Viazanka ho omínala. Trochu sa triasol. Nebol zvyknutý, že sa s ním ľudia bavia ako so seberovným.

„Prijímate aj ľudskú stravu?“

Rion prekvapene zdvihol zrak. Doktor ho pozoroval cez hrubé okuliare, šúchal si koziu briadku, pod priesvitnou kožou sa mu výrazne črtali čudne tmavé, akoby kovové líčne kosti. Rion mal najprv pocit, že jeho otázke zle porozumel.

„Či prijímam čo?“

„Jete aj normálne jedlá ako... predtým?“

„A to by som mohol?“

Doktor pokrčil plecami. „Niektorí to tak robia. Zvýšilo by to šancu na úspešnú liečbu.“

Som príšera, pomyslel si Rion zdesene. Niektorí to tak robia a všetko, čo som dokázal ja, bolo po večeroch chlípať krv.

Liečba, ako sa o chvíľu dozvedel, má dve fázy. V tej prvej, trvajúcej niekoľko dní – vravel doktor – bude očistený od prebytočnej krvi. Druhú fázu potom predstavuje samotný zákrok.

„A zbavíte ma tých... zubov?“ spýtal sa Rion naivne. Nemohol sa sústrediť na doktorove učené slová, ktorými sa ho snažil uchlácholiť, stále myslel iba na tie svoje nešťastné zubále.

Doktorovi vyrazil z hrdla šťavnatý smiech. „Zubov?! Chlapče zlatý, až s vami skončím, budete mať späť omnoho viac než len zuby. Budete mať späť svoje telo! Už žiadne pitie krvi! Žiadny strach zo slnka, žiadna hanba, žiadne skrývanie...! Ste veriaci?“

„Áno?“ odvetil Rion váhavo, keď si spomenul na mamu. Na rozdiel od svojich súrodencov, *on* v posledných rokoch bozkával krížik iba letmo.

„Tak v tom prípade,“ doktor sa oprel o svoj stôl, naklonil sa k Rionovi (ten automaticky zadržal dych, aby necítil vôňu jeho krvi. To zvyklo robiť *veci*) a usmial sa príširoko na to, aby to mohol myslieť vážne: „Budete mať späť aj svoju dušu.“

Zo zvyku špúlil spodnú peru, keď ho křčovito sa usmievajúci liečiteľ viedol bezokennou chodbou.

Izba, do ktorej Riona priviedli, obsahovala tri posteľe a veľkého smradľavého psa s dlhým chvostom a pruhovanou ryšavo-čiernou srst'ou, pripútaného k jednej z nich. Rion sa štíftivo odtiahol, keď vycítil psove strieborné okovy.

„Nebola by... nejaká iná izba?“ spýtal sa ošetrovateľa, ktorý do usmievajúcich sa kútikov pomaly dostával tik.

„Všetko je obsadené.“

„A ako dlho tu budem musieť ostať? To sú dubové dvere?“

„Nanajvýš pár dní,“ uistil ho liečiteľ, absolútne ignorujúc druhú časť otázky. „Toto prosím prehltnite.“

Rion si vzal z ruky v rukavici nevábne šedivé pilulky a nasilu ich spustil dolu suchým hrdlom. V posledných rokoch si zvykol skôr piť než jesť, zápasil s pilulkami a nechcel si to priznať.

Keď mal konečne pocit, že jeho odporne chutiaci nepriatelia dosiahli dno žalúdka, zistil, že liečiteľ medzitým odišiel. Rion sa schúlil na krajíčku postele čo najďalej od psa. Ľutoval, že si nepriniesol skicár. Dvere zvnútra nemali kľučku.

Bolo pár hodín po večeri, ktorú nedostal, keď na nosidlách priniesli ďalšieho pacienta a dvaja ošetrovatelia ho ihneď začali pripútavať na posledné voľné lôžko.

Rion si príchodzieho obzrel. Vyzeral ako študent jednej z magických univerzít; domnienku potvrdzovala okrídlená spona na jeho ramene – rovnakú s pýchou nosila Frozína. Mal prepadnutú vylakanú tvár a napriek očividnej mladosti sivé vlasy, zviazané do módného chvosta. Odetý bol v tmavozelenom zamate, ako šľachtic. No parádny plášť mal potrháný a v kazajke zívila veľká diera. Dôvod jeho návštevy v špitáli sa mu rozpíjal na boku aj cez podľa všetkého narýchlo upevnené obvazy. Rion nakrčil nos. Táto krv smrdela. Ešte pred chvíľou bol hladný a pomyseľne si plnil žalúdok krvavou slepačou polievkou svojej mamy. Teraz mu bolo zle podobne, ako keď sa kedysi ako malý (a ešte zdravý!) priplietol k zabíjačke.

„Podstupuje proces zombifikácie,“ vysvetlil jeden z ošetrovateľov. Cez rúšku mu takmer nešlo rozumieť, ochranný odev mal na celom tele.

Rion nervózne pohýbal prstami na rukách bez rukavíc. „A nie je to... nebezpečné? Nemal by byť v karanténe?“ spýtal sa trochu hlasnejšie, než zamýšľal, a vzápätí v zahanbení skrivil tvár.

„Keby si nebol idiot, vedel by si, že sa jeden od druhého nemôžeme nakaziť,“ zavrčal študent slabo a hlava mu klesla.

Nad ránom Rion zbesilým zvonením privolať liečiteľa a ukazoval na vedľajšie lôžko.

Veľké zviera tam v putách skučalo, dychčalo a krčovito sa šklbalo. Dlhé čeľuste sa mu otvárali do nepredstaviteľných rozmerov. „Ten... ten pes asi zdochýna,“ lapol Rion po dychu a trochu sa mu zatočila hlava, pretože liečiteľ krásne voňal. Ako večera od mamy. Alebo ako mama sama.

Muž s krvnou skupinou A negatív (Rion si bol až nepríjemne istý) sa na neho pozrel ako na hlupáka. „Je to lykantrop,“ odvetil cez rúšku tlmene. „Čosi ako vlkolak, viete. Presnejšie sa jedná o mutáciu lykantropie napadajúcu morfológicky podobné druhy zastávajúce porovnateľné miesto v potravnom reťazci. Čoskoro podstúpi premenu.“

„Ale veď dnes nebol spln,“ začudoval sa Rion, keď vlkolak na lôžku začal nešťastne vyt'. Za liečiteľom sa bez odpovede zabuchli dvere.

„Si idiot? Nepremieňajú sa iba za splnu,“ ozval sa zachrípnutý vyčerpaný hlas. Študent podstupujúci proces zombifikácie sa zdvihol na lakti a prebodával ho pohrdavým pohľadom. „To by bolo príliš jednoduché.“

„Myslel som...“

„Nemyslel si. O lykantropoch... *vlkolakoch*, pre teba – nevieš vôbec nič, však?!“

„Viem, že hryzú,“ odvetil Rion vzdorovito. „Premieňajú sa za splnu a... mal by som ich nenávidieť?“

Študent prekrútil očami. „Prečo!“ bedákal. „Prečo musím svoje posledné príčetné hodiny stráviť v spoločnosti nedôvtipného idiota?! Ešte raz a dobre ma počúvaj, nepremieňajú sa *iba* za splnu.“ Učiteľsky zdvihol prst. „*Následkom slnečného svetla človek, pri jeho absencii vlk, za plného mesiaca humanoidná medziforma so sklonmi k šialenstvu,*“ vychrlil učebnicovú definíciu.

„Premieňajú sa každých dvanásť hodín?!“ zhrozil sa Rion.

„Isteže. Často sa pridružuje schizofrénia, depresie, dochádza k sebamrzačeniu a poruchám identity. Našťastie sa netrápia dlho, lebo ich životnosť po prvej premene sú v priemere dva, maximálne desať rokov.“ Zo študentovho veselého hlasu sa Rionovi zdvihol žalúdok. „Ale samozrejme sú na svete aj oveľa horšie veci – napríklad trpieť alergiou na slnečné lúče, však? Alebo byť idiot.“

„Nevieš, o čom hovoríš,“ namietol urazene Rion. „Nemôžeš tušiť, čím si prechádzam...“

„Nemôžeš na slniečko?“ vysmieval sa mu mladý čarodejník. „Alebo ti vadí tvoja diéta? Počúvaj sa trochu! Ty tu fňukáš, ale obsah mojej lebky sa do ďalšieho rána rozpustí a rozpadne, akoby som si do hlavy nalial kyselinu! Kde je tá spravodlivosť?! Idiot ako ty si môže ponechať svoj mozog, zatiaľ čo ja –“ zalapal po dychu a krč od bolesti ho prinútil klesnúť na posteľ.

V priebehu dňa to bolo čoraz horšie. Do miestnosti uzavretej dubovými dverami neprenikli lúče slnka, ale Riona týral ukrutný smäd. Jediné, čo naň pomáhalo, bol smrad vychádzajúci z jeho dvoch spoločníkov: z rozkladajúcej sa krvi povýšeneckého študenta a z druhého, vlkolaka, ktorého srst' vo veľkých chumáčoch opadla a odhalila lysé ľudské telo. Lykantrop spal. Tvár mal strhanú. Bol nahý a Riona to rozčuľovalo, najmä pohľad na jeho genitálie, normálne vyvinuté a nie pokrútené a sčerneté ako tie jeho. Uľavilo sa mu, keď si po vlkolaka prišli dvaja liečitelia v ochranných odevoch a odniesli ho na nosidlách neznámo kam.

„Určite mu pomôžu,“ okomentoval to študent, ktorý sa prebudil s tvárou prepadnutejšou než včera a spútanou rukou sa pokúšal rozškriabať si mokvajúcu ranu. „Čítal som, že práve vyvíjajú liek proti lykantropii.“

„Vážne?“

„Áno, ale je to v štádiu pokusu.“ Odkiaľsi z útrob budovy – aspoň tak sa Rionovi zdalo – zaznel vzdialený štekot.

„Pokusu?! Robia na ňom *pokusy*?!“

„Dá sa tak povedať,“ pokrčil ramenami študent. Brechot utíchol. Študent to zrejme nezaznamenal. „Nevzrušuj sa. Už je deň, takže hádam, že vlastne ani nejde o testovanie na zvieratách.“

Ďalej sa už veľmi nerozprávali, každý trpel na vlastnú päsť. Rion sa pokúšal zakryť, ako mu tečú sliny a sem-tam sa vysunú tesáky, študent zasa predstieral, že nemá bolesti a maskoval kŕče za nervózne prevaľovanie sa na lôžku. Boli chvíle, keď sa už neovládal, skučal, kričal a nadával, nútil Riona zvoniť na zvonček, prosil ošetrovateľov o lieky proti bolesti a nazýval idiotmi všetkých, najmä tých, čo mu lieky priniesli.

„Aj tak nezaberú! Viete, že nezaberú! Nič nezaberie! Odneste to placebo!“

„Som smädný,“ sťažoval sa Rion do prúdu jeho nadávok, „som strašne smädný, dajte mi, prosím vás, napiť.“ Vrhli na neho vylakané pohľady, dvere sa chvatne zavreli a o dubové drevo študent zlostne šmaril hrst' piluliek.

O niekoľko hodín už Rion zo zúfalstva hrýzol do vlastných zápästí, do vankúšov, do rámu postele. Zuby mal permanentne vysunuté. Ešte by sa dokázal ovládnuť, keby mal pred sebou človeka, ale jeho žalúdok sa už ovládnuť nechcel. Neprijemne často premýšľal nad mamou.

Študentov stav sa naopak zdanlivo zmenil k lepšiemu; dlhé minúty trávil v záchvatoch krčovitého smiechu. „To sú hormóny,“ vysvetľoval Rionovi so strašidelným úsmevom.

„Moje telo sa snaží zachrániť a tak vyplavuje všetko možné, postupne spúšťa všetky obranné reakcie. A pritom je to, chápeš,“ šialený smiech, „úplne na nič... na nič!“ Zo smiechu plynulo prešiel do plaču.

„Ako sa ti to vlastne stalo?“ spýtal sa otupene Rion. Zistil, že zvuk študentovho hlasu mu pomáha od smädu. Nútil sa premýšľať.

„Hral som sa na hrdinu,“ priznal študent pochmúrne a už neplakal. „Jeden z pokusných objektov ušiel z laboratórií. Do čerta s celou technickou mágiou... žiadny z mechanizmov ho nebol schopný zastaviť. Radšej keby ma to bolo rovno zabilo. Chcel som ranu aspoň zmraziť, aby sa to šírilo pomalšie, ale nanešťastie po tom uhryznutí vzala moja magická moc za svoje ako prvá.“ Bezmocne zatiaľ ruku v päst. „A čo ty? Uhryzli ťa, však? Keby si bol čistokrvný vampír, takto by si nevyvádzať.“

„Hej, moja sestra a brat,“ priznal Rion skrúšene a porozprával študentovi o polievke, stávke a cesnaku.

„To je zvláštne,“ opáčil mladý čarodejník, „všade sa dočítame, že cesnak upírom škodí, ale už dlho mám podozrenie, že v skutočnosti – au!“ Kŕče mu skrútili telo a vyškľabili tvár do neprirodzenej grimasy.

Rion ho nervózne pozoroval, ale prebiehajúca zombifikácia sa zatiaľ navonok nijako neprejavila; iba krv smrdela silnejšie. Po chvíľke sa študent pozviechal a začal o Riona prejavovať vedecký záujem.

„Snažil som sa presadiť, aby bol oficiálny názov vášho druhu *dhampíri*, nie upíri,“ vysvetľoval mu. „Predsa len ste vznikli prekrížením s ľuďmi a pokiaľ niečo aspoň tušíš o histórii vášho druhu – hádam, že nie – tak vieš, že práve tým sa vaši vodcovia oháňali pri presadzovaní žiadosti o rovnoprávnosť... Dokonca mám za to, že pôvodný druh v čistej forme už nejakú dobu neexistuje.“

Rion si k nemu prisadol, lebo s postupujúcimi hodinami znel študentov hlas čoraz chrapľavejšie a on mu zle rozumel. Zdalo sa však, že budúci čarodejník si to nevšimol; bol príliš fascinovaný skúmaním Riona a jeho odpornej choroby.

„Nikdy som vás neštudoval takto zblízka. Si typ s dutými zubami alebo...“

Rion k nemu prešiel a otvoril ústa. Študent sa dychtivo natiahol vo svojich putách. Rion zadúfal, že mu z úst príliš necítiť krv, ale aj keď ju odvčera nepil, zrejme to bola iba márna nádej. Bol krvou presiaknutý. S dávkou nevysvetliteľnej hanby si náhle uvedomil, že je v miestnosti jediný, kto nemá na rukách putá.

„Spomínali ste mu vedľajšie účinky?“ zaujímal sa študent takmer ihneď, ako doktor prekročil prah.

Rion strápol. „Vedľajšie účinky?!“

„Isteže, sú možné nejaké komplikácie,“ priznával doktor neochotne. „Výhody však bezpochyby predčia riziko, ktoré...“

„Robil som na túto tému semestrálnu prácu,“ upozornil ho študent a mračil sa. „Pri procese rehominizácie zahynie takmer tridsať percent operovaných, ďalší umierajú v dôsledku pooperačných ťažkostí. Zhruba pätina zombifikuje. Dobre, odčítajme nejaké percentá, pretože toto nie je rodený vampír, ale stále je to dosť.“

„Dost' veľká šanca vyliečiť sa,“ prikývol doktor. Rion v jeho tvári nepostrehol ani tieň výčitky. Skákal pohľadom z jedného na druhého. „Odbor technickej mágie zatiaľ nie je plne rozvinutý, napriek tomu...“

„Je primitívny. Je nezodpovedné –“

„...samozrejme, všetko závisí od pacienta,“ prerušil ho doktor víťazoslávne. „A on sa predsa chce vyliečiť. Veľmi chce, však? A dopomôcť tým výskumu a vede. Ľudstvo – a ostatné národy, pravdaže, budíme korektní – mu budú vďačné.“ Doktorove oči sa zase dychtivo zaleskli. Rion cítil, ako sa do neho vpíjajú. Odvrátil sa.

„Som smädný,“ zamrmlal ku špičkám svojich topánok. „Ako vlastne prebehne ten zákrok? Už aby bolo po tom.“

„Áno, ako prebehne zákrok?“ kontroval študent posmešne. „A prečo toho chudáka trápate smädom?“

„V podstate...“ Nasledoval výklad, ktorý Rion spočiatku počúval na pol ucha, ku koncu vnímal s otupeným úžasom. Nebol si istý, či porozumel správne.

„Takže *v podstate* ma necháte zošalieť smädom a potom do mňa narvete tony mágie?“ zreprodukoval neveriacky. Študent z vedľajšieho lôžka mu cynicky zatlieskal.

Doktor bez hanby prikývol. „V rámci nasledovnej operácie vám budú upravené čeľuste a zuby zmenšené do požadovaného tvaru. Tiež sa pokúsime čiastočne zmierniť tú nezdravú farbu pokožky a obnoviť v tele cirkuláciu krvi. Myslím tým vašej, zdravej krvi. Keďže budete v stave hlbokkej hypnózy, zákrok je pre vás absolútne nebolestivý.“

„Tak poďme na to,“ prikývol Rion sebavedomejšie, než sa cítil. „Urobme to hneď. Chcem ráno... vidieť slnko.“ Zakoktal sa, pretože v skutočnosti slnko nechcel vidieť. Panicky sa ho bál.

„Váš organizmus ešte nie je dostatočne prečistený,“ brzdil ho doktor. „K zákroku pristúpime najskôr zajtra.“

„Najneskôr zajtra,“ povedal Rion s čeľuťou hrdinsky zaťatou a snažil sa myslieť na

krásne, normálne zuby, ktoré bude zajtra mať, a nie na slnko, ktoré vôbec nechce vidieť.

Upírsky spánok je podobný smrti, hlboký a ľadový. Poznal len jeden sen – o namáhavo dýchajúcej chladnej zemi, v ktorej leží zahrabaný bez potreby nádychu. Iba občas sa Rionovi prisnila denná mora o slnku.

Už driemal, keď ho prebudil zúfalý výkrik: „Nie!“

Posadil sa prudkým šklbnutím a videl, že jeho spoločník študent sedí na posteli, ruky vystreté pred sebou, pokiaľ mu to len putá dovoľia, a z prstov mu opadáva mäso. Na jeho lícach zívali trhliny ako po zásahu kyselinou.

„To je dobré,“ bľabotal Rion, vyľakaný tak, že sa mu takmer pohlo mŕtve srdce. „Neboj sa, to je dobré, bude to –“

„Nie!“ Prenikavý výkrik sa mu zarezal až do špiku kostí. Čarodej k nemu obrátil nepríčetné oči. „Už nedokážem vymenovať alkalické kovy!“ zvrieskol. „Lítium, sodík... draslík... čo ide ďalej?!“

„Kyslík?“ tipol si Rion.

„Strácam pamäť!“ jačal študent. „Už sa to začína! Začína to!“

Rion prekonal hrôzu, ktorá mu lomcovala telom, a prisadol si ku študentovi na posteľ. „To bude v poriadku,“ presviedčal ho a pod jeho dotyk sa zo študentovho ramena odlupovalo mäso, „nemaj strach, bude to v poriadku...“

A ono to naozaj bolo v poriadku, keď čarodejník o pár hodín neskôr zabudol aj na svoje vlastné meno.

Do rána z neho bola len nemŕtva zombia, mykajúca sa vo svojich putách. Rion trochu zvracal – krv, ako ináč – a vyplakal niekoľko červených sĺz. Keď prišli liečitelia, odstrčil ich od seba, pretisol sa dubovými dverami a ako nepríčetný behal po chodbách. Báli sa ho, cúvali pred jeho zubami a Rion ich ceril. Bol smädný a chvíľku si škodoradostne vrel, že vysaje toho doktora. Skôr než jeho kanceláriu však našiel vstupnú bránu.

Utekol, aby sa už nikdy nevrátil, a zdalo sa mu, že kdesi ďaleko za ním zaznieva ako umieračik brechot nejakého sužovaného vlkolaka.

Len slnko a krv, vrel si, keď utekal, chrániac si pred prvými lúčmi tvár, len slnko, krv a nič viac. Je tak krásne byť upírom.

Štatisticky pri procese rehominizácie zahynie každoročne takmer tridsať percent operovaných, najmä mladých upírov, ďalší umierajú v dôsledku pooperačných komplikácií. Približne pätina zombifikuje. Kráľovská rada na základe odporúčaní popredných lekárov dôrazne apeluje na všetkých záujemcov o rehominizáciu, aby svoje rozhodnutie dôsledne zvážili.

Uhlobaron Pück a Mouřenka aneb prokletí betaverze.

1. místo

Tlusťjoch

/Vybočující fikce s proměnou/

„Uhlobaron Pück ten zával utajil, pochopitelně,“ utrousil tajný rada Le Praide.¹

„A že tam zařval člověk, nikoho nezajímá.“

Tma houstla tichem.

Čas ztrácel pulz.

Zpomalený dech vábí ty, co nejsou vidět.

Nemají oči, ale zří, nemají obrysy, ale jsou.

Jsou za tebou a ať se otočíš kamkoliv, vždycky jsou ti v zádech.

Negací zla je prázdno, neboť v každém zlu je dobro a v každém dobru zlo.

Čas a prostor se proplete v jedno tělo, které ve smyčkách pohlcuje sebe sama.

A z krve přetrvává jen lepkavost cukrové vaty, té, co ti na pouti kupoval děda s plnovousem kormidelníka z pirátského komiksu.

Ten, co tě na kolenou houpával s tou tichou, mručivě znepokojivou, vábivou melodií dalek.

Já jsem tvá kolébka, dobrý horníku Magdone, já jsem tvá kolébka, kolébka z dřeva lipového.

Orosené okénko už nejde setřít. Cesta gamma tunelem je u konce.

S lupnutím v kříži se slastně protáhla. Konečně.

Koboldův krompáč prorazil stěnu.

„Takhle se líhnou motýli,“ pomyslela si.

„Tak ta černoška s mandlovejma očima, co způsobila rumraj v Bartovské harendě,“ pravil tajný rada Le Praide k lékárníkovi Vondrouškovi, „byla prý úplně nahá. Až na tu jantarovou čelenku ve vlasech. Četníci poslali pro Pücka, pochopitelně, šak chlopi říkali, že vylezla z jeho štol, ze Štramberky (Štameberova rúra). Nechal ju vodvízt do sanatoria k Machatému.“

¹ Jeho podřízení vyslovovali radovo jméno za jeho zády posměšně jako Lepra jde.

„Prasák jeden,“ ulevil si lékárník a zapil to absintem z vlastních zdrojů a oči se mu leskly, jak si představil to nahé, pružné, lesklé, ebenové tělo, zmítající se pod proudem skotských stříků.

Voda.

Chladivá, stříbrná, voda. Chladivá, stříbrná, životadárná voda se jí rozstříkovala o lopatky.

Měla chuť radostně se hihňat.

„U slatiny, která mne zachovala, jak blažená ta voda jest.“

„Dost, vy idiote,“ zahřímal uhlobaron Pück na doktora Machatého, „odvedte ji na vanderbótku.“ Renomovaný psychiatr jen s nevolí zavřel přírodní kohoutek a zprudka odhodil hadici stranou jako rozmařilé, vzdorovité dítě, když ho maminka kárala, aby těm mouchám už ta křídélka netrhal.

Vanderbótko, původně arabský al-tán pro poutníky a potulné komedianty, kterou Dr. Machatý nechal přestavět ve výstavní domek v secesním stylu, vždy příznivě působila svým okázalým interiérem na psychiku prominentních pacientů z vyšších vrstev a uhlobaron Pück na to hrál. Tapisérie, kterou zbohatlý psychiatr nechal vyrobit u siamských tkalců, znázorňující utrpení kuřáků opia, jenom celý dojem podtrhovala. Za těžký peníz, pochopitelně, jak s oblibou a trochu závistivě dodával lékárník Vondroušek.

Bez cavyků si hodila nohu přes nohu a doktor Machatý bezostyšně zaslínil. Uhlobaron Pück kázal přinést šampaňské. Tak trochu takové šachové zahájení jako z příruček pro samouky.

„Hledám jednoho pošetilého, vrtošivého staříka,“ pravila, jako by mu viděla do hlavy.

„Lenin je v Ječný,“ pokusil se trapně doktor Machatý o vousatý vtíp.

„Toho doktora kat aby spral. Budu jí říkat Mouřenka,“ těkaly nepokojně myšlenky uhlobaronovy útulným salonkem.

Uklidňující kolotání bublinek šampusu utlal vpád asistenta A1², který přinášel Dru Machatému z laboratoře výsledky krevních testů.

„Cože? Lycopodin, klavatin, klavatoxin...“

Psychiatrův údiv přerušil příchod asistenta A3, který táhnul ohromný puget temně rudých divokých růží.

„Od magistra Vondrouška,“ pravil s úklonou.

² Bezvýznamní asistenti byli v té době označováni pouze písmenem a pořadovým číslem.

„Toho magistra mi byl čert dlužen,“ rozkatil se uhlobaron Pück.

„Ruže je inkrustovaný oheň,“ poznamenala Mouřenka a usmála se.

Asistenti A1 i A3 opustili s úklonou vanderbótku.

„Chtěla bych navštívit duchovního,“ zažadonilo ebenové děvče.

„Oddáme se?“ Zajiskřilo uhlobaronovi v očích.

„Jak čemu,“ poloušklíbla se Mouřenka na půl koutku.

„Faráře Vomáčku málem vomyli, když mu ta černá cáčorka vstoupila do jeho svatostánku,“ sdílel nejčerstvější novinu tajný rada Le Praide u sklenky mělnického.

„Vystříkal na ňu celou kropenku, jeho posedlost vymítáním ďábla je příslovečná,“ dodal magistr Vondroušek.

„Kde je?“

„Kdo?“ Tázal se farář Vomáčka a potajmu se pokřižoval.

„Bůh, ten vrtošivý stařík.“

„Odstup, satane,“ zahřímal kněz a pozdvihl kropáč.

Země se však neotevřela, aby si peklo vzalo toho antracitového rouhače, takže to černé stvoření mohlo pokračovat ve svých, navýsost kacířských otázkách.

„Obvykle sedával na obláčku³, když tvořil, nebo když měl vizi,“ pokračovala Mouřenka,

„tak tedy, kde je?“

Svěcená voda jí příjemně osvěžovala tváře, leč odpověď na její otázky stále nepřicházela.

Vomáčka sveřepě mlčel a uhlobaron Pück myslel jen na to jedno.

„Odpověz, servismene, mám na to právo, jsem jeho dítě.“

„Ježíš byl **Jeho** dítě.“ Vzkřikl farář zaníceně, až se mu ta velká Jéčka vzpříčila v hrdle, takže se krapet zajíkl.

„Ježíš byl robot android (robot & roid) třídy cybertutor, zrovinka jako Komenský,“ zdvihla poučně Mouřenka prst, „ale to sem nepatří.“

„Ježíši,“ pokřižoval se uhlobaron Pück, protože technice nerozuměl a Čapka neměl rád. Dostal z něj při zkoušení čtyřku od té čarodějnice, co ji měli na literaturu.

„Jsem beta verze stromu života, praplavuň poznání, vzorec všehomíra, stvořená k...“

Tok jejího plamenného projevu zastavil příchod udýchaného asistenta A5.

„Od doktora Machatého,“ pravil a předal uhlobaronovi dvacetistránkovou, hustě popsanou sjetinu plnou chemických vzorců.

„Je to plavuň,“ dodal spiklenecky, nicméně při letmém pohledu na Mouřenku tomu sám

³ Blíže viz Clouds modeling for VR application.

nevěřil.

Uhlobarona Pücka opustily chlípné myšlenky, leč napadlo ho, že by mohl znalostí Mouřenky využít ve prospěch svého uhlobyznysu.

I když, zavířilo mu hlavou, sdílet lože s tisíciletou bylinou by jistě znamenalo vstupenku do Guinessovy knihy rekordů. To by, panečku, byla pro revír reklama. A hned s tím na fejsbúk, to by se lajky jenom sypaly.

„Tak to prej praskli Pückově ženě,“ chechtal se tajný rada Le Praide, „že se s ňou slézá ve vanderbótce...“

„Plavuň je nepostradatelná při zánětech jater,“ zadumal se magistr Vondroušek a nechal poslat do vanderbótky další puget, tentokrát plnou stovku nachových růží.

„To tělo musím mít za každou cenu,“ dodal v duchu.

„Nechal jsem ti zapojit ty kompjůtry, jak´s chtěla,“ řekl uhlobaron Pück a noblesně políbil Mouřenku na klenbohrbí její šíje. Voněla po lesních mravencích, po velkých, lesních, černých mravencích s pikantní kyselostí.⁴

Netrpělivě jej odstrčila a hmátla po myši. Hekla bleskurychle dva, tři programy, vylepšila funkcionalitu skeneru a začala číst mezi řádky.

„Ani nevíš, co koboldů máš v revíru,“ špitla mimoděk, spíš k sobě než k uhlobaronovi, „ale Bůh se v šachtách neskrývá, odjakživa trpěl klaustrofobií...“

Asistent A3 přinesl kódovanou depeši a cvaknuv podpatky⁵, předal ji Pückovi.

„K čertu, musím dolů do dolů,“ rozlítil se uhlobaron a to ještě netušil, že depeše byla fingovaná. Jeho ženou, jak jinak.

„Ukládat si přístupová hesla do pravého horního šuplíku, to není zrovna rozumné,“ podotkla Mouřenka.

Její štíhlé, pružné prsty se zase rozjely po klávesnici jako letní vánek.

Četla mezi řádky a celou svou bytostí vstřebávala informace.

A hrůza jí vibrovala páteří.

Společnost Golden-space-device zastavila projekt X-to-X (Země) a programátoři včetně Boha byli přesunuti na Tau Centaury, zůstalo jen pár bezvýznamných kodérů, testerů, záplatovačů a trubadúrů⁶.

„Včil mudruj,“ povzdechla si po moravsky, „svět ještě není doprogramovaný a Bůh je

⁴ Archegonia plavuní dokáží v jistých situacích vylučovat kyselinu citrónovou.

⁵ Jeho předkové byli pruští důstojníci (pozn. životopisce)

⁶ ...a Karel Gott (zdroj: bulvární plátek Hr. Rom)

v čudu. Mám ho následovat, jak se káže v bibli⁷, nebo se pokusit dotáhnout ten projekt do konce sama? Ale stojí mi ti lidé za to? Toť dilema.“

Položila si unaveně hlavu na klávesnici a upadla do tíživého, trdomyslného polospánku. A tak neslyšela poměrně hlasité vrznutí dveří⁸ a syknutí „Tiše, ty debile“ a ani nezaregistrovala čtyřlístek zakuklenců, který se dveřmi protáhnul jako jeden muž.

Až dřevorubecká sekera námezdního zabijáka z Podkarpátí, která se jí zasekla s mlasknutím do týla, ji probrala.

„Drvoštěp? Ti by se přeci v sedmém levlu vyskytovat neměli,“ bleskla jí hlavou poslední myšlenka.

Sekali a rubali, sekali a rubali, profesionálně a bez emocí a bez lítosti.

Sekali a rubali, až třísky lítaly. Jantarová čelenka se rozlomila vedví pádem o podlahu, když sekera zasáhla ledví⁹. Fragmenty zkamenělé pryskyřice se zakutálely až pod otoman. Pod otoman, od nějž si uhlobaron Pück tolik, tolik sliboval.

Zbytky těla, stélky a žilky, sporofyty a výtrusnice sebranka lotrovská smetla a zabalila do plastového pytle.

„Ekologický tříděný odpad,“ zažertoval jejich náčelník, poměrně odpudivý týpek.

Vyplatil své soudruhy, hodil si objemný vak na rozsochatá ramena a temnými uličkami kvapil do apotéky lékárníka Vondrouška. Magistr si už bude vědět rady, jak se zbytky naložit.

„Že by do lihu?“ Zauvažoval nahlas.

„Samozřejmě, jede v tom s Pückovou, jak už to na takovém malém městě bývá, to by mne zajímalo kolik mu dala a jestli mu dala...“ Pokračoval v přemítání, „...a starej Vomáčka, ten farizej tomu požehnal, neboť černá ovce musí býti ze stáda vyvržena.“

„Není nad městskou smetánku,“ odplivnul si padouch, pamětliv sociálních rozdílů.

Starou Pückovou hryzlo svědomí a hamižnost dohromady.

„Měla jsem použít spíš ty červotoče, bylo by to sice pomalejší, ale levnější a ekologické a beze svědků,“ lamentovala, „a ty jednosměrné letenky do Ameriky jsou nekřesťansky drahé...“

„Říkám vám, že byla poblouzněná, poblouzněná d'áblem. Měla brouky v hlavě,“ tvrdil Dru

⁷ Zde je míněn manuál programovacího jazyka Java pro pokročilé.

⁸ Reklama na bezpečnostní dveře byla cenzurou vyňata.

⁹ Rým: „Sekerou vedví rozetnu ti ledví.“ použil básník Diembicki ve slavném eposu „Mordýři a Břichopásci“.

Machatému farář Vomáčka u demižónu mešního vína, žmoulaje tajně odpustky v dlani.

„Odjela prý do Ameriky, k mormonům, povídá se,“ utrousil psychiatr, „škoda, býval bych ji rád léčil, je to rozhodně zajímavý případ.“

„To nové živočišné uhlí od pana magistra Vondrouška je při kocovině neocenitelné, vskutku neocenitelné,“ pochvaloval si tajný rada Le Praide.

Úlomek jantaru, an zapadnul pod otoman, se rytmicky rozklepal, převrátil se a s lupnutím puknul jak na podzim kokoška pastuší tobolka. Fosilní brouk setřásl ze zadečku zbytky pryskyřice, makadly opatrně prošmátral okolí a rozvážně klikatou chůzí vydal se na průzkum. Šňůra, jak je všeobecně známo, vždycky někam vede, elektrický kabel ho přivedl až ku skeneru. Lesklá skleněná plocha ho neodbytně lákala svou vyzývavou hladkostí. Jen tak se trochu sklouznout. Zaváhal jenom na chvíli, vstoupil a skener ho s vrněním pohltil. Medově žlutý amber bug, nastoupil pouť sítí hrdě zvanou Internet, jak mu velely jeho pradávné instinkty. Putovat a žrát. To mu bylo dáno do vínku tím starým, laskavým, vousatým kmetem.

Text na fingované pohlednici od Mouřenky z Nového Jorku, ve kterém pisatelka prosí všechny P.T. dobré muže z revíru, aby ji odpustili, a sděluje, že už se nikdy nevrátí, neboť roll back není možný, protože nikdy nebyl pořádně naprogramován, už uhlobaron Pück četl ve slabém, mihotavě čadivém světle petrolejky.

Amber bug se prokousal k jádru a rozmnožil se.

Uhelný prach se zkoncentroval v ovzduší a zastínil slunce¹⁰. Sít' trafostanic se navzájem vyzkratovala. Akcie svíček & luceren strmě vylétly vzhůru. Noc nastoupila na trůn a sůvy jí pochlebovaly. Tunel Blanka osídlili netopýři.

Koboldové, ti tichošlápci z nočních směn, vidí ve tmě secsakra dobře a jejich krompáče jsou hroživě ostré.

Konec konců byla přeci jejich princeznou a modlou, která z minerálů povstala.

¹⁰ Jen občas problesklo „boží oko“ jako vodoznak podpisu autora. (Džej Džej, tisková mluvčí Ochranné Unie Developerké /OUD/)

IV. ročník/2015

5. místo

Martin Maniaque

Nemůžu se koupat, protože pokaždé, když to udělám, tak zreznu. To za mnou potom musí máma běhat s olejníčkou a napravovat škody. Jednou jsem se jí zeptal, proč nejsem jako ostatní děti. Rád bych chodil se spolužáky na plavání a s kamarády v létě na střešní koupaliště. Nebo na nedalekou podzemní pískovnu, kde je ale koupání zakázané a tak tam všichni musí chodit tajně a dávat velký pozor, aby je někdo nevyhmátl.

Máma mi odpověděla, že na vině bude můj otec, protože byl prý taky takový. To bylo ale všechno. Nic víc se mi z ní vypáčit nepodařilo. Myslím si ale, že sama neví, co to se mnou je. Její krátká odpověď ovšem měla i světlou stránku. Skrývala se v ní informace o tátovi. Máma o něm nikdy nemluvila a to ani přes moje neustálé naléhání. Nevěděl jsem, kdo to byl, ani jak se jmenoval. Po čase jsem se ptát přestal, protože jsem vypožoroval, že jí to nedělá dobře, bolí jí z toho u srdce.

Došlo mi, že nejsem jediný, kdo má se rzí problémy. Máma měla srdcerez. To je stejné, jako když železo, nebo mě, namočíte do něčeho špatného. Třeba do vody namísto oleje. Železo potom nutně zreziví. A se srdcem se to má zrovna tak. Když ho vymácháte ve špatné lásce, začne vám rezivět. To už nějakou dobu trápilo moji mámu.

Rozhodl jsem se, že zabiju dvě mouchy jednou ranou. Zjistím, jak se to má s mým rezivěním a vyléčím máminu srdcerez. Přísahal jsem si, že na vlastní pěst najdu svého tátu, všechno zjistím a dám do pořádku.

„Mamí, kde je ta krabice s fotkami?“ ozval jsem se, zatímco jsem se prodíral skříní na kabáty.

Máma měla toho večera dobrou náladu, získala novou práci a na oslavu popíjela sama na balkoně víno. Takže ani moc nenadávala, že dělám v bytě nepořádek a otevírám každý šuplík a každou skříňku a všechno obracím vzhůru nohama.

„Tady nahoře,“ přišla, natáhla se pro krabici od bot a podala mi ji. „K čemu to chceš?“

„Se nemůžu podívat na fotky?“

„No jo, prosímtě,“ řekla a odešla zpátky na balkon, dolít si skleničku.

V duchu jsem si mnul ruce blahem, že mě neodhalila. Kabáty, které se válely na zemi kolem mě, jsem pověsil na ramínka a vrátil zpátky do skříně. Musel jsem se k tomu

postavit na stoličku, jinak by se mi to nepovedlo. Potom jsem se s krabicí pod paží vydal k sobě do pokoje, kde jsem se zavřel. Pro jistotu jsem ještě pod kliku přistrčil svoji židli, jak jsem to viděl ve filmech.

Posadil jsem se na postel a krabici otevřel. Zíral jsem do změti barevných obrázků a v první chvíli jsem nevěděl, co si s nimi počít. Moje máma se totiž narodila ještě v době, kdy člověk na pořízení fotek musel mít zvláštní aparát, do kterého se dával film. Film je taková zvláštní stočená páska, na kterou se vejde jenom málo fotek a se kterou potom musíte někam pryč, nechat si z ní fotky vytisknout na papír. Dnes už máme naštěstí jeden přístroj na všechno.

Podíval jsem se na svůj veliký placatý telefon, který ležel na nočním stolku a potom jsem se začal ve fotkách přehrabovat. Hledal jsem jednu konkrétní. Máma mi ji ukazovala, když jsem byl ještě malý. Utkvěla mi v paměti, protože se na ní máma vykláněla z domovního okna, které bylo v přízemí. Dnes už se v přízemí nikdo jen tak z oken nevyklání, pokud se nechce přiotrávit.

„Konečně!“ vykřikl jsem.

Rázem jsem ale ztichl a zaposlouchal se, jestli neslyším kroky. Bylo by na nic, kdybych vzbudil v mámě podezření, že v pokoji něco kuju. Určitě by mi to zatrhla. Když jsem se ujistil, že máma nejde, opět jsem hrábl do hromady fotek a konečně vylovil tu, kterou jsem hledal.

Máma se na ní vykláněla z bíle natřeného okna přízemního bytu ve starém cihlovém domě. Na sobě měla jenom lehké zelené šaty, které se jí vzdouvaly ve větru. Ten samý vítr si pohrával i s jejími rozpuštěnými vlasy. Usmívala se od ucha k uchu a dívala se přímo na fotografa. Byla šťastná. Když mi tu fotku ukazovala, říkala, že v tom domě bydlela v době, kdy odešla od babičky a dědy. Musela tam určitě žít s mým tátou a po mém narození se jenom se mnou přestěhovat z města sem.

Ta fotografie mě zajímala z jednoho konkrétního důvodu. Před domem totiž stála autobusová zastávka a na fotce byla zachycená tabulka s jejím označením. Díky tomu jsem si jednoduše mohl dohledat adresu mámina starého bytu a pustit se do pátrání po tátovi. Na chvíli jsem se zamyslel, jaké to asi muselo být, jezdit autobusy po silnici. Dnes je nahradila nadzemka, postavená ve výškách mezi budovami. Po ulicích už dávno žádné autobusy nejezdily.

Nemohl jsem se samozřejmě jen tak sbalit a odejít z domu, musel jsem počkat na vhodnou příležitost. Ta se mi naskytla brzy.

„Příští týden odjíždím kvůli práci na dva dny pryč,“ řekla mi máma a já se zaradoval, „bude tě hlídat paní Devátá. Tak mi slib, že nebudeš zlobit.“

Paní Devátá byla naše sousedka, která mě čas od času hlídala. Byla už stará a moc ráda vysedávala před televizí se silným domácím vaječným likérem, po kterém dokázala prospat celý den. Mámě jsem to neříkal, mohl jsem si totiž dělat, co se mi zachtělo. A teď se mi zachtělo utéct z domu a najít svého tátu. Na síti jsem o něm nic nenašel a to ani tehdy, když jsem prohledal máminu poštu a její soukromé soubory. Měla tam jenom samá čísla, o tátovi ani rzi nic. Usoudil jsem, že bude nejlepší, když se vypravím k jejich bývalému domovu a poptám se místních, ti budou určitě něco vědět. A třeba tam natrefím přímo na tátu.

Měl jsem čas se do následujícího týdne připravit a nutno dodat, že neuběhla ani minuta, kdy bych se na výpravu nechystal, nebo o ní alespoň nepřemýšlel. Zpod postele jsem vytáhl mámin starý zelený batoh, který byl pomalu větší než já a v průběhu dní jsem do něj chystal všechno potřebné. Neměl jsem v plánu být pryč déle, než jedno odpoledne, ale i tak jsem musel být pečlivý.

Kromě jídla a pití jsem si sbalil pláštěnku, kdyby začalo pršet. Deštník jsem používat nemohl, protože občas prší i ze stran a kvůli dešti mi rezivějí prsty a obličej a další nezakryté části těla. Z toho samého důvodu jsem si vzal i rukavice. A potom taky roušku, abych se nenadýchal jedovatých zplodin. Od kluků ve škole jsem výměnou za obří balení rachejtlí, které jsem dostal od mámy, když ještě dělala účetní v továrně na dělobuchy výbušniny, získal teleskopický obušek. Na sebeobranu, člověk nikdy neví.

Samozřejmě jsem nepodcenil ani předběžný průzkum terénu pomocí internetu. Dokázal jsem se dokonce připojit na subnet a podívat se na cesty a průchody, které jsou běžným uživatelům, jako třeba mámě, neviditelné. Objednal jsem si jízdenky na nadzemku, stáhl si mapy a uložil je do telefonu.

„Co pořád děláš u toho počítače?“ sjela mě máma večer před odjezdem.

„Hraju lidskou farmu, nesmím?“ zalhal jsem a dmul jsem se pýchou, jak se mi ta lež podařila. „Zaracha na počítač nemám, ne?“

„Zkazíš si oči a nové stojí majlant, běž už spát.“

Poslechl jsem.

Když jsem se ráno probudil, máma už byla pryč. Odjela prvním ranním spojem do města. Ještě otačený od polštáře jsem se dobelhal do kuchyně, kde už byla paní Devátá a chystala mi snídani. Pozdravil jsem ji a po cestě kolem ní směrem k záchodu jsem nakoukl to tašky, kterou si přinesla. Měla ho tam, svůj vaječňák. Celé dvě lahve. A my měli ve špajzu třetí. Jakmile jsem si vyčistil zuby, nenápadně jsem naši lahev přemístil na kuchyňskou linku, aby ji paní Devátá náhodou nepřehlédla.

Posadil jsem se k televizi a pustil si pohádky. Ve škole nám dali smogové prázdniny

a já na chvíličku přemýšlel o tom, že bych se na plánovaný výlet do neznáma vykašlal a zůstal celý den před televizí. Paní Devátá za mnou přišla a podala mi talíř se snídaní. Sama si přinesla štamprli a vaječňák. O takových lidech se říkalo, že jsou to alkoholici. Mně připadali vtipní.

Když jsem se po pár hodinách plížil z domu s obřím batohem na zádech, paní Devátá spokojeně chrápala v křesle. Potichu jsem za sebou zabouchl dveře a rozhlédl se po pavlači. Nikde naštěstí nebyl nikdo, kdo by mě mohl vidět odcházet. Rychle jsem si to zamířil ke schodišti, vedoucímu na střechu.

Náš dům nebyl nijak vysoký, měl jenom jedenáct pater, typická vesnická stavba. Jeho střecha sotva dosahovala úrovně silnic a kolejí nadzemky, které se proplétaly mezi domy, dvakrát i třikrát vyššími, než byl ten náš. Jediná zastávka v naší vesnici je jen dva bloky od nás, takže nebyl problém se tam dostat pěšky. Vydal jsem se tedy po mostě, spojujícím náš dům s chodníkem, který lemuje silnici. Uprostřed jsem se podíval dolů.

Celých jedenáct pater pode mnou byla stará a dávno nepoužívaná cesta, na které se jako nějaký parazit držely chuchvalce bílé páry. Představil jsem si sám sebe, jak padám dolů, hlavou narážím do tvrdého šedého povrchu a moje hlava praská jako meloun a její kusy se rozlétají všude po okolí. Potom přiběhnou divocí psi, vyhladovělí a podráždění a začnou do sebe soukat tu růžovou a červenou kaši.

Zatřásl jsem se, zahnal katastrofické myšlenky do kouta své hlavy a pokračoval jsem v cestě. Z mostu jsem přešel na chodník, který se v obou směrech táhl podél silnice. Úplně stejný patřil i k dráze nadzemky, která se rozbíhala napravo i nalevo do nekonečných dálek společně se silnicí. Pár kroků, odbočka doleva a už jsem si to štrádoval rovnou k zastávce.

Pod sebe už jsem se znovu nepodíval. Zničené mrtvé stromy, šedé několikapodlažní domy ani opuštěná dětská hřiště za ten pohled nestála. Koukal jsem přímo před sebe, dával jednu nohu před druhou a za chvíli jsem dorazil na místo. Přes most, který spojoval silnici s nadzemkou, jsem přešel na zastávku. Byla to jen stará a špinavá plechová bouda s lavičkou, na které spal nějaký bezdomovec.

Vedle bezdomovce čekala na svůj spoj velice tlustá paní s ještě tlustější holčičkou, která mohla být v mém věku. Paní si mě přísně změřila pohledem. Muselo jí přijít podezřelé, co tam dělá bez dozoru kluk jako já. Alespoň že ten starý děda, který stál kousek od nich, si mě nevšímal. Podíval jsem se na mobil a v tu chvíli jsem zaslechl zvuk řítícího se železného kolosu. Nadzemka jela na čas.

Stroj o čtyřech vagonech k nám dorachotil s pekelným randálem a potom se za skřípění brzd, při kterém jsem si musel strčit prsty do uší, zastavil. Automaticky jsem

zamířil do posledního vagonu, protože ten býval vždycky prázdný. Otlá paní za mnou naštěstí nešla.

„Sakra! Tak funguj!“ ulevil jsem si, když jsem načítal jízdenku z telefonu na terminálu ve voze.

Vesnicemi vždycky projížděly jen ty nejstarší vagony, často hodně opotřebované a se závadami. Nefunkční terminály tak byly naprosto normální součástí jízdy nadzemkou. Když se moje jízdenka konečně načetla, šel jsem se posadit do sedačky. Sotva jsem si zapnul pás, mašina se rozjela tak prudce, až mě to zabořilo do polstrování. Po celou cestu vypadal můj výhled z okna jako jedna velká šmouha. A uvnitř vagonu něco hrozně smrdělo. Nebo spíš někdo. A tak jsem byl moc rád, když jsme zastavili na kýžené zastávce.

Vystoupil jsem jenom já a pár otrhaných lidí s prázdnými výrazy. Ono tam totiž nebylo o co stát. Centrum v nedohlednu, byla to periferie města. Jedna vysoká budova natěsnaná vedle druhé, až skoro zastínily nebe. Mezi nimi se loudala auta na silnicích zavěšených ve vzduchu a po kolejích, které se obtáčely kolem budov, jako popínavé rostliny rachotily vagony nadzemky. A pod tím shonem, úplně dole stály staré domy, ponořené v bílé páře, které tu bylo mnohem víc, než u nás na vesnici. A tam dolů jsem se chystal. Zamířil jsem si to k výtahu, když v tom mi na ruce přistála kapka vody. Kůže na tom místě okamžitě zoranžověla a začala mě svědit. Dávalo se do deště.

Bleskurychle jsem nastoupil do výtahu, přilepenému k venkovní stěně budovy, u které byla zastávka. Nastoupil jsem sám, všichni ostatní mířili nahoru, do svých šedivých domovů. Zmáčkl jsem tlačítko a výtah se rozjel. Vytáhl jsem si z batůžku roušku a připevnil si ji na obličej. Na oblečení jsem si natáhl pláštěnku a na ruce nasadil rukavice. Potom jsem si na telefonu načetl mapu.

Když se výtah zastavil a otevřely se dveře, dovnitř se okamžitě nahrnula venkovní pára. Nemít na obličejí ten kus zázračné látky, která dokázala zkažený vzduch měnit na čistý, nejspíš bych se na místě rozkašlal. Vystoupil jsem z výtahu, nastavil si na mobilu vyšší jas, protože v páře bylo špatně vidět, a podle navigace jsem se vydal do bílé tmy, mezi křivolaké tvary okolního světa.

Po chvíli chůze jsem si všiml příčiny toho všeho. V zemi byla velká spousta kanálů, ze kterých ta věc, co se kroutila jako kouř, a polehávala jako pára z horkovodní dýmky, kterou občas kouřila moje máma, drala na povrch. U nás na vesnici tolik kanálů naštěstí nemáme.

Šel jsem sotva pár minut, když jsem dorazil na místo, které mi bylo tak známé z máminy fotky. Mezi dvěma mamutími domy, které se tyčily do obrovské výšky nade

mnou, se krčil starý cihlový dům, čítající pouhých sedm pochodí. Před ním stála autobusová zastávka. Nebo tedy spíš to, co z ní bylo. Z přístřešku, klenoucího se nad lavičkou, která byla vyrvaná ze země a převrácená na záda, zbyly jen dva nosné ocelové sloupy, každý po jedné její straně. Pod jedním z nich ležela pošlapaná a špinavá cedule, kdysi natřená na žluto, označující zastávku.

Všechno se to změnilo. Část domu, kterou nehalily kanálové páry, vypadala smutně. Okno, ze kterého se před mnoha lety vykláněla máma, bylo oprýskané a ušmudlané, zevnitř zakryté těžkou záclonou. Skrze záclonu ale prosvítalo světlo, někdo byl doma. Třeba tam pořád ještě bydlel můj táta. Chvilku jsem ještě zvažoval, jestli mám jít dovnitř, nebo ne. Nakonec jsem si ale uvědomil, jakou cestu jsem až sem vážil, a že už tak budu mít doma nejspíš průser, tak proč to nedotáhnout do konce. A taky se mi přestávalo líbit, jakým způsobem si mě prohlížela parta zevláků s dýchacími maskami na obličejích, postávající na rohu ulice. Zhluboka jsem se nadechl skrze roušku, která musela dostávat zabrat, a vydal jsem se ke vchodovým dveřím.

Byly to ještě ty hodně staré, s klikou a na klíč, žádný terminál na telefon nikde nebyl. Vzal jsem za kliku a naštěstí bylo otevřeno. Rychle jsem vklouzl dovnitř a dřív, než za mnou stačila vniknout i jedovatá pára, jsem dveře přibouchl.

Uvnitř byla tma. Chvilí jsem šmátral rukou po zdi, než se mi podařilo najít vypínač. Když jsem rozsvítil, zjistil jsem, že stojím na mrňavé chodbě, ze které vedou jen dvoje dveře do bytů po pravé a levé straně a na konci stojí schody do vyšších poschodí. Stáhl jsem si z obličeje roušku a nadechl se. Byla tam cítit zatuchlina. Dveře do mámina bývalého bytu byly ty vlevo. Svlékl jsem si rukavice, poškrábal se na ruce a zaklepal.

Chvilí se nic nedělo, ale potom se ozvaly kroky. Kukátko potemnělo, jak se dotýčný za dveřmi skrze něj podíval. Poodstoupil jsem pár kroků, aby mě lépe viděl. Potom se dveře otevřely.

„Co chceš?“ zeptal se vysoký muž chladným a prázdným hlasem a prohlížel si mě od hlavy až k nohám a potom zase nahoru a pořád tak dokola.

Byl to umělák. Člověk ze železa vyrobený v továrně. To dávalo smysl. Pokud byl můj táta umělák, tak já jsem musel být napůl umělák a potom by celá ta rez dávala smysl. Byl bych napůl ze železa a železu voda škodí. A máma se srdcerzí určitě nakazila od něj, protože uměláci prý nedokážou doopravdy milovat.

„Tohle je moje máma,“ řekl jsem a podal mu fotku, která mě do toho domu zavedla. „Bydlela tady v tom bytě a já myslím, že byste mohl být můj táta.“

Umělák nadzvedl pravé obočí, bylo dokonalé, jako by právě sjelo z výrobní linky.

„Pojď dovnitř, zouvat se nemusíš. Máma o tom ví?“

Zavrtěl jsem hlavou a zároveň se zaradoval. Našel jsem svého tátu a ten mě zrovna teď odváděl do obývacího pokoje. Obývací byl zařízený stroze, moc věcí v něm nebylo. Očividně mu chyběla ženská ruka. Posadil jsem se ke stolu, a zatímco jsem si sundával batoh a pláštěnku s bundou, začal jsem mu vykládat o všem, co mě za ním přivedlo, jak jsem ho našel a na co že se ho to chci zeptat. Táta seděl naproti mně a jen mě mlčky pozoroval, občas přikývl. Typický umělák, ti toho nikdy moc nenamluvili.

„Nemáš hlad?“ zeptal se mě, když jsem domluvil.

„Docela jo,“ řekl jsem popravdě. Byl čas oběda a já svoje zásoby snědl po cestě nadzemkou.

Zmizel v kuchyni a po chvíli se vrátil s miskou lupínků, džbánkem s vodou a sklenicí.

„Víc toho tady bohužel nemám, jím málo. Do trouby jsem ti dal ještě ohřát kaši s železnými hoblinami, snad to jíš.“

„To je v pohodě,“ odpověděl jsem a začal jsem do sebe soukat lupínky. „Jen vodu si nedám, tu nemůžu, zreznul bych zevnitř. Proč jsi s námi vlastně nezůstal? Co jste si s mámou provedli?“

„Dospělí mají občas neshody a prostě se rozchází. Navíc jsem nevěděl, že tě čeká.“

Netušil jsem, jestli ho to všechno mrzí, nebo co si asi myslí o tom, že má syna. Uměláci nikdy moc dobře neprojevovali svoje emoce. Ti novější, vyrobení v posledních letech, ti ano. Ale starší modely, jako byl můj táta, s tím měli vždycky problém.

„Aha. A tati, nechtěl bys k nám někdy přijet na návštěvu? Myslím, že mámě by to pomohlo. Trpí srdcerzí a kdybyste si to vyříkali, určitě by jí to pomohlo, protože –“

Ozvalo se hlasité cinknutí.

„Kaše je ohřátá, vydrž, přinesu ti ji.“

Když se táta zvedal ze židle, nějak podivně se naklonil dopředu, zavrával a narazil do stolu. Džbánek s vodou se okamžitě převrhl a kompletně celého mě polil. Tak tak jsem stačil zavřít oči.

„Tatí! Tatí!“ začal jsem ječet, zatímco mě kůže na obličeji, rukou a pod promočeným tričkem začala svědit a pálit.

„Tak je to pravda,“ hlesl táta s vytřeštěným pohledem, zatímco byl pořád ještě přikrčený vedle stolu. Z toho, co viděl, se zapomněl narovnat.

„Tatí pomoc! Máš tu olej?! To bolí! Přines mi olej!“ křičel jsem a moje tělo začínalo pomalu tuhnout.

„Olej tu nemám, nevím co ...“

„Pomoc, prosím, to bolí!“

Táta nakonec našel starou olejničku s pár kapkami, které mi rozetřel na ta nejbolestivější místa. Trošku se mi ulevilo, ale pořád to pekelně páliło a čím dál hůř se mi pohybovalo.

„Znám tu za rohem jednoho doktora, vezmu tě k němu, pomůže nám.“

Samou bolestí jsem se ani nesnažil protestovat a neřikal jsem tátovi, ať mě místo doktora vezme raději na nejbližší benzínovou pumpu, že tam budou mít oleje dostatek. Zčásti jsem mu taky věřil, že mi ten doktor opravdu pomůže. Byl to přeci jenom můj táta, ten věděl, co je pro mě nejlepší.

Zatímco jsem poňukával a občas i kvíkal, dostřkal mě táta na chodbu a potom ven z domu. Nezapomněl ani jednomu z nás nasadit roušky. Vyšli jsme na ulici, kde se mi zamotaly nohy. Voda dělala své. Nakonec si mě táta přehodil přes rameno a dal se do chůze, opravdu rychlé chůze. Alespoň, že ta přeháňka už přešla. Nesl mě ulicemi i bočními uličkami plnými podivných individuí v rouškách a maskách, až jsme se zastavili před budovou, která spíš než dům připomínala skladiště.

Táta mě postavil na zem a zabouchal na dveře. Po pár vteřinách se pootevřely. Muže za nimi jsem pořádně neviděl, ale ani jsem se nesnažil si je prohlížet. Měl jsem svých starostí dost. Táta mu řekl něco v jazyce, který jsem neznal. Byl takový měkký a zaoblený. Nejspíš tak mluvili uměláci. Muž za dveřmi nás nechal projít. Táta mě vedl chodbou, která byla šedá a studená. Tak jsem si ordinaci nepředstavoval. Nakonec jsme došli až do místnosti, která už ordinací být mohla.

Uprostřed stálo doktorské křeslo se silnou lampou, kolem stěn byly všemožné skříňky a vitríny z lesklé oceli a na stolečcích byly vyskládány chirurgické nástroje. Doktor přišel rovnou k nám. Byl to starý vousatý pán, s neuvěřitelně vráscitým obličejem a příjemným úsměvem.

„Copak to tu máme?“

„Malý je zvláštní,“ začal táta. „Když se na něj dostane voda, tak zrezne. A to se mu i stalo. A tak jsem ho přivedl za vámi, aby ... abyste mu pomohl.“

Tu poslední část řekl velice zvláštně a podíval se na doktora ještě zvláštnějším způsobem. Ten mu ohled opětoval. Prohrábl si vousy, přistoupil ke mě, zdvihl mě a posadil na křeslo.

„Tak se na to nadělení podíváme,“ prohlásil.

Vysvlékl mě do spodního a prádla, nasadil si brýle a začal si prohlížet moji kůži. Chtěl, abych zůstal v klidu. To jsem mu ale nemohl dopřát, protože jsem se neustále ošíval a škrábal.

„Zajímavé, tohle jsem ještě nikdy neviděl,“ zabručel si víceméně pro sebe.

Když skončil s prohlídkou mého těla, nevím proč, ale zaměřil se na moje oči. Stáhl mi víčka a řekl mi, ať se podívám doleva a doprava, nahoru a dolů. Asi chtěl vědět, jestli se mi voda nedostala i do očí. Když skončil, kývl na tátu. Asi na znamení, že budu v pořádku, protože táta si potom oddychl. Na to přistoupil ke mně a chytil mě za ruku. Za chvíli jsem pochopil proč. Doktor se na mě otočil s tou největší injekční stříkačkou, jakou kdy svět viděl.

„Teď to trošku zabolí,“ řekl doktor, „ale udělat se to musí. Dokážu tě vyléčit, ale mohlo by tě to hodně bolet, tak tě celého trošičku umrtvím, ano? Aby tě to nebolelo. A potom už bude všechno v pořádku.“

Podíval jsem se na tátu. Stiskl mi ruku, naklonil se nade mě a dal mi pusku na čelo. Byla studená. Uklidnil jsem se a nechal doktora dělat jeho práci. Odvrátil jsem pohled a nakonec to vůbec nebylo tak hrozné, jak jsem si to představoval. Téměř okamžitě se mi začaly zavírat oči. Doktor to nejspíš s tím umrtvením trošku přehnal. Poslední, co si pamatuji předtím, než jsem usnul, byl kousek rozhovoru mezi doktorem a tátou.

„Kde jste k němu přišel?“

„Sám mi zazvonil na dveře. Tvrdil mi, že je můj syn a mával mi před obličejem fotkou nějaké fuchtle. Myslíte, doktore, že se to podaří? Přece jenom je ten kluk nějaký divnej.“

„Není se čeho bát. Oči má podle všeho normální.“

„A kolik to hodí?“

„Určitě dost pro nás oba. Zdravé oči dnes stojí majlant.“

4. místo

Rusalka

„Byl jsem moc hrr...“ sebral jsem ze země malý perleťový knoflík a podával ho omluvně Emě.

„Nech si ho pro štěstí,“ strčila mi ho do kapsy.

Byla zardělá a s oblékáním nespíchala.

...

„Před-ví-da-tel-ná.“

Úhozy slabik vystřídalo ticho. Doris mě mlčky pozoroval. Zorničky jako dvě kaluže. Kap. Očima se mu rozlilo pobavení.

„No, to je ovšem vážné obvinění.“

Natáhl se pro láhev, dolil si a pohodlně se opřel. Moje sklenička zůstala prázdná.

Balkon tonul v podvečerním slunci. Do bosých nohou nás hřály prastaré zdobené dlaždice.

Park naproti občas zašuměl, do nejvyšších korun to bylo svůdně blízko.

„Vlastně jsem doufal,“ profil mého společníka vystupoval proti listoví jak řezba, „že už nepřiješ. Po tom posledním ‚extempore‘, myslím...“

Co na to říct? Přišlo mi to už dost dávno. Doufal jsem, že se k tomu nebude vracet. A ano, bylo to hloupé, až zarážejícím způsobem hloupé, přivést stejnou holku dvakrát. Na druhou stranu, těžko vědět, jaká pravidla má člověk jeho ražení. Pak jsem si dal na chvíli pokoj. Párkrát jsem se taky obešel bez pomoci. Ale s Dorisovým zásahem je všechno o tolik jednodušší...

Ted' už nevypadal vztekle ani rozhořčeně, jen naprosto lhostejně. Těkal jsem myslí nad čímkoli, co by mohlo obnovit jeho vstřícnost. Oči mi sklouzly na podlahu. Na tohle se člověk chodí dívat do muzea. Větší část plochy zakrývaly květináče (také skvostné), zpod kterých se, díky ornamentu dlažby, nepatříčně plazily namísto kořenů stylizované větve. Doris v křesílku nad nimi seděl jako pták na vejcích. Pták ve zlatém hnízdě. Najednou mi to došlo.

„Už víc nepotřebuješ,“ obsáhl jsem rukou naše sezení a kývl směrem k bytu za zády, „chceš to zabalit, myslím úplně, co?“

Protáhl nohy.

„Nečekal jsem, že bys tomu rozuměl. Ale máš pravdu, přinejmenším z části. Tohle je

výjimečné místo. Před pár lety jsem nevěřil, že bude vůbec existovat. Nakonec jsem si dokonce vybíral. Čas běží. Takže zabalit ne, chci se posunout. Tady by to mělo jít.“

Usmál se. Blízkost nastřádaná z odřených kolen, dětských tajemství a prvních flámů nás konečně znovu obklopila. Využil jsem okamžiku a ledabyle navrhl sobotu. Naposled. Na rozloučenou.

...

Myslela jsem, že je trofej na dosah. Leč, pravidla jsou jako město samo, nepřehledná a proměnlivá.

...

Za rohem jsem téměř vrazil do prvního z gerontů. Ještě před týdnem tu nebyli, ale vždycky je jen otázkou času, kdy podobná místa obsadí. Loubí pro ně představuje ideální shromaždiště, chráněné před deštěm, úpalem i holuby. Byli k nerozeznání od soch, včetně rozličných kvádrů pod nohama.

„Máš něco, dáš něco?“

„Nic nemám,“ řekl jsem s převahou člověka, který mluví pravdu. Teatrálně jsem na důkaz předchozích slov obrátil kapsy. Così slabě ťuklo o chodník. Stařenka se, navzdory soklu, stračím pohybem shýbla a cosi se jí zatřpytilo v dlani.

„To bude stačit, to bude víc než stačit. Tu máš, ať nezůstanu dlužná,“ vmáčkla mi do ruky plechový dětský krasohled.

Byl jsem rád, že jsem vyvážl tak lacino. Necítil jsem se v přítomnosti gerontů dobře, ty jejich osifikované podstavce jako by přímo řvaly: všichni nás máte na svědomí.

...

Začátek je pohyblivý. Když pootočím hlavou, vzpomínky se přeskupí. Začalo všechno tím, že Doris kývl? Nebo snad tehdy, když jsem se tak strašně opil?

„Počkej, todle se snažím celou dobu říct, utřu to pak,“ jak dlouhá může být cesta jednoduchou myšlenkou, „tak, seš chlap, vlastně ne... ty nejseš... ty seš jiná kategorie,“ mžourám vychytrale, „no ale i když seš kategorie, tak přece víš,“ vítězný úsměv, „co tě rajcuje!“

Dvojník horlivě přikývl. Pochopitelně nevěděl, ale od toho tu nebyl.

„Může to bejt chlupatý,“ držím se obouruč tématu, „elektrický, nebo s krunýřem... s krunýřem to taky může třeba bejt...“ překvapila mě trochu vlastní myšlenka, „... a jo, je to furt supr, ale pozor,“ na stole už není co vypít ani rozlít, „pak, po čase, ty perutě,“ proč se mi, k čertu, vybavil Doris? „chlupy, lysiny, nebo co jsem to před tím říkal, prostě už to nemusí fungovat...“, nějak se zamotávám.

„Takže —“ obrátil jsem se na sebe,

„Takže se musíš zbavit Emy,“ dokončilo za mě myšlenku Druhé já.

Promáchl jsem rukou fantomem ve snaze poplácat ho. S nikým si člověk tak nepokecá, jako sám se sebou. Ten, kdo Druhé já vymyslel, by zasloužil pomník. Při slově pomník jsem si vzpomněl na geronty a s chechtáním jsem se sesunul do postele.

...

V ostatních případech jsem zval holky do některého z mnoha lepších podniků v centru. Ty zvlášť úporné na večeři, na ostatní stačil oběd. Ema si ale zasloužila něco osobnějšího. Krom toho, času na vyprávění bude potřeba víc než obvykle. Co by nejlépe navodilo správnou atmosféru? Rozhodl jsem se pro piknik. Doris to bude mít do parku pár kroků a nemusí se ani schovávat, jednoduše je představím. Můj přítel, značka „Nejlepší“. Je to pravda a ji to dojde. Dobrá, připouštím, že, na rozdíl od mých ostatních známostí, viděla Ema dál, než cinkala kasička, nebo hlaholili její vlastní známí. Škoda, že to nestačilo. Piknik s Dorisem je dobrá volba.

...

Miluju tohle město. Vnímám ho fyzicky, vášnivě. Miluju strnulost svatostánků proti hemžení tržišť, vůni luxusu a špíny, prchavost módních vrtochů. Kráčím – jsem světlo herny, vrávoravý krok štamgasta, roztržený plakát. Jsem *flâneur*.

Ulice byla zahrazená. Pásku hustě lemovaly výlisky hlídačů. Nedejte se zmást, i tyhle mobilní verze jsou pevné, rychlé a mimořádně předvídatelné. Čím dál častěji stráží namísto stavebních parcel večírky zazobanců. Skvělá zábava – hermeticky uzavřít celé ulice či náměstí pro soukromé účely. Jak to asi řeší s lidmi, co tam bydlí? Moje bídna adresa nikoho k pořádání mejdanů neláká. S proletářskou hrdostí jsem přesvědčen, že to tak ještě dlouho zůstane.

Tohle je ale obrovský zábor. Už čtvrtý blok zapečetěný. Přemýšlím, jak daleko ještě budu muset sejít z cesty.

Další řetěz hlídačů a brána. VSTUP V MASKÁCH.

Žádné maskary nebyly široko daleko v dohledu. Ještě, že tak, poslední, o co stojím, je potkat se s někým z těch zvykanců.

„Jdeš dovnitř?“

Otáčím se.

Šibenice.

„Nebo ne?“ navázala na předchozí otázku.

Moment překvapení byl na její straně, krom toho byla dívka příliš hezká na to, abych se zdráhal.

„Chci se dostat na druhou stranu,“ připustil jsem a kývl do tmy.

„Skvělé, chybí mi poslední maličkost,“ úsporným pohybem zkušeného popravčího mi přes hlavu přehodila oprátku a povzbudivě se usmála, „viselec.“

Míjíme nejbližšího hlídače.

Jak poběžím, jak budu padat, se smyčkou kolem krku? Vidím zítřejší titulek: „Neznámý mladík nalezen oběšený v ulici —“ vlastně ani nevím, jak se to tu jmenuje.

Výlisek stojí netečně.

Pronikám do záboru.

Před námi, ve vůni jasmínů, vydechuje rezidenční čtvrť. Zoban šibenice prostupuje červnovou tmou, přerušovanou měkkým světlem pouličních lamp. Žádné známky veselí, žádné oslňující neony, žádní další lidé. Divná oslava. Mlčenlivá průvodkyně sleduje ulici za ulicí; bez překvapení a bez napětí, jako personál, který, zatímco čeká, až ticho rozřízne zvuk zvonku, nedává najevo nepokoj ani rozmrzelost.

Chodník se začal stáčet. Smyčku na krku není téměř cítit, přesto už bych rád viděl konec záboru. Místo něj se ze tmy vyloupila proluka. V mdlém světle pouliční lampy se nejasně rýsovaly jakési základy nesoucí vyvýšený pruh trávy, lemovaný nízkými záhony. Má spolčnice se zastavila, sundala mi z hrdla oprátku a vymanila se z postroje. Zapíchla šibenici do země a přistoupila ke mně.

Stála velice blízko.

Kdy z Emy padaly knoflíky? Už je to dlouho. Nikdy se to nestalo.

Pod šibenicí kopulovala dvě těla, jako by je čekal soudný den. Byla jsem v jednom z těch těl, pod sebou hlínu a z koberce květů katafalk.

...

Nepamatuju se, že bych jí dal adresu. Přesto se tu objevila. I bez šibenice byla krásná.

„Jdu z koncertu,“ prohlásila, jako by to cokoli vysvětlovalo.

Tipoval bych jí na zálibu v obskurních kapelách, triko, co měla na sobě, tomu odpovídalo. Rozhlížela se zvědavě po bytě. Così na stolku ji zaujalo. Sledoval jsem její pohled až ke krasohledu. Vzal jsem ho a pohybem kapitána toužícího po přístavu na ní namířil. Sklo prasklo, střípky se rozlétly. Ve vzniklém pruhu sleduju to nádherné tělo. Hypnotizuje mě. Chci jí. Přistupuje ke mně, vyklenutý nápis na tričku bolí v očích.

PONORNÁ ŘEKA

NORNA

O

„Chlapeček měnil, až vyměnil,“ vzala mi kaleidoskop z ruky, pod nohama křupaly střepy.

...

Seděli jsme s Dorisem na dece. Z povzdálí k nám doléhalo výskání skupiny dětí. Letmý

pohled na hodinky ukázal, že Emě zbývá ještě čtvrt hodiny. Věděl jsem, že se objeví s úderem celé. Byla taková. Přesná. Předvídatelná.

Otočil jsem se k příteli. Jak to jenom dělá? Kam jen tu svou hlavu strčí, vypadá jak umělecké dílo. Teď mu dělaly pozadí fontány a slunečná modř oblohy. V myšlenkách se mi vybavilo stejně modré nebe a proti němu tatáž, jen o dvacet let mladší hlava. Místo bohatstvím byla tehdy napěchovaná smíchem. S nevolí jsem vzpomínku zahnal. Doris se křenil: „Klidně pokračuj, je to milé.“ Trochu jsem se zlobil. Spíš na sebe, než na něj.

„Nerad vzpomínám s tebou v zádech, tedy – po boku,“ podíval jsem se na něj úkosem. Nedotklo se ho to.

„Jsem zloděj, ne upír,“ usmál se.

Tři hodiny. Postavička směřující k nám se zvětšuje. Dlouhé letní šaty, rozpuštěný závoj vlasů, dala si záležet. Udělal jsem z dlaní kukátko. Ne, tentokrát to asi není vhodné.

„Emo, tohle je Doris. Známe se od dětství. Můj nejlepší přítel.“ Mohl jsem říct jediný přítel a také bych nelhal. Vlastně by ses k němu hodila líp, než ke mně, napadlo mě bezděčně.

„Dorisi – Ema“.

„To je ale překvapení, jsem... jsem úplně dojatá,“ neříkal jsem vám to? „měla jsem pocit, že se tenhle tajnůstkář,“ ometla o mě zamilovaný pohled, „nechce o přátele dělit.“

„Jsem si jistý, že ve vaší přítomnosti,“ Dorisův hlas přede, „jen nikoho jiného nepotřeboval.“

„Ach, jste příliš laskavý, prosím, tykejme si,“ znovu napřáhla ruku.

Doris pokračoval směrem ke mně s neskrývanou ironií: „Vlastně i já tě musím pokárat, starý brachu,“ kam na ty výrazy chodí? „že jsi s tímhle setkáním tak dlouho otálel... ale o to víc si teď máme o čem vyprávět.“ Ležérně se k Emě natáhl s talířkem jahod: „Zajímalo by mě, kde jste se vy dva vůbec poznali?“ ani chvíle nazmar...

Ema šťastně štěbetala. V odmlce mě napadlo dát k lepšímu dávnou historku ze školních let. Nejen, že mi přišla případná, ale také mi pomáhala ujistit se, že naše přátelství nebylo vždycky tak jednostranné: „Doris byl tehdy totiž do—“

„Vím, co chceš říct,“ utnul mě vprostřed věty, „ale často zapomínáš na to nejdůležitější. Takže když dovolíš, rád se ujmu slova.“ Zabodl do mě pohled způsobem, který nepřipouštěl námitky, načež odvyprávěl skvělý, leč úplně vymyšlený příběh.

Ema se potěšeně smála a pak se omluvila, musí si odskočit.

„Co to bylo?“ letní šaty už pohlávaly z doslechu. Pavilon poskytující zázemí stál na opačném konci parku.

„Nikdy nikomu nedávej všanc skutečné vzpomínky. Nesmírně riskuješ.“

Bránil jsem se: „Ale Ema si za chvíli stejně nebude nic pamatovat. A krom toho, ona přece

není nebezpečná. Je tak čitelná, až je to k nesnesení. Je jako kapička, všechno vidíš skrz.“

„Kapky mohou být stejně nebezpečné jako zábory,“ odpověděl tiše. „Jsem rád, že je to naposledy,“ dodal srozumitelněji. „Ta holka je tě úplně plná. A vzpomínky má tak propojené, že to do mě teče i z téhle dálky“ kývnul směrem, kterým odešla.

Vlastně jsem ho nikdy neviděl krást. Myslím pořádně. U mých předešlých partnerek mi asistoval v pozadí. Vždycky jsem předpokládal, že slupnout něčí vzpomínku je pro něj stejně přirozené, jako se nadechnout. Ta schopnost mu přinesla, pokud ne slávu, tak nepochybně bohatství. Pro koho asi kradl? Jsou lidé ochotní zaplatit víc, aby vzpomínku získali, nebo aby se jí zbavili? Rád bych se o tom dozvěděl něco podrobnějšího, ale Doris byl tak očividně zaměstnaný Emou, že jsem se zeptal na jediné: „Čteš ty extrakce?“

„Obyčejně ano, ale v těchhle objemech je to už naprosto vyloučené,“ trochu se mu chvěly ruce. Celý se chvěl.

Chaos. Bolest. Větve se lámou. Rozbité skořápky svítí v úlomcích květináčů.

...

„Doběhni honem pro mámu, podívej, tady ta paní usnula v záhoně!“ hlouček dětí rozpačitě postává kolem Emy.

„Nevolejte nikoho. Já k té paní patřím. Byla moc unavená, zatočila se jí hlava. Odnesu jí domů.“ Zvedám bezvládné tělo z koberce trvalek.

Děti se rozcházejí.

Jedna holčička se naklání k jiné: „Včera jsem pod keř zakopala ptáčka, byl taky takhle unavený.“

Tělo v náručí je zoufale lehké, nehmotné, cítím jen zbytky jeho tvaru, pocit se rozplývá.

...

„Takže chytrý chlapec neví?!?“ řvu na svou mlčenlivou projekci.

„Byla úplně prázdná,“ odpovídá konečně Druhé já. „Vzal jsem jí vzpomínky na tebe a pod nimi nebylo nic. Nebyla to práce, kterou bych poznal. Snad do sebe sahala sama.“

„Dorisi?“ v odpověď na mě civí nepřítomný výraz vlastní tváře.

„Dorisi, kde jsi? Kde je Ema?“

„Zůstala v parku. Nikdo se k ní nedostane.“

„Potřebuju pomoc.“

„To, na čem mi záleželo, je zničené. Už jsme se rozloučili.“

Druhé já začalo ztrácet obrysy. Zůstal jsem sám.

...

Jsem příliš mladý na to, abych zcepeněl. Bezprizorní. Jsem jedním z nich, lidí bez

domova, bez víry v něj. Štítivě nakrčíte nos, až mě budete míjet. Sám sobě páchnu jen v největším horku. Ale teď je teprve čtvrtý měsíc v roce. Prý je nejkrutější. Přijdou mi všechny stejné. Jen občas mezi nimi najdu zlomek, střep knoflíku. Až jich budu mít dost, až je budu mít všechny, naplním vykuchaný kaleidoskop. Pak najdu začátek. Pak se vrátím.

Morituri silent

3. místo

Helena Drdlová

V klimatizované soudní síni panuje lezavý chlad. Lucius si donekonečna otírá zpoceně dlaně o stehna. Ještě jeden. Pak přijde řada na něj.

„Gaie Accie Ovine, za pokus o atentát a napadení Jeho excelence císaře vás jménem Novořímského impéria odsuzuji k smrti zastřelením. Rozsudek nechť je vykonán okamžitě.“

Prásk! soudcovského kladívka. Dva členové milice chytají odsouzeného za paže a surově ho vlečou ven. Je to už osmý, kterému na schodech soudní budovy za křiku rozvášněného davu prostřelí hlavu. Když zazní rána následovaná řevem, Lucius sebou trhne.

Muž, kterého právě vytáhli z lavice obžalovaných vedle něj, se neovladatelně třese.

„Já to nebyl! Celé tohle je omyl! Spiknutí! Prosím, věřte mi!“

„Octavie Pontiusi Helvie, za pokus o atentát a napadení Jeho excelence císaře vás jménem Novořímského impéria odsuzuji k smrti zastřelením. Rozsudek nechť je vykonán okamžitě.“

Prásk!

Soudce jako by vřískot obžalovaného neslyšel. Natáhne se po dalším spisu.

Luciovi se točí hlava. Naučeným pohybem si otírá dlaně o stehna. Vzápětí ho chytají dva páry paží a vlečou ho před soudní stolec.

Poklekne.

„Lucie Petronie Curie, za napomáhání atentátu na Jeho excelenci císaře vás jménem Novořímského impéria odsuzuji k odnětí svobody a občanských práv, a to na doživotí.“

Prásk!

Tržnice nic jako klimatizaci nemá. Obrovská hala se zalyká řevem, pláčem a smradem tisíců těl. Zplodiny, vnikající dovnitř skrz prastarý větrací systém, nutí ke kašli.

Křik a volání prodejců se mísí s hlasy otroků. Luciovi se potí dlaně. Mimoděk si je chce otřít; ale na rukou má provazy. S odporem vdechuje kysel vzduch.

Vyvolávač rázně klepne kladívkem do dřeva. Chybí mu soudcovská paruka a snědou tvář má lesklou potem, ale Lucia si měří podobným pohledem.

On i desítky kupujících.

„Muž, pětatřicet let, původem svobodný občan. Trestanec. Žádná zdravotní komplikace, velmi dobrá kondice. Cena začíná na pěti stech sesterciích.“

Jeden z přihlížejících zvedne ruku. Má plynovou masku ze zeleného plechu.

„Pět set padesát. Dá někdo víc?“

Strašně ho bolí záda. Od soudu jsou to už tři dny. Téměř nespál a žaludek se mu svíjí hlady.

Další kupující kývne. Tentokrát je to žena.

„Šest set. Přidá ještě někdo?“

Dav mlčí.

„Je to velmi schopný jedinec,“ upozorňuje vyvolávač. „Bývalý gardista. Výborná fyzická kondice. Za tu cenu dokonce ani VA Corporation nenabízí lepší. Opravdu nikdo? V tom případě prodáno číslu 958.“

Lucius zachytí pohled té ženy. V ruce drží stříbřenou plynovou masku a tvář má natřenou drahými líčidly. Prohlíží si jako kus dobytka.

Pomocníci vyvolávače ho odvádí stranou. Kleká si. Na krk mu tetují QR kód. Nebolí to, ale jako by se před ním zavřela poslední úniková cesta. Teď už bude navždy jen otrok.

Sleduje, jak žena podepisuje smlouvu. Po jejím boku stojí ramenatý muž. Má holou, lesklou hlavu, a na čele vytetovaného pavouka.

Žena kývne na Lucia a pak se obrátí ke svému doprovodu. „Dneska to bude všechno. Ve státním prodeji je příšerný výběr. Půjdeme.“

V obrovské prodejní hale je horko a smrad. Řičící dav se rozestoupí, aby je nechal projít – a jakmile vykročí, znovu se za nimi zavře.

Lucius nikdy nebyl venku bez masky. Teď žádnou nedostal, a tak kráčí za ženou a Pavoukem a opatrně vdechuje štiplavý, nakyslý vzduch. Cítí závrať.

Žena mávne na kočár. Táhne ho dvojice plebejců, malých, vychrtlých a zažloutlých. Pavouk jim zaplatí a štekne adresu, kterou Lucius nezná. Mimoděk ho napadne, že ať už jedou kamkoliv, je to možná naposled v jeho životě. Většina domácích otroků se rodí, žije a umírá uvnitř.

Jak kočár projíždí městem, zdá se mu, že se čas protahuje do nekonečna. Okno je špinavé od sazí a prachu a za ním ubíhá město v celé své prastaré omšelé kráse, v kontrastu mezi výstavními dvacetiposchodovými domy aristokracie a plastovými chatrčemi plebejů. Kdesi v dálce za obzorem bují továrny, černé jako plíce kuřáka; páchnoucí umaštěné srdce Nového Říma.

To všechno kočár míjí, zatímco ticho uvnitř je mrazivé ticho. Žena se nesnižuje k tomu,

aby na něj mluvila, a i Pavouk mlčí. Lucius si nemůže nevšimnout kódu na jeho krku.

A pak kočár konečně zastavuje. Žena vystoupí jako první, po ní Pavouk. Lucius dostane hned dvojí ránu. Nejprve ho do nosu uhodí pach kouře a rozkládající se biologické masy. Hned po něm obrovský neonový nápis na průčelí budovy, u které zastavili.

LUDUS MAGNUS Inc.

Do té chvíle ještě mohl doufat, že se stane obyčejným domácím otrokem s vyšší životní úrovní, než má většina plebejců. Teď ta naděje mizí v nedohlednu. QR kód na krku žhne, jako by mu ho vypálili rozžhaveným železem.

Rozsudek, který si před třemi dny vyslechl, byl mnohem beznadějnější, než tušil. Mohli mu úplně stejně prohnat hlavou kulku a jen by tím uspíšili nevyhnutelné.

Budova největší novořímské gladiátorské školy se nad ním tyčí jako stín, jako by se měla každou chvíli zřítit. Žena ve stříbrné masce zaklepe na vrata a pak vklouzne dovnitř. Lucius ji následuje s vědomím, že ven už nikdy živý nevyjde.

Ordinace je klimatizovaná a sterilně bezbarvá. Stojí nahý pod studeným světlem LED zářivek.

Naproti němu je kromě stříbrné ženy a Pavouka i šedivý mužík, který by podle všeho měl být doktor, a žena v bílém úboru medičky. Nemá v očích bělmo a je morbidně tlustá. Všichni čtyři si ho prohlíží jako brouka pod lupou. Nejspíš by měl cítit stud, ale nezbylo v něm už nic než tupá rezignace.

„Otoč se,“ přikazuje doktor. „Předkloň se. Zvedni ruce nad hlavu. Skloň se ke kolenům.“ Pak kývne na ošetřovatelku. Ta přistoupí k Luciovi. Je maličká, sahá mu temenem sotva po bradu, ale hádá, že je těžší než on. Paži má silnou jako Lucius stehno a prsa jako dva obrovské polštáře.

„Dej mi prosím ruku,“ požádá ho. Má tichý, ale překvapivě jemný hlas. Lucius položí svou dlaň do její, bílé, obalené tukem. Žena mu nahmatává žíly a kolem zápěstí zapne kovový kroužek připojený na přístroj za jeho zády. Levá ruka, pravá. Pak se mu skloní ke kotníkům.

Šedivý doktor vypadá netrpělivě.

„Hotovo, Dalilo? Tak začneme...“

Lucius zuřivě lapá po dechu. V kroužcích na zápěstích a kotnících brní elektřina, svaly ho pálí a ví, že jestli se neposadí, každou chvíli omdlí. Jenže stejně dobře ví, že nesmí – zkusil to už třikrát a pokaždé ho přinutili zase vstát. Stát rovně, nehýbat se, téměř ani nedýchat, když mu do těla vysílají elektrošoky. Potí se mu dlaně. Bojuje s nutkáním si je

otřít.

Šedivec každou chvíli kontroluje přístroj za jeho zády.

„Kardiorespirační zdatnost výborná,“ mumlá. „A flexibilita...“

Pak se vrací zpátky k ženě. Ona je očividně ta, kdo rozhoduje. Ukazuje jí poznámky, které si udělal u přístroje a cosi zaníceně vysvětluje. Má výrazný tik v levé polovině tváře.

„Viděla bych to na těžší váhovou kategorii,“ říká žena polohlasně. Obrací se k Pavoukovi. „Když se osvědčí, můžete mu dát do ruky kladivo nebo jinou primitivní zbraň. Publikum má tyhle typy rádo.“

„Je moc dobrý na to, aby ho rozsekali v prvním zápase, paní,“ namítá Pavouk. „Promrhaný talent.“

„V současné chvíli máme ve všech ostatních kategoriích naplněné kvóty. Není kam jinam ho dát,“ odpoví žena úsečně.

„Pokorně si dovolím nesouhlasit, *paní*.“ Pavouk se obrací k doktorovi. „Je to pravák nebo levák?“

Lucius si až příliš dobře uvědomuje, že je právě rozhodováno o jeho osudu. Potí se mu dlaně.

„Chápu, kam tím míříte, Lactode. Ale zklamal vás, všechny pronajaté Meče jsou v současné chvíli obsazeny.“ Žena má koutky půvabných úst stažené do ošklivého šklebu. Jenže Pavouk si toho nevšimá.

„Tiberius si při posledním zápase zlomil nohu. Společnost se rozhodla, že by bylo příliš nákladné ho léčit. Včera jsem podepisoval rozhodnutí o jeho vyřazení z tréninku.“

„To by ale znamenalo...“ Doktor očividně až teď pochopil, o čem ti dva mluví. Čemu pomalu začíná rozumět i Lucius – i když by mnohem radši zůstal dál nevědomý. „Ne, slečno, to nemohu dovolit! Je to státní prodej. Naprosto nekompatibilní! Společnost nemůže mrhat prostředky na takové...“

Žena jen zvedne ruku a utne ho v polovině věty.

„Dejte ty mi ty papíry. Hned!“ Na několik mučivých minut se rozhostí ticho, rušené jen otáčením stránek. Nakonec se žena otočí k Pavoukovi.

„Dám na vaši radu, Lactode. Ale očekávám výsledky. Připravte dokumentaci a postarejte se o technickou stránku věci. Lékařskou radu máte k ruce. Ať je to zařízené nejpozději do konce týdne.“

Pavouk přikyvuje, očividně spokojený sám se sebou. Žena naposledy přejede pohledem Lucia. Doktor jako by pro ni neexistoval. Pak se vytratí z místnosti a zanechá za sebou jen ozvěnu klapajících podpatků.

Pavouk se s notnou dávkou zášti obrátí k doktorovi. „Vezměte ho na sál. Data z Meče vám

hned dodají. Bude lepší, když se to udělá rovnou.“

Lucius se nestačí ptát. V tu chvíli mu totiž tlustá medička zabodne jehlu do žíly a on může jen sledovat, jak rychlým pohybem stlačuje píst. Během dalších pár vteřin pro něj svět přestane existovat.

Probouzí se pomalu. Zvedá se mu žaludek a i sevřít ruku v pěst je neuvěřitelně těžké.

„Co se to... Kde to jsem...?“

Sám sobě zní ochraptěle.

„Probouzí se! Další anestetika!“

Ženský hlas podbarvený panikou. Kde už ho jenom slyšel...?

„Co se děje?“ ptá se znovu.

Pokusí se posadit, ale zatočí se mu hlava. Čísi dlaň mu zatlačí na hrudník a přinutí ho zase si lehnout.

„Klid. Chvilí vydrž a zase budeš spát.“

Je to Dalila, ta tlustá medička s divnýma očima. Sleduje ho s podivně lítostivým výrazem.

„Kde to jsem?“

mlčí, ale když se Lucius rozhlédne, odpoví si sám. Okolní stěny jsou pronikavě bílé, vzduch páchne dezinfekcí a okolo jeho lůžka blikají kontrolky divných přístrojů.

„Proč mě chcete operovat?“ Znovu se pokusí posadit a žena ho znovu zatlačí zpátky.

„Víc anestetik,“ říká komusi „Lež. Nebudeš vůbec nic cítit, slibuju.“

„Ale...“

Zamračí se a mlčí.

Má doopravdy divné oči. Lucius se do nich dívá, myšlenky mu zmateně létají v hlavě, až najednou zapadnou na správné místo.

„Ne.“

„Není to velká operace. Dostaneš tisíce přípravky, takže jakýkoliv postoperační šok se sníží na minimum. Všechno bude v pořádku.“

Jenže bolest rozhodně není to, co ho děsí. Ani v nejmenším.

„Ne.“

„Anestetika!“

Jenže Lucius není tak hloupý, aby na něco takového čekal. Vymrští se z lůžka, odstrčí Dalilu a vrhne se ke dveřím.

Chápe naprosto přesně, co s ním chtějí udělat. Tohle není žádná operace.

Musí pryč! Utéct odsud, co nejdál to jde. Dostat se na ulici. Chytit kočár, zmizet v davu. Nenechat je, aby ho zmrzačili.

V tu chvíli ho vůbec nenapadne, že ležel na operačním stole nahý. Nebo že má v krvi stále dost tlumících látek, aby nebyl schopen udělat víc než tři kroky.

V polovině cesty ke dveřím se mu podlomí kolena. Sesune se na zem. Snaží se vstát, ale vlastní tělo ho neposlouchá. Zoufale se ožene pěstí po někom, kdo se mu pošetile přiblížil nadosah. Hlavně se nenechat chytit! A zbavit se toho svinstva, co do něj teče. Chytá hadičku, která mu vede od zápěstí, a prudce škubne.

„Anestetika!“ ječí Dalila.

Ne! Nesmí se nechat uspat!

Jenže druhou hadičku už vytrhnout nestihne. Najednou se mu příšerně zatočí hlava. Zcela paralyzovaný sklouzne na podlahu. Může jen sledovat, jak se kolem něj hemží bílé pláště.

Zvedněte ho. Zpátky na postel.

A přidejte mu léky. Je rozrušený.

Honem, honem, uspěte ho.

Jak je vůbec možné, že se probudil?!

Strop se mu točí před očima. Cítí, jak ho několik párů rukou zvedá ze země a pokládá zpátky na lepkavé lůžko. Přes hrudník, břicho a kotníky mu přetahují pouta. Dalila mu znovu nabodne žílu na zápěstí.

„Jen klid.“

Myslel si, že už v rukách ztratil veškerý cit, ale dotek lidské kůže ho ještě trochu probere. Dalila má měkkou, teplou, uklidňující dlaň.

„Za chvíli bude po všem.“

„Já... nechci,“ hlesne.

„To nikdo. Ale nic tím nezměníš. Nemůžeš tomu utéct.“

„Prosím...“

Sevře jeho ruku pevněji. Matně ho napadne, že je to nejspíš naposledy, co v ní něco cítí.

„Zažila jsem to už milionkrát. Nejdřív všichni blázní, ale nakonec si zvyknou. I bez ruky se dá žít.“

„Ne...“

Zoufale se zazmítá, ale pouta jsou příliš pevná.

„Jak se jmenuješ?“

„Lucius,“ zašeptá.

„Hodně odvahy, Luciusi. Já... cítím s tebou.“ Pak jeho ruku pustí. Jako by se propadl do prázdna. „A teď spi.“

A on opravdu spí.

Svět se k němu vrací mučivě pomalu a zanechává ho ztraceného mezi realitou a sněním. V jedné děsivé chvíli je zcela při vědomí, ale nemůže se nadechnout. V té další se propadne zpátky do tmy.

„Luciusi... Vstávej... Probuď se...“

Někdo s ním třese. Volá na něj. Ale jmenuje se vůbec ještě takhle? Vždyť ho přece prodali... Ztratil... jméno.

Zůstat při vědomí je neuvěřitelně těžké. Obrisy věcí minulých se mu vynořují v hlavě velice neochotně.

Pak si vzpomene a najednou by dal všechno na světě za další bezvědomí.

„Uklidni se. To bude dobré.“

Svět mu zakryje kulatá ženská tvář. Znamá tvář. Vzpomínky na operační sál jsou najednou živé a ostré jako nůž. Upírá oči na Dalilu. Ze všech sil se snaží přesunout vědomí, vlastně celou svou bytost do očí, pryč z těla. Někam hodně daleko, aby nemusel cítit prázdnotu v pravé ruce. Aby se nemusel dívat na místo, kde by měla být – a není.

„Vnímáš mě, Luciusi? Ne, zůstaň ležet. Ale neusínej. Chtěla jsem tě probudit trochu šetrněji. Až přijde doktor, moc opatrní nebudou.“

Slyší její hlas, ale nedokáže vnímat slova. Potřebuje najít rovnováhu. Když už se nemůže dostat pryč z těla, aspoň na něj nesmí myslet. Ta ruka...

„Stačí kývnout. Za chvíli přijde vizita. Jestli se do té doby neprobudíš, něco ti píchnou, aby tě probrali. No tak, Luciusi.“

Nemůže, protože i ten sebemenší pohyb by ho vyvedl z rovnováhy.

Ale to Dalila neví. Chytá ho za rameno a prudce s ním třese.

„Luciusi!“

Rovnováha se hroutí jako domeček z karet.

Najednou cítí *všechno*. Pravou ruku má jako v ohni.

Zoufale škube hlavou, aby tu bolest aspoň trochu zmírnil. Ale ten malý pohyb mu obrátí útroby naruby. Dalila stihne jen tak tak uskočit, než vyzvrací na podlahu ostře páchnoucí žluté cucky. Kromě žaludečních šťáv už mu v žaludku nic nezůstalo.

„Zavolejte ošetřovatele! Rychle!“

Vyplivne poslední hořkou slinu a zaboří se zpátky do polštáře. V pravém rameni mu zuřivě tepe krev. Dalila zmizela.

Musí se podívat. Teď, dokud je sám. Dřív než přijde doktor a on už nebude mít čas se s tím srovnat.

Otočit hlavu ho stojí strašlivé úsilí.

Jenže to, co uvidí, je mnohem horší, než čekal.

Ruka končí kousek pod ramenem. Je obalená vrstvou tmavomodré biogázy, který má zabraňovat krvácení a zrychlit hojení. Ale tu nejdůležitější funkci neplní. *Nic* nezakrývá. Pahýl Luciovy pravé ruky je pod ní zřetelně vidět.

Vzali mu ruku. Usekli mu ji, udělali z něj mrzáka, a to jenom kvůli zatracenému kvůli boji v aréně.

Luciův svět se smrštíl na pouhé dvě činnosti. Většinu času spí, ztracený mezi sny a narkotickým blouzněním. Když se probudí, zírá do bílého stropu a pokouší se zapomenout, že mu vzali ruku. Že ji vůbec kdy měl. Že necítit fantomové záškuby v místech, kde už dávno žádné tělo není.

Pak je tu ještě poslední část dne. Ta nejméně pravidelná, která jediná udržuje Lucia přičetného.

Dalila, ta tlustá medička s divnýma očima. Přichází za ním často, a i když téměř nemluví, má Lucius pocit, že mu rozumí. Sedí vedle jeho lůžka a drží ho za tu jedinou ruku, kterou kdy měl.

Chybí jí bělmo a Lucius zpočátku není schopný odhadnout, kam se dívá. Když se jí jednou zeptá, odpoví mu strnule a úsečně.

„Implantáty. Něco jako nová ruka, kterou dají tobě.“ Teď si je Lucius jistý, že se nedívá na něj. „Jsem operatér. Tyhle oči jsou z metalcelulární hmoty. Vidí lépe a umí toho mnohem víc než moje staré lidské. Dokážu si věci přiblížit, trochu jako pod mikroskopem. Mám v nich uložené programy, které zobrazují diagnózu pacienta i jeho stav při operaci. Jsi připojený na přístroje – kdybych měla heslo, znám tvůj momentální tep, dechovou frekvenci a tlak.“

Její ruka se na té jeho zachvěje. Lucius sklopí oči, aby se nemusel s pohledem těch jejích, mechanických. Teď, když ví, co jsou zač, ho děsí ještě mnohem víc.

„A když zrovna neoperuješ... Vidíš normálně?“

Dalila zavrtí hlavou. „Pro každou takovou schopnost musí člověk něco obětovat. Nevidím barvy a musím brát léky proti migrénám... Ale není to nic strašného. Naučila jsem se s tím žít.“

To je poprvé a naposledy, co Luciovi dovolí se na její oči zeptat.

Pahýl pravé ruky je toho rána oteklejší než obvykle a při sebemenším pohybu bolí, jako by ho polili kyselinou. Možná i samo zmrzačené tělo tuší, že ho čeká další utrpení, a snaží se bránit.

Kromě doktora a Dalily stojí nad Luciem i dva technici. A Pavouk s lesklou holou hlavou.

Lucius odhaduje členovce na jeho čele na nějaký druh snovačky.

Pojízdný stolek za jejich zády je překryt bílou plachtou, ale to, co veze, se pod ní stejně neschová.

Dalila mu měří teplotu a kontroluje ruku.

„Má horečku, pane,“ obrátí se k doktorovi. „Není vhodné dávat mu protézu poprvé, když je v takovém stavu.“

Šedivec jen mávne rukou. „Nemůžu dál čekat, Dalilo. Už tak se adaptuje příliš pomalu. Pokud do hlášení uvedu další odklad...“ Úkosem se podívá na Pavouka a zmlkne.

„Je v takovém stavu, že by protézu nesnesl *vůbec*?“ zavrčí holohlavý muž.

„Ne, pane,“ odpoví Dalila.

„V tom případě nechápu, na co čekáte.“

„Samozřejmě.“

Lucius jako by tam ani nebyl. Když se k němu Dalila obrací, její pohyby jsou úsporné a neosobní. Vyhýbá se očnímu kontaktu. Jako by se úzkostně bála se k němu přiblížit.

Pod netrpělivým dohledem čtveřice mužů mu vstříkne do žil jakousi brčálově zelenou tekutinu. Pahýl ruky bolestivě tepe. Když z něj Dalila strhne modrý povlak, jako by do něj řízla je to jako říznutí tupým nožem.

Medička ustoupí do rohu. Dál už je všechno rychlé a přesné jako hodinový stroj.

Nezhojené maso pokrývá tenká bílá blána. Kysele páchne a Lucia v tu chvíli napadne, že mu možná nechali ruku uhnít. Bílý povlak ohraničuje kovová páska, která jako by vyrůstala přímo z kůže.

V tu chvíli je přesvědčený, že vydrží už úplně cokoliv. Ale pak vzhlédne a spatří před sebou tu věc.

Jeho nová ruka se leskne kovem. Je mohutnější, než by lidská končetina měla být. Na dlani a vnitřní straně prstů svítí čipy. A na paži, tam, kde Luciova opravdová ruka končí, z ní jako hadi vylézají tři konektory. Ty už nejsou kovové. Metalcelulární hmota vypadá téměř jako živá. Je vytvořena z Luciovy tkáně, ovšem ve vylepšené, elektronické verzi.

Chce se začít bránit, ale je moc pomalý. Jeden z techniků mu chytí pahýl ruky, druhý do bílé blány zaboří první konektor.

V ten moment pochopí, že všechna bolest a hnus, které zatím zažil, byly jenom nevinné dětské hry. Pokoj naplní uširvoucí řev. Luciovi je jedno, jestli ho budou považovat za slabocha. Není v lidské moci přežít něco takového mlčky.

Do masa se mu zavrtají další dva konektory. Je to jen bizarní představa, nebo opravdu cítí, jak mu k páteři putují miliony metalcelulárních vláken a noří se do mozku?

„Nechte ho takhle aspoň čtvrt hodiny,“ slyší zdálky Pavoukův hlas. „První napojení je

vždycky o hubu.“

Čtvrt hodiny. Patnáct minut. Devět set vteřin.

Ramena mu tuhnou v železo. V ústech cítí krev z prokousnutého jazyka a jen matně vnímá hemžení postav kolem lůžka.

Čas je zase jednou nekonečný.

Trvá celkem třicet osm pokusů, než je schopen spojení s protézou vydržet, aniž by u toho řval bolestí. Dalších dvanáct, než se s ní dokáže postavit. Přesto je každé další nasazení zkouškou vůle.

Jeho život už se neřídí podle střídání dne a noci. Na ubikaci ani v tréninkové hale, jediných dvou místech, která jsou teď jeho světem, není okno. Jeho život trvá od jednoho nasazení protézy po druhé. Čas mezi tím vyplňuje úmorné cvičení.

Pokaždé, když má pocit, že se dostal za tu tenkou hranici s šílenstvím a ani přítomnost Dalily nepomáhá, má Pavouka. Holohlavý muž se snovačkou na čele se stará o jeho výcvik a neopomene jedinou příležitostí sdělit mu, že je už teď prakticky mrtvý.

„První souboj je nejhorší. Když neumíš splynout s Mečem, jsi nahaný.“

Lucius nic neříká.

MLčí několik dlouhých týdnů, po které se cvičí, nabírá kondici a absolutně nechápe, k čemu to všechno je. A mlčí i tehdy, když pro něj Pavouk jednoho rána přijde a odvede ho s sebou do transportéru, jaké se používají na cestu do chudších novořímských čtvrtí.

A tehdy poprvé se holohlavý muž rozmluví, jako by se v něm snad hnulo svědomí a chtěl Luciovi nějak pomoci.

„Není technicky možné, aby byl Meč převážen,“ vysvětluje. „Každá smlouva s PGD Association, která je vyrábí a zapůjčuje, je uzavřena jen na určitou arénu. Meč by se zbláznil, kdyby ho vzali ze známého prostředí.“

Lucius se ušklíbne. „Je to věc.“

„Kdyby to byla věc, nemuseli ti řezat ruku. Místo abych strávil dva měsíce ve špitále s protézou, mohl ses učit, jak s tím párátkem zacházet. Proč myslíš, že máš místo toho k ruce přimontovaný kus železa za desítky tisíc sestercií a absolutně žádné ponětí, jak bojovat?“

Vzápětí si sám odpoví.

„Všichni ví, že Meče jsou inteligentní. Jenže málokdo se s nimi opravdu potká, a tak si většina lidí představuje, že jsou to vlastně jenom lepší technické hračky. Snímají arénu, soupeřící meč, to všechno nějak předají člověku, který je drží. To jsou kecy. Gladiátor ve skutečnosti nadržuje Meč – to on drží gladiátora. Má vlastní vědomí a schopnost uvažovat.“

Člověk není nic víc než držák. A pytel masa, samozřejmě, který stříkající krví a vyhřezlýma střevama baví davy.“

Transportér sebou na nerovné silnici zatřese. Lucius automaticky zvedne pravačku, aby se chytil stěny, jenže mechanická ruka dál leží v klíně a on spadne na zem. Pořád ještě si nezvykl, že s tím kusem železa nemůže hýbat. Pavouk se ušklíbne.

„Sám to vidíš. Jak by mrzák, který ani neumí sedět, mohl bojovat v aréně?“ Odpovědí je mu jen zaskřípění zubů. „Meče byly původně vyráběny jako lepší roboti, Jenže ony musí v aréně pracovat samostatně. A čím jsou lepší, tím větší trosky je nosí. Nakonec to došlo tak daleko, že Meč už další lidskou asistenci nepotřebuje. Má k dispozici plán arény, technické parametry protézy i toho lidského zbytku za ní. *Uvědomuje si sám sebe a dokáže s tím vším pracovat.*“

Lucius mlčí. Nic z toho ho nezajímá. *Nechce vědět, k jaké příšeře ho to za chvíli připojí.*

Transportér se znovu zatřese. Zvenku je slyšet křik a rachot něčeho těžkého.

Pavouk vstává. „Jsme na místě.“

Hala, do které se dostali, musí být obrovská, ale Lucius nevidí dál než na pár desítek metrů. Strop je jen tak nízký, aby se pod něj vešly transportéry, kočáry a všechna ostatní technika. V pravidelných rozestupech z něj visí žárovky, ale ty zdaleka nestačí osvětlit všechno a podlaha se utápí ve tmě.

Všude je slyšet křik a rachot motorů. Vzduch páchne benzínem.

Pavouk mizí skrz bludiště lidí a strojů někam pryč a zřejmě ho příliš nezajímá, jestli má Lucia s sebou.

Je otrok s mechanickou paží, ztracený pod gladiátorskou arénou. Odsud by stejně neměl šanci utéct. Poslušně se vydává za Pavoukem.

Technické prostory pod arénou ze všeho nejvíc připomínají labyrint. Připojí se k nim mladá žena s vypouklým čelem, oblečená ve stejnokroji zaměstnance arény. Na krku má QR kód. Vede je hlouběji a hlouběji do nitra stavby, až do vysoké betonové chodby, která Luciovi připomene vězení. V pravidelných rozestupech jsou v ní prosklené dveře a za nimi úzká místnost, široká sotva na délku natažených loktů. Úzká postel a dva kbelíky, jeden prázdný, druhý naplněný vodou.

„Číslo 37,“ ukáže žena na jednu z cel. Lucius mlčí. Čeká na Pavoukův pokyn, ale jeho průvodce už dnes zřejmě vyčerpal svou dávku přívětivosti.

„Dovnitř,“ zahučí nakonec. „Počkáš tady, dokud pro tebe nepřijdou.“

Za Luciem zapadnou skleněné dveře. Posadí se na postel. Pahýl už zase bolestivě tepe. Otře si zpocenou levou dlaň o stehno. Čeká.

Uniformovaní technici, kteří pro něj přijdou, musí být určitě otroci. Mlčí a nechávají si odstup. Zřejmě už mají v jednání s mrtvými praxi.

Jak ho vedou bludištěm betonových chodeb, hluk nad jejich hlavami se stupňuje. Až teď si Lucius uvědomí, jak hluboko pod zemí asi musí prosklené cely být. Arénu, řev a dupot tisíců duší, mají teď přímo nad hlavou.

Technická místnost, do které ho odvedou, je malá a sterilní. Není v ní vlastně nic kromě kovového stojanu zapuštěného do podlahy na způsob trůnu.

A na něm – Meč.

Technici se pustí do práce. V dokonalé shodě odepínají meč ze stojanu, nastavují na něm vstupní kódy, berou Lucia za mechanickou ruku a aktivují konektory.

Jediné, co může dělat on, je bezmocně stát. Má pocit... Ne, je si *jistý*, že ho ta věc pozoruje.

Meč nemá příliš širokou čepel, ale je delší, než Lucius očekával. Jílec je temně rudý s občasnými zášlehy oranžové, tvarovaný do podoby motýlích křídel. Plastově se leskne. V místě, kde se na čepel napojuje jílec, bliká jediná červená kontrolka. Luciovi připomíná oko. Jeden z techniků pod ni vsune tenkou hadičku.

„Přiveďte ho sem,“ zavelí.

Ví, že nemá smysl se bránit, ale všechny smysly ho varují. Ta věc o něm ví, čeká na něj. Je zvědavá. A hladová.

„Ještě chvíli.“ Ten, co drží hadičku, vypadá nervózně. „Nelíbí se mu. Počkejte, než se uklidní.“

Deset sekund. Dvacet. Červená kontrolka potměšile mrká.

„V pořádku. Přiveďte ho sem.“

Berou ho za mrtvou mechanickou ruku. Jeden technik mu vytáhne zpod zápěstí podobnou hadičku, jaká trčí z meče. Pasují do sebe dokonale.

Lucius má teď Meč jen kousek od obličeje. Těsně nad plastově vypadající záštitou je vyražený kód. GΘ37/4168. Spíš než sériové jméno připomíná jméno. Zvláštní jméno pro zvláštního tvora, uvězněného v kovovém těle.

„Připravte se na spojení,“ řve technik. „Budu počítat do tří.“

Lucius si otře levou dlaň o stehno.

„Jeden.“

Dva muži opatrně sejmou Meč ze stojanu.

„Dva.“

Další obrátí protézu dlaní vzhůru.

„Tři.“

Je to příliš rychlé, než aby Lucius stihl postřehnout cokoliv kromě křiku hlavního technika.

„Obvod alfa!“

Kovový palec hladce přilne k jílcí.

„Připojeno.“

„Obvody beta, gama!“

To samé se děje se zbylými čtyřmi prsty.

„Obvod delta!“

Jenže než stačí kdokoliv z nich něco udělat, Meč se prudce vymrští a vyklouzne technikům z rukou. Lucius si jen s obtížemi uvědomuje, že ten, kdo s ním právě pohnul, byl on sám.

„Držte ho! Zapojte obvod delta!“

Udělá úkrok do strany a vyhne se technikovi, který po něm sáhl jako první. Mechanická ruka je najednou jako živá. Meč se sám rozmáchne k seku.

V tu chvíli Lucia paralyzuje ostrá bolest v zátylku. Proti vůli Meče se sesune na zem.

„Zapojte obvod delta!“

Kdosi mu přitiskne na rukojeť celou dlaň. Zároveň mu kolem zápěstí scvaknou želízka.

„Je dneska nějaký nervózní. Drže toho chlapa pevně. Jdeme!“

Obklopí ho v těsném hloučku. Meč vibruje energií. Lucius cítí, jak se mu zrychluje tep. Podvědomě začíná pružit v kolenou. Připadá si všemocný. Kdyby chtěl, techniky by lehce přemohl. Mohl by utéct!

Ale Meč ho vede do arény.

Ani si neuvědomí chvíli, kdy ho tým opouští a on se ocitá pod širým nebem. Stěny, které ho obklopují, sahají až do nebe – a nad nimi vře a šílí masa diváků.

Aréna.

Chvíli se dezorientovaně otáčí. Ať spočine očima na komkoliv, jsou všichni stejní. Nejsou to lidské bytosti. Jen tvorové, kterým je třeba se zalíbit. *Chce* je potěšit dobrým bojem a krví svého soupeře.

Pak očima zachytí o výrazný bod v oceánu davu. Při pohledu na rudou císařskou tribunu je Lucius na nepatrnou chvíli zase sám sebou.

„Vzdejte hold císaři!“

Soupeř vedle něj pokleká. Lucius si až teď uvědomí jeho přítomnost. Zášť, kterou k němu cítí, si málem splete s vlastní emocí.

Stojí. Jen zdálky slyší, jak dav umlká. Jak se na něj všichni dívají. Nepoklekne, i když se mu kolena sama ohýbají, i když mu to Meč přikazuje. Nevzdává výkřikem čest císařskému majestátu. Mlčí.

Jenže má dostatečnou hodnotu, aby mu něco takového mohlo projít.

„Máte deset sekund. Připravte se.“

To druhé vědomí, rudé a zlomyslné, ho ovládne tak rychle, že ani nemá šanci se bránit. Shora se dívá sám na sebe, jak kráčí po písku, otáčí se čelem k soupeři a zvedá meč.

Pak se ozve zahajovací výstřel.

Tančí. Na jazyku cítí krev. V uších mu hučí křik davu a ten zvuk ho pohání kupředu. Jeho protivník se proměnil v rudou mlhu, vlní se kolem něj, uhýbá, uniká. Cítí vztek. Dav křičí pro něj, ne pro toho druhého. Ten nemá právo být lepší než on. Rychleji!

Sekne do rudé mlhy a ta se rozskočí. Sluha toho druhého křičí bolestí. To je ten správný čas. Znovu seká a znovu ucítí krev. Hbitě se vyhne protiúderu a zase útočí. Rudá, horká tekutina po celém jeho kovovém těle.

Pak se zas vzdálí, aby nebyl v dosahu. Nutí sám sebe i *jeho* k elegantním tanečním krokům, protože ví, že to diváci milují ze všeho nejvíc. To a krev.

Provede bleskurychlou otočkou a znovu zaútočí. Ano, krev milují.

Když se tentokrát probudí, není to pomalu a dezorientovaně. V jedné chvíli je v bezvědomí, v tu druhé sedí, ve střehu, připravený k boji.

„Luciusi?“

Dalila sedí u postele. Vypadá překvapeně.

„Kde to jsem?“

„Na ubikacích.“

„Jak dlouho jsem spal?“

„Moc dlouho ne. Zápas byl včera.“

„A výsledek?“

„Vyhrál jsi. Ten druhý to přežil, ale do arény už se nepostaví.“

Myslí mu prolétne nejasná vzpomínka na tanec a na jazyku ucítí krev.

„Neměla bys tu být,“ otočí se k Dalile.

„Měla. Jsem medik.“ Pokusí se o úsměv, ale je příliš chladný, než aby jí ho věřil.

„Posaď se. Máš záda celá od krve,“ přikáže Dalila.

Je mu zima, ale poslušně ze sebe strhne přikrývku a posadí se na tvrdou zem.

Dalila odkudsi vytáhne vědro vody. Lucius neprotestuje, dokonce ani když zjistí, že je ledově studená.

„Můžu se na něco zeptat?“

„Můžeš to zkusit,“ ušklíbne se.

„Ten čip, co máš na krku... Ten není odsud, že školy. Nedokážu přechít ten kód. Odkud ho máš?“

Zaskřípe zuby. Jediná připomínka jeho minulého života.

„To je vstupní kód do císařské rezidence. Zadní branka, vchod pro gardisty a služebnictvo. Je deaktivovaný, ale čip mi nechali.“

„Z... císařského paláce?“ Dalilin hlas zní pochybovačně.

„Byl jsem členem císařské gardy. Předtím.“

mlčí dlouho. Lucius se třese zimou a usilovně si přeje, aby se už dál neptala.

A Dalila očividně hoří zvědavostí.

„Tebe prodali... jako zločince?“

„Jak jinak bych se sem měl dostat?“ odsekne.

„Promiň.“ Ticho, které se rozhostí, je napjaté a neprostupné. Dalila mu přejede mokrou žínkou po zádech a Lucius cítí, jak jí tuhne ruka. „Nechceš o tom mluvit?“ zeptá se nakonec.

„Není o čem mluvit.“ Vzedme se v něm vztek. „A je mi jedno, že tebe to zajímá.“

„Nebudu se ptát. Promiň,“ odsekne tentokrát ona. „Jenže... Nejsi v tom sám, Luciusi. Pořád se lituješ, aniž by sis uvědomil, že skoro všichni tady měli nějaký život *předtím*.“

mlčí. Dalila sundá ruku z jeho zad.

„Bylo mi třináct, když jsem se dostala do otroctví. Nemohli mě ani zbavit občanských práv, protože jsem ještě žádná neměla.“

„Kdo tě prodal?“

„Rodiče. Byla jsem jejich třetí dítě. Nejstarší, které přežilo. Osm sourozenců. Otec přišel o práci. Kdyby mě neprodali, umřeli bychom všichni hladu.“ Dalila se odmlčí. „Vždycky jsem měla dobré oči a šikovné prsty. Všimla si mě tahle škola, vytáhli mě z žumpy a dali mi alespoň nějakou jistotu. Přišla jsem o oči, ale má kde spát a co jíst.“

„Chybí ti ten svět předtím?“

„Žiju tu už skoro dvacet let. Ze světa předtím si pamatuju jenom hlad, smrad a strach, jestli se dožiju dalšího dne.“ Dalila se zarazí uprostřed věty. Vzlykne tak tiše, že to Lucius, který sedí kousek od ní, málem přeslechne. „Strašně mi to chybí. Dala bych všechno na světě za možnost vrátit se do světa předtím. Chtěla bych zase *vidět*.“

Lucius chytí její ruku do své. Má krátké sukovité prsty. Neohrabaé. Nechápe, jak může s něčím takovým operovat.

Sevře její ruku do své.

„Můj život zničil jeden pitomý úplatek,“ zašeptá skrz zaťaté čelisti. „Císařská garda už není to co dřív a peníze tam berou úplně všichni. Od škrabala, který potřebuje kvůli článku do

vnitřního paláce, od obchodníka, který tam jde prodávat. Naprosto běžná praxe.“

„Za braní úplatků se přece neodsuzuje do otroctví...“

„To ne. Ale za to, když tím napomůžeš atentátu na císaře, už ano.“ Lucius má v krku žluč.

„Jednou po službě za mnou přišel nějaký muž. Proběhlo to jako obvykle – dal mi peníze oplátkou za slib, že nechám další den otevřenou zadní branku do vnitřního paláce a nebudu se dívat. Myslel jsem... Nemyslel jsem si vlastně nic, ale udělal jsem, co po mě chtěl. Zašel jsem si na dlouhou procházku. A když jsem se vrátil, zatkli mě za napomáhání velezradě. Tím vchodem, který jsem otevřel, prošla banda teroristů. Dostali se až do císařských pokojů, než je ochranka zastavila. Tři zabili na místě, ty ostatní jenom zatkli výměnou za jména ostatních kompliců.“

„I tebe?“

„Byli dostatečně pitomí, aby napráskali úplně všechny. Stejně jim to moc nepomohlo, jelikož pár týdnů později po spravedlivém soudu dostali kulku do hlavy. A potrestali úplně všechny, kteří se okolo toho atentátu byť jen nachomýtlí – třeba pitomce, který si nezjistil, od koho vzal úplatek.“

Třesou se mu ruce a v žaludku má stejný pocit jako ve chvíli, kdy pro něj tehdy přišli. Mít jen moc vrátit čas! Stačilo by necelých dvaadvacet hodin! Vrátit čas a zachránit budoucnost, která se mu hroutila před očima.

„Zatýkali mě mí vlastní kolegové. Přátelé. Prvních pár hodin jsem dokonce věřil, že je to jenom špatný vtíp. Pak, při soudu, jsem se několikrát pokusil odvolat. Nevěřil jsem, že by to vážně mohlo skočit takhle. Vždyť to byl jenom úplatek! I když jsem stál na tržnici a tetovali mi kód, pořád jsem věřil, že se z toho dostanu. Že mám v paláci přátele, kteří mi pomůžou. Už je to pryč, ale stejně bych dal cokoliv za to, abych odsud zmizel.“

Dalila dlouho mlčí, ale když nakonec promluví, není to ani zdaleka to, co od ní Lucius čekal.

„Pomůžu ti.“

„Cože?“

„Utéct.“

„Proč bys to dělala?“

„Protože nechci, abys dopadl jako já. Pro mě už je moc pozdě. Navíc nemám kam jít ani u koho se schovat. Jsme otrok moc dlouho. Ale ty ještě máš šanci.“

Neodpovídá. Ta možnost mu připadá natolik fantaskní, že se ani neodvažuje připustit její existenci.

Dalila si jeho pochyb buď nevšímá, nebo je záměrně ignoruje.

„Je tu způsob, jak se dostat pryč. Cesta přes nemocnici. My medicí pracujeme samostatně

a ve zvláštních případech můžeme odcházet do města. Budeš potřebovat moje přístupové kódy, ale pokud pak budeš dostatečně rychlý, ztratíš se ve městě, než budou mít šanci tě najít.“

„A co ty? Jestli nepůjdeš se mnou... Zjistí, že jsi mi pomohla. Potrestají tě.“

Dalila zavrtí hlavou. „Jak jsem řekla, pro mě už je moc pozdě. Ale tebe dostanu ven, Luciusi.“

„Kdy?“

„Až bude ten správný čas. Brzo.“

Tančí s chutí krve na jazyku a po celém těle. Jeho soupeř je příliš pomalý, než aby měl právo se s ním měřit. Uhýbá, bodá a vychutnává si křik davu.

A kdesi hluboko v něm, pod tlustou vrstvou deliria, vztekem a strachem toho druhého pomalu klíčí naděje. Tančí s vědomím, že tentokrát už to možná bude naposledy.

S tichým zasténáním se svalí na postel. I když už od souboje uplynulo mnoho hodin, tělo mu stále vibruje napětím. V místě, kde se do protězy zasekl Meč protivníka, ho fantomová ruka ještě stále brní.

Jeho cela nemá okna. Kdysi rád jezdíval na venkov, daleko od kouře továren a světelného smogu. Když měl štěstí, mohl chodit venku bez masky a čas od času dokonce viděl hvězdy. Teď ani netuší, jestli je den nebo noc.

Měl by spát, Měl by si odpočinout, dokud nemá v hlavě Meč.

Jenže spánek nepřichází. Převaluje se z jednoho boku na druhý, dokonale bdělý a ve střehu.

Kdoví, jestli to nakonec je jeho štěstí nebo tragédie. Když se pootevrou dveře cely, je okamžitě na nohou.

„To jsem jenom já.“ Dalila vypadá strhaně. „Na nic se neptej a pojď za mnou.“

„...Kam?“

„Podařilo se mi sehnat si povolení k opuštění areálu. Nemáme moc času. Pojď!“

Neptá se a jde. Chodby v ubikaci jsou neobvykle tiché. Za okny je tma.

„Tohle si vezmi,“ vtiskne mu Dalila do ruky masku. „A pospěš.“

Jdou rychle a on má stále smysly vyostřené na samou hranici únosnosti. Naděje, která v něm v posledních týdnech klíčila, teď nekontrolovatelně vybuchuje. Téměř už kolem sebe vidí ulice a ruch města a poprvé v životě se té scénérie nemůže dočkat.

V nemocničním traktu potkají několik otroků, ale nikdo se je nepokusí zadržet. Dalila ho vede do přijímací místnosti, tam, kde se kdysi rozhodovalo o jeho osudu.

„Tiše. Pojd' sem a zavři dveře.“

Rozsvítí a místnost zalije ostré bílé světlo. Každý krok je nesnesitelně hlasitý.

K přijímací místnosti se tiskne ještě jedna, něco napůl mezi skladem a šatnou. Lucius si to všechno prohlédne a po zvyku Meče dobře zapamatuje – ale jediné, co ho doopravdy zajímá, jsou dveře. Těžké, sterilně bílé a zakódované.

Má chuť začít s nimi zoufale lomcovat. Jsou to jediné, co ho teď dělí od svobody.

Dalila sáhne po obrazovce vedle dveří, ale pak se zarazí.

„K čertu!“

„Co se děje?“

„Ten kód... Oni ho změnili.“

„Cože?“

„Nedostanu se tam. Já...“ Zoufalá se otočí k Luciovi. „Ještě pořád tu je způsob. Počkej tu na mě. Zajdu k hlavní bráně a zjistím ten nový kód. Znají mě, navíc mám na dnešek propustku.“

„Dalilo...“

„Jenom tu počkej, ano?“

Má chuť ji podepřít. Medička nerozhodně zatíná pěsti a vypadá to, jako by měla každou chvíli omdlít.

Neměl by ji nechat jít. Vráti se zpátky do cely a vzdá se šance na útěk. Kvůli ní by to udělal.

Jenže než ji stačí zadržet, Dalila už se otáčí a kolébavým krokem mu mizí z dohledu.

„Počkej tu na mě,“ je to poslední, co od ní uslyší.

Celý svět se změnil v tikání hodin ve vedlejší místnosti, hrůzu ze sebemenšího zvuku a adrenalin v žilách. Potřebuje utíkat nebo někoho zabít, ale místo toho sedí na plastové bedně a počítá vteřiny. 718.

Zdá se mu, že slyší na chodbě kroky. Nemá smysl opakovat sám sobě, že v tuhle chvíli v nemocnici nikdo není – a pokud je, jde si přímo pro něj a stejně nemá smysl se schovávat. Snad posté se vymrští na nohy, připravený jednat.

Dalila vpadne dovnitř s neuvěřitelným rámcem. Viditelně se třese. Lucius jí vyběhne vstříc a chytá ji, aby se doopravdy nezhroutila.

„Máš to?“

Přikývne. Nechá se odvést do skladu a sedá si na tu stejnou krabici, na které doteď trpěl on.

„Luciusi, než půjdeš, musím ti něco říct.“

„Poslouchám.“

„Nezasloužil sis to, co se stalo. Nic z toho. Je mi líto, že to potkalo právě tebe. Já...“

Lucius se klepe nedočkavostí. Meč v něm zanechal něco ze své chladné logiky. Nemůže si dovolit čekat, než se Dalila vypovídá!

Opatrně ji zvedne. Medička se bez protestů nechá dovést až ke dveřím, které stojí mezi ním a svobodou. Pak se mu s pláčem vrhne kolem krku.

„Je mi to tak strašně líto. Mám tě ráda, Luciusi. Nechtěla jsem, aby to dopadlo takhle.“ Pustí ho a udělá krok zpátky. „Promiň.“

Dojde mu to o vteřinu později, než potřeboval. Dveře skladu se rozletí dokořán. Strhne se strašlivý rámus. Jediné, co Lucius postřehne, je Pavoukova pěst neomylně mířící na jeho hlavu. Nějaký člen ochranky podpírá Dalilu a odvádí ji pryč.

Čekají, že se nechá bez odporu zpacifikovat. Jenže on posledních pár týdnů pravidelně sdílí mozek s Mečem.

Vyhne se Pavoukově ráně a udeří ho zboku do žeber. Dvěma skoky je u Dalily. Tlustá medička vypískne strachy. Oprávněně.

Zaboří ruce do jejího měkkého krku a stiskne. Dost pevně na to, aby začala lapat po dechu, zoufale sebou zmítat a kvičet.

„Proč?!“ zařve jí přímo do obličeje. Nejradši by ji uškrtil okamžitě, ale chce to vědět. *Musí* to vědět.

„Doufala jsem... když ti zabráním... utéct... vrátí mi... oči...“

Z těch nelidsky černých se ženě valí slzy. Marně bojuje o další nádech. Lucius stiskne ještě pevněji.

„Takže to celé byla lež? Od začátku jsi mě chtěla jenom využít?!“

„*Ne!* Je... mi to... líto... Pro... *prosím!*“

Cítí, jak z ní vyprchává život. Tu poslední kapičku vymáčkne zlomek vteřiny před tím, než se jeho čelist potká s Pavoukovou pěstí.

Napůl omráčený padá na zem. Dalila se nehýbe.

„Pokud o útěk,“ řve holohlavý. Pak se skloní k Luciovi. „A k tomu ještě mrtvola. Nechtěl bych být ve tvé kůži, to mi věř.“

Lucius mu plivne do očí krev.

Pavouk se jen ušklíbne. „Ty jsi vážně pitomec! Vydíráš ji kvůli přístupovým kódům, a když už máš cíl nadosah, necháš ji zdrhnout? A ještě tu na ni poslušně čekáš!“ Střelí pohledem po nehybném těle. „A když si chudinka myslí, že už je to všechno za ní, stejně se tě nezbaví. Máš ty vůbec svědomí?“

Nevypadá, že by ho cokoliv z toho mrzelo. Znovu se zašklebí a pak Luciovi vší silou

šlápne do obličejů.

Dav na tribunách šílí. Zvedne se tak vysoko, jak jen dokáže, aby jim byl co nejbliž. Milují ho! A on je nezlame. Dostanou svou krev.

Ten druhý je dnes rozmrzlý. Příliš pomalý. Bude ho škoda, jestli zklame. Vydrželi spolu dlouho. Už se naučil poslouchat.

„Vzdejte hold císaři!“

Touží se zvednout ještě výš, ale ten druhý mlčí. Nepoklekne a rty tiskne k sobě. Snaží se mu ze všech sil domluvit, ale ani bolest, kterou mu dokáže způsobit, ho nepřesvědčí.

Dnes je opravdu rozmrzlý.

Jenže to jsou dva. Jestli se nechce zcela podřizovat jeho vůli, jen ať si to užije. Dnes ho nepovede tak jako obvykle. I když ho bolí vědomí, že dnes dav nepotěší, ten druhý musí dostat za vyučenou. Po pár ranách určitě zkrotne.

A pokud se příliš porouchá, nebude to žádná škoda. Vždycky přijdou další.

Klíčky střeva a časoprostoru

2. místo

Tomáš Heveroch

Akolyta Yaff proběhl úzkou uličkou zaplněnou morbidně obézními lidskými bio-popelnicemi, které zde trávily pozřené odpadky. Nevěnoval jim pozornost a utíkal dál. Ideální počasí nemusí vydržet napořád. Nad městem visela hustá jogurtová mlha, kterou nedokázaly proniknout ani reflektory létajících velryb. Podle její intenzity a jemné malinové příchuti měl zhruba hodinu, než ulice zaplaví masa lidí. Nyní potkával jen osamocené mechanické lampáře, kteří bezmyšlenkovitě zapalovali zhasínající naftové hořáky. Pokračoval dál zarostlými stezkami okolo infekčních budov. Vyhnul se průvodu syfilitiků v černých kápích, které na poslední cestě do Velké spalovny doprovázela armáda hudebníků oblečená v temně rudých stejnokrojích. Pak konečně dorazil do mrtvého parku, kde uprostřed spálených stromů visela zetlelá mrtvola v železném koši. Pětice nahých lidí kolem ní tančila složitý rituál plodnosti. Mnohodítě, počaté pod umrlcem za recitace francouzské poezie slepým žebrákem, má štěstí v životě zaručené. Nechal mladé jejich láskyplné hře a prohlédl si přilehlé náměstí. Cíl jeho cesty hlídala čtveřice modifikovaných žoldáků. Zavrženci vždy najdou mezi lidskou populací své příznivce.

Bylo tomu sotva pár hodin, co padla základna NeŘádu v atomových rozvalinách Madridu. Vyrojili se jich tisíce, snesli se z nebes na létajících strojích, přičítali se z pouště na obřích kobykách, vyhrabali se ze země jako červi. Nikdo z gardy nepřežil, ztráty na civilních životech se nedaly vyčíslit. Krev mnoha barev tekla ulicemi. Zavrženci obrali oběti na kost, nechali jen slezinu, která je pro jejich druh jedovatá. Mnohem závažnější byl důvod masivního útoku. NeSvatá relikvie, která byla nalezena před dvěma týdny při vykopávkách. Zavrženci ukradli sedmou klíčku lačníku Bezejmenné hrdinky, největší NeSvaté NeŘádu. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Nekrotechnologové povolali ze Síně prokletí dávno mrtvé bratry a celá tato inkviziční armáda počala svojí krvavou práci. Akolyta Yaff byl mezi nimi a jeden z možných úkrytů relikvie, rozpadající se hotel Carmilla, ležel před ním.

Akolyta se přesunul do vhodnější pozice k útoku, když na náměstí vjel se svým vozíkem nelicencovaný pouliční transplantátor a začal hlasitě nabízet své zboží. Strážní se kolem něj shlukli a začali si zkoušet nabízené údy. To byla šance proklouznout. Yaff

nezaváhal a vyrazil. Jeho nohy se třikrát dotkly země a stínovým během se přemístil k zadnímu vchodu do hotelu. Narazil na dvě vyjevené tváře, záložní hlídka. První muž sotva tasil a už ho akolyta pevně uchopil do taneční pozice. Jednou rukou protivníkovi vykroutil pistoli, druhou rozdrtil páteř, provedl pár tanečních kroků a zaklonil ho. Současně plivl kyselinu ze zásobníku schovaného pod jazykem na druhého strážného. Oba muži padli k zemi.

Tango de La Muerte.

Slizký povrch kolem prvního patra budovy tepal vlastním životem. Po stěně se bez poplachu nahoru nedostane. Vyčistil tedy mysl a pozvedl svojí tělesnou schránku o několik desítek metrů do vzduchu. Vznesl se na kamennou římsu táhnoucí se okolo posledního patra. Kousek od něj bylo otevřené okno, nikdo nečekal návštěvu v této výšce. O moment později přistál na všech čtyřech v prázdné temnělé místnosti. Vytáhl čepel a místnost zaplnila oslnivá modravá záře. Hlasy z vedlejší místnosti umlkly v půli věty. Dveře se prudce rozevřely a uvnitř stál menší plešatý mužík s plasmovou řezačkou v ruce. Akolyta mu hbitě zabořil meč do břicha a prudce jím trhl, na ruku se mu vyvalila teplá střeva. Temně modrá barva se ihned začala vpíjet do protivníkovy těla a ve chvíli, kdy se muž s blaženým úsměvem skácel na podlahu, ho začala požírat zevnitř. Yaff tělo přeskočil a ocitl se v obývacím pokoji. Kule z perkusního revolveru mu ožehla srst na levé tváři. Čepel se znovu mihla vzduchem a odseknutá ruka odlétla do kouta. Ale... do rány se nevpíjela barva, dokonce z paže netekla ani krev. Linula se z ní vůně fialek. Zavrženec! A na krku se mu houpal kus střeva navlečený na niti. Akolyta pohlédl do žlutých očí bez víček a mentálně se připravil.

Necht' T je bezesporná rekurzivně axiomatizovatelná teorie a existuje interpretace, zaútočil zostra Zavrženec plnou silou a snažil se zaplést protivníka do matematické sítě. Yaff snadno vyvážl pomocí teorie vyčíslitelnosti a uzavřel protivníka v rotující Rubikově kostce.

Serenade in D - Allegro Maestoso-Allegro molto, rozeznělo se mohutně celou místností, až akolytovi začaly samovolně vypadávat zuby. Kostka pod nápojem hudby praskla. Yaff nelenil, počal vrhat matoucí palindromy a postupoval se zářící čepelí kupředu. Zavrženec přešel do defenzívy, mávnutím ruky vyvolal bizarní realitu.

„Dáš si s námi čaj s medem, prasátko?“ zeptal se Yaffa žlutý medvídek v červeném tričku, zatímco okolo hopsal pruhovaný tygr na ocasu. Akolytovi z té hrůzy začal vytékat mozek nosem. Zazmatkoval a jeho zmučené vědomí se přemístilo do jiného těla v časoprostoru.

Toras se přikrčil ve dveřích opuštěného skladiště a pozoroval hlídku tvořenou pěticí ozbrojených lidoopů, kteří hlídali před hostincem U Sedmi zpívajících veverkodlaků. Platil je bohatý obchodník Ignacius R. Florsam pocházející ze sousední země Crenshow. Nikdo, ani zdejší zlodějská síť vedená inteligentním bochníkem chleba, nevěděl o účelu jeho návštěvy. Torasovi stačilo, že byl označen Radou. Byl totiž elfí Čistič, nositel staré tradice, mstitel svého lidu. Pokud se kdokoliv v říši Rowadonu znelíbil Radě, on byl vyslán jako první varování. To se skládalo ze stažení z kůže a rozprodání orgánů na lékařské účely. K tomu mu sloužil modře zářící elfí... modře zářící? Elf pohlédl na stříbřitou čepel své katany. Proč by měl být modrý? Modré meče byly z módy skoro tři půlroky.

Pětice strážných se náhle zvedla a šla se věnovat děvečce, která jim přinesla korbele plné zkvašeného švábiho mléka. Na tento okamžik čekal, vyklouzl ze skladiště a nepozorovaně přeběhl k zadní straně hostince. Další tři žoldáci na něj nechápavě pohlédli. Tři... neměli být dva? Toto zaváhání stálo Tora málem šestý z devíti životů. Ostrá bojová vidlička ho škrábala jemně do krku. Tasil a během chvilky ležela na zemi změt' údů a krvavých cárů. Hobiti budou mít dnes v noci hody.

Tango de La Muerte.

Co je to Tango de La Muerte? Toras byl celý nesvůj, něco se s ním dělo. Musel se soustředit, vyčistit svou mysl a vznést se

... a opatrně vyšplhat nahoru do patra. Ještě se několikrát přesvědčil, že stěna není z nějakého důvodu pokrytá slizem a začal tiše lézt k vyhlídnutému oknu. Od opilce, kterého podplatil lístky na trpasličí operu Prasečí jezero, věděl, že vede do kupcova pokoje. Okno bylo zavřené. Škoda, ten druhý měl více štěstí. Jaký druhý? Toras už téměř šlel, krev v něm vřela. Zkontroloval naposledy funkčnost vrhače nožů připevněného na pravém zápěstí, připravil se na dopad a proskočil oknem dovnitř. Ke své smůle navíc srazil ze stolu vázu a spící osazenstvo se začalo rychle budit.

Kromě kupce tam byl ještě opilý bard, jakási souložnice a dva osobní strážci. Toras podřízl kupce a pak dívku, aby nekřičela. Barda, který se pokusil dostat ven dveřmi, přišpendlil vystřeleným ostrým břitem. Mezitím se strážci připravili k boji, jeden chytil těžký cínový svícen, druhý plasmovou řezačku. Plasma-co? Ta věc v mužově ruce vypadala jako normální meč. Elfa probral ze zamyšlení až svícen, který ho udeřil do čela. Před očima se mu objevily mžitky a skákající tygr. Z neznámého důvodu dostal chuť na med. Poslepu vypustil z vystřelovače všechny nože a podle výkřiku poznal, že zasáhl. Bohužel jen jednou, čepel druhého protivníka mu vnikla hluboko do těla. Cizí vědomí ho opustilo.

Policejní jednotka XR-12 zaměřila svá čidla na činžovní dům v lidském ghettu. Rebelové měli mít své hnízdo právě tam. Tentokrát neuniknou, kolem se řadily tucty ozbrojených robotických strážců zákona.

„Akce začne za 165.7 sekund, jsou všechny složky na místě?“ zeptala se jednotka TZ-89.

„Vše probíhá podle plánu. Šance na úspěch 99.9999998%.“

„Odboj bude dnešním dnem rozdrčen. Naše záznamy ukazují, že se tam skrývá jejich vůdce.“

„Je tu ještě jedna věc, která by mohla výsledek ovlivnit.“

„Ano?“

„Doporučil bych dát pozor na mnohodítě a slepého žebráka.“

„Nerozumím? Opakujte žádost, XR-12!“

„Chyba... nějaká chyba v mé neutronové síti. Pravděpodobně bude nutné provést pravidelnou kontrolu v iLaboratoři o měsíc dříve.“

„V pořádku, zařídte si to,“ poznamenala si incident TZ-89. „Vy a já povedeme pozemní útok. Mezitím VG-30 a PM-66 provedou výsadky na střeše. Zajatce nebereme, zranění rebelové budou utraceni.“

„A z jejich ran se bude linout vůně fialek.“

„Fialka nalezena! Vysvětlete, jednotko XR-12!“

„Dochází tu k nějakému neznámému vlivu na mé procesy. Možná je to protiútok rebelů! Odhalili nás! Musíme varovat ostatní!“

„Rebelové nedisponují tak vyspělou technologií! Provedte okamžitě diagnostiku sedmého stupně!“

„Ale mají perkusní revolvery, naše pancíře těmito zbraním neodolají,“ začala jednotka XR-12 panikařit.

„Volám velitelství. Žádám o okamžité restartování jednotky XR-12 do továrního nastavení. Pošlete iServis na naše souřadnice. Jednotka UC-72 převezme velení až do odvolání!“

„Zrušit akci, je tu vysoké nebezpečí palindromů a Rubikových kostek. Opakuji, rušíme celou akci!“ začala XR-12 vysílat na všech frekvencích. TZ-89 reagovala okamžitě, elektrický výboj roztavil veškeré paměťové obvody rebelující jednotky dříve než došlo k prozrazení operace.

Úředník Jan Novák se zahleděl na budovu nákupního centra s podivnou touhou tam naběhnout a někomu zabořit meč hluboko do střev. Po náročném dni v práci míval vždy takové podivné nálady, takže mu to nepřišlo vůbec divné.

„Dialektika!“ vrátil se akolyta do svého těla a bez rozmýšlení sekl čepelí. Ozval se výkřik. Yaff bodal a sekal dál, dokud řev neunikl. Bylo po všem, akolyta strhl mrtvole vzácný artefakt z krku. Podle rozkazů se měl ihned vrátit, ale síla artefaktu byla nesmírná. Jeho tělo zaplavila neutuchající touha. Snažil se bojovat, ale byl příliš unaven předchozími zážitky. Navlékl si kličku lačníku přes hlavu a tanečním krokem vyrazil do doků mezi trasplantsexuály. Dnes v noci si užije.

FUSEKLE ZE ŽIŽKAPERKU

1. místo

Thlujřjoch

„Ten sklep po babičce bude prostě do zejřřka vyklizenej!“ Pravila výhruřně majitelka baráku, až se jí halenka na prsou nebezpečně nadmula.

„No jistě, chce si tam udělat bazének s vířivkou a sauničku, potvora jedna vystajlovaná, mladá, chytrá, pyřná, úspěřná...“ zabručel si pro sebe Vintíř Vitališ.

Nicméně se navléknul do tepláků a řel hledat klíč.

Tapety, chciplá myř, ztvrdlá sádra, řtvero kabelek svázaných pospolu nachovou pentlí, úplně plesnivá marmeláda neřitelného ročníku, kořská houně, kalumet strýčka Indiána, psí kříry...

„No, to si vybírači popelnice dneska přijdou na svý,“ pomyslí si Vintíř a zakuckal se prachem.

Ocásek potkanův otřel se mu o holeň a očka hlodavcova blýskla naň posměřně. Popadl do ruky první předmět, který našmátral, hodlaje jím mrřtiti po vetřelci, aby ho zapudil.

Rámě se však uprostřed pohybu zarazilo, neb si Vitališ uvědomil, ře v ruce drží knihu v kořeně vazbě. Škoda by jí bylo. Strčil ji do záňadří své rubášky-gymnařřjorky (ujec sloužil v carské armádě) a po potkanovi se ohnal nohou v polobotce. Zvíře hbitě uskočilo stranou a řpička Vitališovy botky zasekla se do ostění zadní stěny. Vintíř zaklel a vztekle řkubnul nohou tak vehementně, ře ostění vyvrátil. Zvědavost utlumila jeho další sakrování. V dutině ve zdi ve zdi spatřil hnědý kufřík. Dobrá záminka proč přerušit vyklízení.

„To se musí prozkoumat, dám si pauzu a lahváče,“ rozhodl se Vitališ a uchopiv držadlo kufříku, maříroval si to schodech zpět do své garsoniery.

Rázně smetl se stolu staré noviny, nezaplacené faktury a něco, co kdysi bývalo snad párkem, a vydobyl tak trochu místa pro kufřík. Láskyplně přešel řpičkami prřtů po mosazném kování, hledaje záklopky zámečků. Cvakly jemňounce, jemně. Vitališ pomalu odklopil víko.

Gramofon. Šedesátá léta. Na unařeči leželo elpičko z podivného materiálu; starý, dobrý vinyl to však rozhodně nebyl. Tohle mělo barvu slonové kosti a zdálo se býti z kameniny.

Vitališ přeslabikoval zlacený nápis v cyrilici na středovém kruhu. V tom písmu vypadalo jeho jméno vsutku zajímavě; obě věčka svou zdobnou rozsochatostí přímo přitahovala oko čtenářovo.

Vintíř se nadočkávě ohnul pod stůl a zapojil přístroj do sítě. Pak rozechvěle stiskl tlačítko start. Rameno v podobě hada vyskočilo z lože. Rubínové oči ožily světlem. Rameno se napružilo a pak had bleskurychlým pohybem zasekl jehlu do Vitališova zápěstí. Tělo Vintířovo vzepjalo se v křeči, šedomodrá mha obestřela mu mysl. Elpíčko se roztočilo a drážka spirály se pomalu začala plnit posluchačovou krví.

„Sudy, proč válím sudy?“ Podivil se Vitališ.

„No, doobrova tasemnice je záludný časotunnel,“ řekla děvčata se švihadly a s kuželi. „Pojď, vezmeme tě ke Skladnici,“ tykala mu s drzou bezprostředností mládí.

„Doobr?“ Podivil se Vintíř a následoval pištící houfec.

„Zlobra znáš, ne?“ Objasňovala děvčata za chůze. „Zlobr lidi žere, protože je nenávidí. Zato doobr si na nich pochutnává, neb jest gourmetem. Jeden takový si dal k večeři řezníka, co požil syrovou koninu, která v sobě měla boubel. Vraník - u zenář - doobr, uznej sám, to je hrozitánská kombinace i pro tasemnici, a teď je to polomrtvý organismus, něco jako živočišné uhlí,“ švitořily dívčiny, pohopsávající.

Náhly poryv větru přinášející tlející listí a odér rozkládajícího se holubího trusu přerušil rozpustilé tlachání omladiny. Vzduch se ochladil a cvrlikání vrabců ustalo.

„Jehoneff,“ vzkřikla děvčata sborem. „Honem, vezmeme to Šnekoffkou, ta je úzká, tam ho švihadla mohou zastavit.“

Zabočili do křivolaké uličky a dali se běhu. Pihovatá dvojčata vrhla své kužely, využívající českými pravidly povolenou obojetnost koncovky¹¹ a kouřová clona rázem zahalila celou Schneckengasse.

„Tudy,“ zavelela Holka modrooká a překvapivě lehce odklopila masivní poklop kanálu s iniciálami OŽ.

„Obec Žižkov,“ pomyslí si maně Vitališ, když klouzal po žebříku do stoky.

Děvčata ho vedla proti proudu, svítky na cestu reklamními baterkami od McD.

„Konečně marketingoví kreativci vymysleli něco užitečného,“ zamumlal klopýtající Vintíř.

„Už tam budeme,“ povzbuzovala ho dvojčata a ukazovala na bytelné okované dveře v ohybu stoky. Jedna z nich pak poklepala madlem svého švihadla na futro, vyťukávajíc

¹¹ kužel, -e i -u m., mn. 1., 4. -e i -y, 7. -i i -y (www.pravidla.cz)

smluvený kód.

Otevřel jim svalnatý, atletický mládenec, rysů antických, vlasy tmavé, kučeravé. Vintířovi někoho připomínal:

„Nejsi ty ten Atlant z Vlkovy ulice, co podpíral balkón učitelky Šmakalové? Ten barák ale...“

„Šel do demolice,“ doplnil svalovec s úsměvem a vstřícným gestem je vyzval, aby vstoupili.

Děvčata se pištivě dožadovala čaje svatého Prokopa.

Majestátní příchod hlavní Skladnice trpaslice-opice Borguľy (hSTOB) rázem utál veškerý tartas a hlahol. Usadivši se v koženém houpacím křesle, zkoumavým zrakem ulpěla na Vintířovi. A zamilovala si ho na první pohled, zbožňovala muže v rubáškách; v rubáškách nebo v rubáších, vsjo ravno.

„Synu Dúdlebúw,¹²“ pravila slavnostně a oči jí planuly.

„Synu Dúdlebúff,“ zopakovala oslovení v žižkovském dialektu. „Potomku velkého Daguerrotypa, poslala jsem pro tebe, neboť čas nazrál. Nikdo jiný než ty nedokáže udržet rub a líc světla v rovnováze.“

Vitališ se zapýřil, v gymnastjorce, v teplácích a v okopaných lakýrkách, nepřipadal si zrovna jako prototyp hrdiny. A po matce byl navíc strašpytel.

„Musíš eliminovat Jeho Nefforemnost,“ pokračovala Borguľa a děvčata zapráskala švihadly, aby Vintířovi dodala odvahy. „Nebudeš sám, duch tvého děda bude s tebou, Skladníci umístili kopii rytmu jeho srdce do sektoru delta. Tvá tam bude jednou taky, ať už selžeš nebo neselžeš. Toť jest pradávný úděl fotografů; zadržný dech, utlumený tlukot srdce a pevná ruka.“ Dodala slavnostně a na malou chvíli se dramaticky odmlčela, ale pak vyhrkla netrpělivě rozkolísaným hlasem, v kterém tušiti bylo obavu.

„Máš tu knihu?“

„Knihu?“ Hlesnul Vitališ, koule rozpačitě očima.

„Ano, modifikované Hauffovy tabulky osvitu pro rub i líc.“

Vintíř se rozpačitě podrbal na prsou. Prsty však..., aha, narazily na vazbu knihy, kterou sebral ve sklepě. Pomazliv se s její teletinou a s reliéfy písma, odevzdal ji hlavní Skladnici.

Borguľa podvkráté zhoupala se v křesle a křepce z něj vyskočíc, vyzvala Vintíře, aby ji následoval do Komory.

Posadili se do židliček umně a nápaditě sestrojených ze starých stativů

¹² Dúdlebové - podle některých literárních historiků posloužili Tolkienovi jako předobraz Dúnedainů.

a fotobrašen.

„Je na čase seznámiti tě s fakty, působíš trochu mimo mísu, ale to je u fotografií běžné,“ začala Skladnice poněkud mentorsky, zatímco Vintíř se zvědavě rozhlížel kolem. Agresivní odér ustalovačů dráždil mu chřípí, ruličky filmů zavěšené na háčcích šustivě mihotaly se mu před očima a hladká plocha leštičky karikovala jeho bledý obličej...

„Jsme rub světa, obrátíš ponožku, a hle, vypadne špína, puch a pot,“ objasňovala dále Skladnice.

„Totéž se dá říci o mých kapsách,“ pomyslel si Vintíř, ale mlčel.

„Z toho se líhne mnohé. Plísň, roztoči, neforemnosti... Ostatně je všeobecně známo, že všechna spiknutí jdou z podzemí.“

Vitališovi vytanula před očima olbřímí silhoueta Jehoneffa. Otrásl se. Až židlička zavržala.

„A chce to na povrch. Na lícovou stranu. Skrze Šffy. Jeden Šeff probíhá tady, pod kostelem svatého Prokopa¹³. Skladníci a jejich pomocníci jsou tu od toho, aby tomu zabránili,“ hrdě bila se v prsa trpaslice-opice Borguľa.

„A fotograf?“

„Dobrá otázka!“ Řekla pochvalně poamericku Skladnice a otevřela láskyplným pohybem dlaní Modifikované Hauffovy tabulky osvitu.

„Fotografové dokázali přesným nastavením expozice sebrat monstrům duši a uvězniti ji ve skleněné desce nebo na svitku. Síle stříbrných solí nelze odolat; velcí mistři jako Nicéphore Niépce to dokázali i pomocí obyčejného asfaltu. Fungovalo to dokonce na stohlavého obra Týfóna, byť to bylo náročné, co hlava, to jedna skleněná deska a půl tyglíku téru; skladové číslo GrT122-(222).“

Šedavé pásy filmů nad Vitališovou hlavou se pohnuly a zaharašily v temné tónině zlověstné.

„A tady, do této knihy tvůj děd zaznamenal poctivou inkoustovou tužkou časy osvitu zaručeně účinkující na nejznámější druhy stvůr podzemních s přihlédnutím k lokalitě žižkovsko-vinohradské,“ pokračovala Borguľa, nevšímajíc si skřeků uvězněných duší.

„Jak děda umřel? Bylo mi tenkrát osm a byl jsem v ten čas na prázdninách, nic o jeho skonu nevím, a všichni příbuzní mlžili, když jsem na to později přivedl řeč...“ Přerušil ji nesměle Vitališ.

„To je smutná historie, v pýše dal se na stará kolena na komerci, ale kritika ho nepřijala a to mu zničilo srdce, byť senzitivním snílkem.“

Dojatý Vintíř vysmrkal se troubivě do pomačkaného flanelového kapesníku, bodnut

¹³ CIA tento prostor označuje jako Sector Check_Czech_XXIII.

žalostnou vzpomínkou na kabinetkové akty, které jako puberták našel na půdě v dědově loďáku.

„Ale teď jsi tu ty,“ pravila Borguľa napůl vemlouvavě, napůl velitelsky, jak jen to jen Skladnice umějí, a ukázala svrasklým opičím prstem do ohromné prosklené almary u protější zdi.

„Vyber si.“

„To nebudou digitáky,“ docvaklo Vitališovi hned, jak Borguľa těžkým tepaným klíčem se symbolem letícího kolibříka s nápisem „Pozor - vyletí ptáček!“ otevřela dvířka skříně, a on spatřil na policích vyrovnané fotoaparáty od rozličných firem. Oči mu těkaly od jednookých zrcadlovek k dvouokým. Nablýskané exposimetry Dra Cholinského pomrkávaly naň potměšile. Borguľa mlčky vyčkávala. Tlumené červené světlo proudící sem skrze kobaltorubínovou vitráž milosrdně zakrylo ruměnec na Vintířově tváři:

„Ona si snad myslí, že umím fotit.“

Chvilku ještě váhal, ale zklidniv pak svoji nervozitu, šáhl po přístroji, který ho zaujal svým prostým dyzajnem.

„Dobrá volba, chlapče,“ pochválila ho Skladnice. „Ur-Leica 1914 s objektivem Hektor. Fortelná německá práce. Používá standardizovaný filmový pás adaptovaný z 35 mm Edisonova svitkového filmu,“ dodala láskyplně. „Nu, projděmež si tabulky, Jehoneffa musíme zlikvidovat co nejrychleji. Sílí den ode dne, noc od noci. Dovede vyvolat noční můry, které vystupují jako inovace a které podsouvají megalomanské myšlenky mocným manažerům vnějšího světa, aby nad námi postavili metro. Tím by se zeslabil Šeff a mohlo by dojít k jeho narušení. Jeho Neforemnost zrodila se z pivních kvasinek Smíchoffského akciového pivováru, tamní sládci jsou pěkně vykutálení, vylévají odpad do slepých ramen Vltavy, jejichž voda prosakuje do našeho teritoria. Musíš naň zaútočit o dvanácté, to je žízeň největší a vlhkost vzduchu nejnižší a Jehoneff je malátný jako opilec s kocovinou.“

„V pravé poledne,“ zopakoval si v duchu ironicky Vitališ, připomenuv si stejnojmenný psychologický western s Gary Cooperem.

„A postavit se mu z očí do očí. Protože oko - do duše je okno,“ zacitovala Borguľa staročeské přísloví a pokračujíc v instruktaži, kázala takto:

„Atlant tě vezme na záda, tím se zmenší Jehoneffova výšková převaha. Mimochodem, jmenuje se Helenio, jako onen pověstný fotbalový trenér, tvrdý jako skála. Há se nevyslovuje.“

Další obraz naskočil v roztěkané mysli Vintířově: masopustní bába s košem na zádech a on v nůši té, nadrcáván nerovností žižkovské dlažby.

„Jak jistě víš, skutečný pohyb jeví se na mdlé desce tím menší, čím jest objekt (Jehoneff) od temnice více vzdálen a čím kratší ohniskovou délku má objektiv; obrazovou rychlost dostaneme jednoduchým vydělením skutečné rychlosti objektu (Jehoneffa) ohniskovou vzdáleností. A dobu osvitu tak, že vydělíme přípustnou neostrost obrazovou rychlostí.“

Vitališ údivem otevřel ústa, ale podařilo se mu to zamaskovat zívnutím, takže se zdálo, že se nudí.

„Ano, možná je to mlácení prázdné slámy, ale,“ vztyčila ukazováček Skladnice, „ted' přijde to nejdůležitější - do výpočtu se musí zanést SAF konstanta¹⁴ tvého děda. Projdeme statistická měření děvčat se švihadly, stanovíme kvalifikovaným odhadem průměrnou Jehoneffovu rychlost v poledních teplotách a dosadíme hodnoty do vzorce, abys zítra věděl, jak nastavit expozici.“

Zasedli k dubovému pracovnímu stolu a jali se počítati. Holka modrooká přinesla předpověď počasí na zítřejší den od pěti renomovaných meteorologických ústavů a Atlant Helenio logaritmické pravítko.

„Děvčata ti ho vylákají na Kostničák, však?“ řekla Borguľa.

Modrooká přikývla na souhlas a dodala:

„Jistě že na Kostničák, žulová dlažba bude v poledne bohovsky rozpálená...“

„Ale jen aby přišel, je mazaný jak chleba sádlem a o Vitališovi ví. Ostatně, fonoportace přes starej gramec je jeho vynález, nastěští je jen IN-směrná...“ Zapochyboval Helenio.

„Cože?“ Vyvalil oči Vintíř. „Takže tu musím zůstat?“

„Neboj, Skladníci vědí, jak své fotografie dostat sem a zase zpátky,“ uklidňovala ho Borguľa.

To přivlastňovací zájmeno Vitalíše poněkud rozdurdilo, copak je nějaká loutka? Nadechl se k peprné poznámce, ale ostatní aktéři skláněli se již opět nad stolem, zabráni do výpočtů, mumlajíce si tiše matematicko-fyzikálně-chemické vzorečky. Tak se k nim přidal, v kupeckých počtech byl dobrý. Secsakra dobrý.

Hlavní Skladnice trpaslice-opice Borguľa konečně úlevně odhodila kadeř ze zpoceného čela.

„Jo, to by mělo klapnout,“ pravila a červenou tužkou dvakrát (se skladnickou důkladností) humpolácky podtrhla výsledek.

„Když je známa expozice, může ho vyblejsknout kdokoliv z vás, ne?“ Snažil se vycouvat z mise Vintíř.

¹⁴ SAF - Soul arrester factor.

„Ne a ne a ne, slovo fotografie pochází z řeckých fós („světlo“) a grafis („štetec“ či „psací hrot“), což tedy značí kreslení světlem; tady jde o bokeh, tady jde o kompozici; jen cvičené oko fotografa může vidět v hledáčku duši obludy a v pravý okamžik stisknout spoušť. Kdyby to uměl každý, tak si objednáme zájezd japonskejch turistů. A nemudruj už, pojďme na večeri, ať na zítřek jsme silní, a pak na kutě, ať na zítřek jsme svěží. Hlavně ty, synu Důdlebůff.“

Děvčata se švihadly a kužely vzbudila ho o desáté, neb bylo známé, že si rád přispí.

Zeptala se ho, chce-li oholit.

Pravil, že ne.

Zeptala se ho, chce-li kávu.

Pravil, že černou.

Se smetanou.

Neboť černobílá je to, oč tu běží.

Pak přišla sama Borguľa a přinesla mu placatou kostkovanou čepici se štítkem, sen to každého profesionálního fotografa.

Vitališ byl dojat. Snídani odmítl, řka, že nejlépe se bojuje s prázdným žaludkem. Helénio si dal rybu a mák, neboť Atlanti neustále potřebují vápník. Děvčata cvičila se švihadly vajíčka.¹⁵ A Vintíř s nimi žertoval - že si vždycky myslel, že tradicí Žižkova jsou práčata, ale že se mu víc líbí holky s kužely.

Rafičky nástěnných hodin posunuly děj o hodinu vpřed. Je třeba zabezpečit Kostničák.

Holka modrooká hvízdla a děvčata se seřadila do bitevního trojstupu a odpochodovala spustit akci od krčmy „Barvočko navočko“, kde se vždy scházely živly podezřelé, nemakačenkové, bezďáci a svoloč ameríkanskaja.

Vintíř s Heléniem obsadili takticky horní část náměstí; Jeho Neforemnost bude museti drápati se do kopce. Hlavní Skladnice trpaslice-opice Borguľa si nasadila černé sluneční brýle amerických agentů a zaujala pozici pozorovatele ve zvonici kostela svatého Prokopa. Více činiti nemohla.

Blížila se dvanáctá. Vzduch bys mohl krájet. Dlážďení pukalo vedrem. Žižkovští hokynáři stáhli rolety svých koloniálních obchůdků a oddali se polední pauze. Zvony začaly odbíjet dvanáctou. Spolu s nimi ozvalo se praskání švihadel. Nohy Heléniovy vrostly do dlažby. Živý stativ, který nezakolísá.

¹⁵ Způsob přeskoků je snožmo s kroužením zkřížmo vpřed.

Monstrum z haploidních spor diploidních buněk pivních kvasinek, kontaminovaných minerálními oleji vltavských říčních bagrů mělo v sálavém poledním slunci ligocavou barvu masařek. Duhová skleněnka z dětských her. Skleněná kulička, se kterou se neprohrává. Jeho Neforemnost roztékala se kolíhavě do všech směrů, zdánlivě neobratně; těžko bylo odhadnouti, kde má hlavu.

Vintíř strhl darovanou čepici se štítkem a odhodil ji v dál. Monstrum zafunělo jak přetopená lokomotiva. Narudlá popraskaná víčka se otevřela a Jehoneff upřel své zraky na sinalého fotografa.

„Takovou nádhernou modř měly pomněnky na babiččiných talířích, z kterých jsem lízával krupičnou kaši slazenou medem,“ projela Vintířovi zasunutá vzpomínka hlavou. Křečovitým pohybem pozvedl fotopřístroj a zkontroloval nastavení clony. A přes hledáček spatřil koncentrované zlo zasazené do zlatých okvětních lístků. Zlo v pozici lotosového květu.

„Nu ano, dobrý fotograf dovede udělat z odporností krásu,“ vzpomněl si Vitališ, jak se děda chlubil štamgastům v hostinci U Lva, když jim ukazoval jejich portréty po předcházející bujaré noci.

Pach zatuchlé plyše starých divadelních křesel vrátil Vintíře do reality.

„Udělej si se mnou selfíčko,“ pravilo to ironicky s vyzývací nabubřelostí a s vědomím převahy, pyšně se natřásajíc jak krojovaná paňmáma na tancovačce.

Monstrum kvasilo.

Monstrum odkapávalo.

Kus přiboudliny oddělil se z míst, kde by humanoid měl pravděpodobně podpaží, a jako obláček jal se stoupat k azurovému nebi. Opticky aktivní amylalkohol se snažil zastínit slunce.

„Sakryš, budu muset korigovat nastavení clony,“ opotil se Vintíř.

Zlo se zapitvořilo a vypustilo další obláček, tentokrát s odérem přezrálého durianu. Jeho Neforemnost pohupovala se kolem své osy, čvachtajíc jak roztávající sněhulák. Mrtvolky modrých bubláků altenburských za vyhřezlá střívka svázané do pitoreskního pugétu pohupovaly na ostnatém drátu Jehoneffovi na krku jako ocas papírového draka. Tak velikého, že by ho ani pověstný Tchi-Tchu, mistr origami nesložil.

„Dráty nebo holubi, to je všudypřítomný běs, vždycky ti vlezou do záběru,“ zavibrovalo ve Vintířově mozku dědovo lamentování.

Jeho Neforemnost si neslušně krkla s otevřenou pusou a Vintíř měl pocit jako by

nahlédl do senkrovny.

„Šoufek, ano, šoufkem jsme to vybírali a vylévali na jahody.“

„Z nevábneho vábné,“ přitakal Jehoneff a Vitališ se zase začal topit v jeho pomněnkových očích. V hledáčku teď plula majestátně nezaostřená labuť a pomalu se měnila na pивní pěnu.

„...to je žízeň největší,“ vzpomněl si Vintíř na slova Borguřina a nastavil metry. Prst přiblížil se ku spoušti.

Monstrum vyrazilo vpřed jako býk v koridě.

Cvaknutí závěrky zaniklo v mlaskavém zvuku, jak se srazilo slizké tělo Jeho Neforemnosti s vypracovanou žulou těla Atlantova. Jak příbojová vlna o skálu to plesklo, Jehoneff odražen byl zpět, leč strhl s sebou nešťastného fotografa.

Neochvějný Helenio nevěřicně zíraje na své ruce, které svíraly pouze Vitališovy polobotky, zaúpěl nešťastně:

„Ten lempl si blbě zavázal tkaničky.“

Gymnastjorka se nadmula v povětří jako koza Róza po čerstvě sečené jetelině a brzdila fotografův pád.

„Bosý, nafouklý a neholený,“ hlásilo Vintířovo podvědomí.

Tělo Dúdlebana vířilo ve smetanové pěně hnáno vzhůru proudem zlatavého moku.

„Takhle točíval šnyt starej Jelínek ve svý hospodě,“ unášely opojně Vitalíše vzpomínky do jeho mládí.

Tisíce vyprahlých úst zjevilo se však kolem, jazyky rozbrázděné boláky a potažené bílým povlakem kroutily se jako mouční červi a sápaly se po chmelovině.

„Z vábného nevábne,“ podotklo zlo a smeklo k pozdravu nádhernou zmijovku, kultovní pokrývku hlavy staročeských hostinských a řezníků. V dlouhé vteřině vzájemného porozumění vpíjely se oči Jeho Neforemnosti a oči fotografovy do sebe jak žlutky vajíček na pánvičce. Pak natáhl Vitališ spoušť fotoaparátu a nepřetočiv film, stisknul podruhé.

Zvony svatého Prokopa se jásavě rozezvučely. Vintíř letmo pocítil teplo rozpálených kočičích hlav žižkovské dlažby na zádech a pak ho obestřela tma tmoucí.

Šplouchnutí.

Rytmická šplouchnutí.

Vzduch nasycený vlhkostí a chladem přivedl Vintíře k vědomí. Ležel na pramici z bytelných, prosmolených fošen. Postava v kápi na zádi píchala bidlem stojatou vodu.

„Charón? To jsem po smrti?“

„První je správně, druhé ne; tohle převážení mám jako vedlejšák, každé pátek třináctýho, zavezu tě do tvýho sklepa, jak mám nakázáno. Musím si přivydělávat, málokdo z nebožtíků má v dnešní době stříbrňák na převoz, a euru, my (Řekové)¹⁶, nevěříme. Ale ona zaplatila poctivým obolem krále Démétria.“

Vitališ otočil hlavu. Hlavní Skladnice trpaslice-opice Borguľa schoulená na sedačce se naň pousmála, pravíc:

„Dokázal's to, chlapče! Jak jsi poznal, že je schizofrenik? Ta dvojexpozice byla skvělý nápad, tím jsi eliminoval obě duše jeho osobností na jednom místě. Jednou přeexponované, podruhé podexponované, udělal's z něj krásný sendvič ala HDR¹⁷ - bílého trpaslíka bez hlavy a černou díru dohromady. Fakt skvělá práce. Tu leicu si nech na památku.“

Vintířovi zahořely tváře studem, neboť pořádně nevěděl, o čem Borguľa mluví. Nasadil však neutrální masku skromného umělce a jeho rty zašeptaly:

„Domů? Jedu skutečně domů?“

„Jistě,“ potvrdil Charón, „ještě jedna zátočina a jsme u cíle. Rozluč se s ním rychle, Borguľo, sama víš, že Šeff se otevře o půlnoci jen na dvě minuty; zdržte se slz a zkrátte citové výlevy na minimum.“

Hlavní skladnice přikývla. Stisknutím čelistí ovládla své emoce, povstala, láskyplně objala mladého fotografa a pak ho s převozníkem poněkud nešetrně vyexpedovali z pramice.

Na kotrmelce se během těch hektických časů si už Vintíř zvykl a jsa tedy vytrénován, vyskočil pružně a lehce. Ve sklepe po babičce se svítilo.

„No jistě, ta potvora,“ zaklel Vitališ, neb sklep už nebyl sklepem, nýbrž privátními lázněmi; bílé kachličky zdobené drobným motivem květu *myosotis sylvatica*¹⁸ kolkolem dodávaly prostorám útulnosti a svěžesti.

Slečna domácí seděla ve vířivce po krk ponořena v bublinách s violkovou příchutí.

„Mám tady váš gamec. Doufám, že se nezlobíte, nechal jste otevřené dveře, tak jsem ho vzala k sobě, aby se neztratil. Mimochodem, pěkná muzika,“ hlaholila, aby přehlušila šumění vody. Její úsměv byl svůdný. Vykrojení rtů - dokonalé. Poprvé na ni Vitališ pohlédl nikoli jako Vintíř, ale jako fotograf. A vzpomněl si na dědovy kabinetky. Směle sňal krytku objektivu a zaostřil:

„Pozor vyletí ptáček.“

¹⁶ Viz článek Řekoameričana Smithissose "Euro jako trojský kůň".

¹⁷ HDR - High Dynamic Range.

¹⁸ Pomněnka lesní.

Rameno gramofonu v podobě hada se napružilo a rubínové oči ožily světlem.

Bonus

Čtyři sta padesát na ruku

Tereza Temnářka Matoušková

Z lázně se stále kouřilo, víno čekalo v otevřené láhvi a dortík se rozplýval na jazyku. Tučná odměna za trochu té námahy. Neměla jsem ale náladu slavit. Ne, fakt mě netrápilo špatné svědomí. Práci jsem brala jako práci. Žádný patos. Stále lepší dělat tohle, než se pachtit ve výrobě, krást nebo šlapat. Ovšem pohled do očí smrtelně raněného jednorožce dokáže pokazit den. Svině rohaté.

Naposledy jsem si cákla vodu do tváře a natáhla se po osušce. Čerstvě vypraná, Rozy zase měla svůj uklízací den. Chvatně jsem se oblékla a seběhla dolů do lokálu. Čekal tam na mě šéf a většina našeho mužstva – vlastně chyběl jen Méďa. Marodil s tím prokousnutým lýtkem. Zhnislo mu to a málem mu vzali nohu.

Mimo naší party tu popíjelo pár dělníků, čtyři lehké holky a dva kejklíři, kteří tudy každoročně projížděli na cestě do Vdoviny Citadely. Vypadalo to na samé známé tváře, toho podivína, který se krčil v rohu, jsem si všimla až po chvíli. Mrkvově červená kštica, mastná až hamba, pihy a obočí tak světlé, jako by ho neměl. Mladoch, ale od pohledu slizoun.

„Slečno Inko, vaše pířka dneska vypadají obzvlášť upraveně. Dáte si se mnou skleničku?“ Přitočil se ke mně Kontryhel, postarší chlápek v ošuntělém kabátě. Za svých mladých let to prý býval fešák a děvčata na něm visela jako klíšřata. Já už ho znala jen jako starého otrapu, který slintal nad představou, že by mi mohl přepočítat obrysová pera.

Na jihu moc Pavích žen nežilo. Ve Vdovině Citadele by moje modrá ptačí hlavinka s tváří porcelánové panenky žádný rozruch nevyvolala. Tady stačilo, abych se objevila u baru a už si chlapi šeptali o tom, jestli jsem *tak festovně* opeřená i tam dole.

„Dívky, které si s tebou dávají skleničku, obvykle končí jako svobodné matky, Kone,“ odvětim prostě, „takže ne, děkuji pěkně.“ Lidští mužští umí být pěkně otravní. Tím nepříjemnější to je, když mezi pracovní požadavky, které váš zaměstnavatel očekává, patří v první řadě neposkvrněnost.

Šéf mi pokynul. *Pojď sem, potřebuji s tebou mluvit.* Nechala jsem zasmušilého Kona zasmušilým Konem a protáhla se kolem tří umazaných zedníků, abych mohla zaujmout místo vedle velkého bosse.

„Prý už je v ohradě zase díra, že by jí prolezlo stádo mamutů,“ spustil, jakmile moje zadnice přilehla na sedátko barové stoličky. „Pár zvířat samozřejmě zdrhlo a teď se

procházejí po chráněné zóně. Jestli je zas nějaký blb pustil schválně, tak mu rozkopu rypák. Ať si zelené pláště kafrají, co chtějí.“

„Škody?“

„Půl tuctu ovcí i s ovčáckým psem, dědek Ančovička zuří. Vypiplal tu blešivinu od štěněte. Miloval ji víc než vlastní ženu.“ Vybavil se mi obličej Ančovičkovy staré. Vzato kolem a kolem, nebylo se zas tak čemu divit.

Rozy přede mě postavila misku s kouřícím vývarem. Ta ženská mi dělala druhou mámu. Tu lepší mámu. Přesto, že jí život hezky naplival do ksichtu. Manžel umřel na souchotiny, po něm zdělila tuhle hospodu. Co bolí, přebolí. Jenže pak ztratila i dceru a to ji bere doteď. Holčinu našli mrtvou v příkopu, předávkovala se jakýmsi svinstvím.

Možná i já pro Rozy jsem ta druhá a lepší. Občas si to sobecky přeji.

„Musíme tu potvoru sejmut, než nadělá další škody,“ rozhodl šéf.

„Chlapům se to vůbec nelíbí, že ne, Pryšče?“ poznamenala jsem. „Ještě si ani nestačili svléct zakrvácené hadry a už je znovu táhneš do akce.“

„Pokud půjdeš, půjdou taky.“

Ani jsem se nenadála a už jsem poslušně dusala vyprahlými ulicemi, navlečená v pracovním mundúru. Polévka, kterou jsem musela zhltnout vestoje, mi hezky popálila jazyk a patro. Po boku mi šel Pryšec a za námi jako kuřátka pochodovali naši chlapi. Už jsem si zvykla, jak ohromný mám na lidské muže vliv. Šéf si toho všiml taky a notně toho využíval.

Kolemjdoucí se po nás zvědavě otáčeli. Mnoho z nich už znám jménem. Aspoň v téhle části města. Z domova jsem zdrhla v šestnácti, pár měsíců jsem se poflakovala na vlastní pěst a nakonec jsem se usadila tady. Jak dlouho už tu straším? Tři roky. Ne, už to budou čtyři.

Letnice jsou docela zapadákov, může tu žít tak tři tisíce obyvatel. Původně tady nestálo víc než malá lovecká osada. Kdyby městem neprocházela kupecká stezka, tak by tu ještě dnes lišky dávaly dobrou noc. Takhle se tu čile obchoduje s jednorožčími rohy a kůžemi. Najdete tu pár osamělých nimrodů, ale jde o kejhák a většina z nás se přidala buď k Pryšcovi nebo Háčkovi. Ti dva stojí v čele takových dvou místních frakcí, jedné patří východní část města a druhé západní.

Náš východ vypadá oproti tomu bordelu na západě jako prominentní čtvrť. Ne, teď se nepokouším o žádné falešné patriotství. Háček je prostě debil.

Jak jsem tak dumala nad nesmrtelností chrousta, ani mi nedošlo, že už jsme minuli poslední stavení. Kdyby do mě Pryšec nedloubl loktem, asi bych jako to tele vrazila přímo do ohrady.

„Nespi mi tu, kočko,“ houkl na mě šéf.

Ohrada říkáme masivnímu kamennému valu, který chrání poklidný život městečka před útoky divoké zvěře z lesa. Zvěří jsou myšleni hlavně jednorožci. *Radši at' se mi na dvorku zabýdlí smečka vlků a tři hladoví medvědi než jeden unicornis*, tak brblali místní stařešinové. Jeden s nimi musel souhlasit.

Pokud Pryšec tvrdil, že tu máme díru, kterou by proběhlo stádo mamutů, nelhal. Podle mě by chlupáči prošli, i kdyby se ke zdi postavili bokem a ve dvojstupu si na troskách opevnění zatančili mazurku.

„To je mi teda lochna a krve je tu jako z vola,“ zhodnotil situaci Křivák, jeden ze starších lovců. Dřepla jsem si a přejela dlaní po uvolněném balvanu, který mi ležel u nohou. Drsný povrch štru pokrývala krusta zaschlé krve. Stále ještě pulzoval zbytkovou elektromagií.

„Co na to říkáš, Inko?“ naléhal na mě Pryšec.

„Samo od sebe se to takhle rozletět nemohlo. Podle mě za tím stojí dobře organizovaná skupinka milovníků kyticek. Měli s sebou, počítám, dva čaroděje. Zřejmě učednická ucha, podle toho, jak vypadá to kouzlo.“

Vdovina Citadela neležela zas tak daleko odtud a patřila mezi bohatá univerzitní města. Kromě magických umění se tu dalo biflovat, na co si jen člověk vzpomněl, od práva a lékařství po studium jakosti bedárů u primitivních pouštních etnik. Znuděná vědomostichtivá mládež se po večerech poflakovala po hospůdkách, debatovala nad pivem nebo zakládala nejrůznější spolky. Momentálně přišla do módy ochrana přírody. Ulice zaplnily dojemné plakáty s tuleními mláďaty, největší laborka v Citadele byla vyrabována, pokusná zvířata vypuštěna do přírody a k vratům chemičky Lekvar a. s. se připoutalo sedm statečných, aby protestovali proti tomu, že továrna vypouští do řeky sajrajty.

Dřív nebo později musel přijít na přetřes i lov jednorožců. Aby mezi námi bylo jasno, v tomto odvětví se dějí lecjaká svinstva, která serou i mě. Nejvíce ze všeho mi lezou krkem pytláci a další parchanti, kteří si odtáhnou domů samici jednorožce, přelámou jí nohy a pak její mléko prodávají na černém trhu. Skákala bych do stropu radostí, kdyby Zelení uvolnili více mužů, kteří by dohlíželi na to, aby se podobné hnusy neděly. Něco jiného ovšem je, když banda pošahaných dětí rozebere přes noc zeď, která má chránit obyčejné lidi před největšími a nejbrutálnějšími dravci tohoto kontinentu.

„Nedá se nic dělat, musíme za tou mrchou do lesa,“ rozhodl Pryšec. „Už si to tady obhlédla, to tak nemůžeme nechat. S fracky si to vyřídíme později. Inko, zalep to za námi.“

Vyčarovala jsem jednoduchou iluzi kamenné zdi. Na skutečnou opravu budeme

potřebovat větší eso, než jsem byla já. *Oba moji rodiče by to zvládli levou zadní*, napadlo mě. Maminka mi vždycky říkala, že když se budu pilně učit, bude ze mě mocná čarodějka. Dost se na to upínala, snažila se mě motivovat a já na to programově kašlala. Nikdo mi nebude kecat do života.

Krvavá stezička nás zavedla mezi první stromy. Stopaři se vůbec nemuseli snažit. Svinčík tu byl jako na jatkách.

„Tohle přece nemohl udělat jeden jediný rohatý,“ zabručel kdosi, možná zase Křivák.

Mlčela jsem. Mám něco málo o jednorožčí biologii nastudováno a vím své. Docvaklo mi, co se tady asi muselo odehrát, ale nechávala jsem si to pro sebe. *Ryzec Chrabrý: Etologie jednorožců, svazek první, druhý a třetí*, moje oblíbená mantra. Hoši to neznali. No jo no, nejsem zase takový flákač, jak to o sobě s oblibou tvrdím.

Zafoukal studený severák a staré báby borovice nevrle zaskřípaly. Nahoře ve větvích poskakovaly veverky, kukaly kukačky a chrápaly sovy. Každému, co je mu vlastní. Pod nohama mi vířilo staré rezavé jehličí, dupala jsem po zažloutlé trávě a rozdroleném kamení. Tu a tam jsem uklouzla na nějakém tom zbytku Ančovičkovy ovce. Naši mladí ochranáři mají štěstí, že se v tom všem humusu neválí taky jejich ostatky. Ne, nepřála bych jim to, i když to tak možná zní. Pár ukousnutých prstů by na ponaučenou stačilo. Jenomže u toho při setkání s jednorožcem nikdy nezůstane.

„Nechci znít připosraně, šéfe,“ ozval se Lasička, náš stopař, „ale šlapalo by se mi jistěji, kdyby peroutka zkontrolovala oblast. Nerad bych se dožil toho, že mě ta zubatá bestie dostane ze zálohy.“

„Jdu na to, brouku.“ Taky jsem z toho tady měla hezky stažený žaludek. Pokynula jsem ostatním, aby poodstoupili. Než začnu s těmi čarovnými kejklemi, asi bylo na místě vysvětlit, jak je to s těmi pannami a jednorožci. Budiž. Tak teda, to, že by z lesa vylezlo monstrum velikosti menší stodoly a krotce složilo hlavu do klína počestné dívčině, je blbost. Občas to nějaká ta husička zkusí. Kožešiny jsou drahé, děvčata chudá. Výsledek popisovat nemusím, ale už jsem pár takových seškrabovala ze zdi.

V knížkách se píše, že jednorožci dokáží vidět auru. Ta panenská je doopravdy přitahuje, jenomže to k oblbnutí rohatého nestačí. Tady už to chce starou syrovou magii. Tu jsem právě teď vypustila do prostoru.

„Máš ho?“ naléhal na mě Pryšec netrpělivě. Kolikrát jsem ho prosila, aby na mě nemluvil, když čarují? Obzvlášť v terénu? Jsou věci, které šéfovi prostě nevysvětlím.

„Mám ho,“ zahlásila jsem. „Pobíhá na okraji mého pole. Stopa je velice nezřetelná.“

„Dokážeš ho zaměřit?“

„Zkusím přidat šťávy, teď ticho.“ Vypustila jsem do světa další dávku kouzel a čekala,

co mi odražená čarovná vlákna přinesou za zprávu. No, konečně... Auvejs, do pr... Šumělo to jako kráva. Pánové a dámy, špatná stanice, přeladte si frekvenci. „Je příliš daleko, musíme blíž,“ povzdechla jsem si.

Chlapi remcali, potěžkávali pušky a tvářili se, jako bych jim kydla do stakanu místo vodky rybí tuk. Hoši, já chápu, že je vám to proti srsti, mně se hlouběji do lesa taky nechce, ale nejsem vaše kmotřička dobrá víla, abych dokázala zázraky.

„Jdeme!“ zavelel Pryšec. Tak jsme se dál prodírali hustým borůvčím a drtili pod těžkými botami temně červené holubinky. Nikoho nezajímalo, jestli jsou jedlé nebo ne. Hýždě jsme měli ztlé strachy a v uších nám hučela krev. Nad hlavou se nám posmívali červenky, zvonci a brhlíci, přesvědčení o své nedotknutelnosti.

„Stop!“ sykla jsem. Lovci zamrzli uprostřed pohybu. Slyšela jsem, jak zrychleně dýchají. Znovu jsem rozhodila svá magická tenata. Tentokrát se rybka chytila. No, rybka... hezky velký žralok. Žraločice.

„Samice, mladá, ne víc než třicet zim,“ vypravila jsem ze sebe v extázi. „Je zraněná, asi při průchodu zdí narazila na zatoulané ochranné kouzlo. Takže je holka hezky nasraná. Nestřílejte, dokud vám neřeknu. Přilákám ji.“ Vnímala jsem, jak jednorožce tluče to její obrovské krásné srdce. Snažila se mi vzdorovat, věděla, co ji čeká. Tyhle mrchy jsou zatraceně chytré. Jak píše Chrabrý – dokonalí predátoři. *Tak pojd', zlato, musíme to s tebou skoncovat dřív, než tě skopové a psí maso omrzí a napadne tě, že lidská rodinka by mohla být taky dobrý zákusek. Zapomeneš na strach a začneš lovit poutníky na cestách. V Letnicích ti to přece už jednou vyšlo, ne? Lidé nejsou tak nezranitelní a nebezpeční, jak se povídá, to si teď myslíš, mám pravdu? Mýlíš se.*

Jednorožka pomalu ztrácela sílu bojovat. Bránila se mi dlouho, ale marně, propadla mi. Zamilovala se do tónu mého hlasu, toužila vdechovat vůni mých pírek, chtěla se ke mně přimknout a nechat se hladit. Zvedla hlavu od ohlodané psí mrtvoly a obrátila se mým směrem. *Pojd', pojd' za mnou*, lákala jsem ji. Poslechla mě. Ještě jsem ji nemohla vidět, ale vnímala jsem každý pohyb jejích mohutných svalů. Je rychlá a to zpropadeně.

Mezi stromy se znenadání objevila jednorožčina gigantická silueta. Široké plece, dlouhé koňské nohy s kopyty a mohutná lebka s dlouhým ostrým rohem. Když rozevřela čelisti, odhalila dvě řady kúlovitých zubů. Visely z nich cáry hnijícího masa. Nejohroživější mi však připadaly její oči. Žádné zvířecí korálky, studené bledě modré studnice naplněné vypočítavou inteligencí. Pokud ji pustím, neuteče, pobije nás jednoho po druhém a bude si to užívat.

Ted' přijde ta nejhorší část, uvědomila jsem si. Uvolnila jsem své magické rezervy, abych si byla jistá v kramflecích. To by mohlo stačit. Pokynula jsem naší kořisti, aby přišla

blíž. Jak jsem očekávala, vzepřela se mi, se zoufalstvím člověka... zvířete, které jde na smrt. *Ne, není to člověk, připomínala jsem si. Mám před sebou stroj na zabíjení.* Jednorožka pochopila, že mi neunikne a do očí jí vstoupily slzy. Tohle nenávidím. Proč musí ty potvory umět plakat? Pár učenců dokonce tvrdilo, že dokáží mluvit lidskou řečí. Naštěstí na mě ještě žádný nepromluvil. Nevím, co bych dělala.

No, tak holka, pojď, slibuji, že to bude rychlé. Dokud tvoji bratři a sestry žijí hluboko v lesích a bojí se lidí, jsou v bezpečí. Pokud by se naučili loupit v našich sídlech, museli bychom je pobít. A ty bys je tam nakonec dovedla. Bude to tak pro obě strany lepší. Natáhla jsem k ní ruku a málem se dotkla jednorožčina čenichu, který porůstala jemná světle hnědá srst. V ten okamžik práskl výstřel. Který idiot! Neříkala jsem snad nestřílet, dokud neřeknu!?

Kulka se zahryzla jednorožce do stehna. Zvíře se splašilo, vyrvalo se ze sítě mých kouzel a máchlo po útočnickovi rohem. Křivák padl k zemi s rozervaných hrdlem. Ozvala se kakofonie výstřelů. Klela jsem a snažila se tu potvora znovu uklidnit. Než se mi to podařilo, připomínalo její tělo hodně hrubé síto. Konečně bolestně zařvala, z čenichu jí vytryskla krev a klesla k zemi. Křivák nehybně ležel v tratolišti krve, Lasička se držel za pahýl uhryznuté ruky a další dva chlapy se drželi za břicha a sípali, jak je jednorožka nakopla mohutnými kopyty.

„Kurva, co to mělo být, ženská?!“ řval na mě Pryšec. „Měla jsi za úkol toho jednorožce udržet!“

„Však jsem ho držela, to někdo z tvých chlapů, zřejmě Křivák, vystřelil dřív, než jsem dala znamení,“ bránila jsem se. „Viděl jsi, že bych to znamení dala? Jo?“

„Hovno, je to tvoje chyba, neudržela si ho,“ trval na svém šéf. „Za tento lov ode mě neuvidíš ani zlatku.“

„Takže takhle? Jak myslíš. Končím. Můžeš si shánět jinou čarodějku. Třeba nějaká bude o tu tvou almužnu stát.“ Otočila jsem se na patě a vyrazila mezi stromy pryč.

„Šéfe, neblbni, vždyť to klidně mohlo být tak, jak říká ona,“ bránil mě kdosi, „já teda myslím, že žádné znamení nedala. Šéfe, vždyť ji samotnou v lese něco sežere.“

„Však ona si poradí. Až jí zchladne hlavinka, tak přileze zpátky, uvidíš,“ zavrčel Pryšec.

Uškĺíbla jsem se. Kdyby chlapec četl každý večer Chrabrého tak jako já, věděl by, co ve skutečnosti stojí za mým odchodem. Jenže on se vyznal v bouchačkách a o jednorožcích věděl velké kulové, na to měl vždycky mě. Těch jeho dvacet zlatek za lov mě teď skutečně nepálilo. Jediné, co mě mrzelo, bylo, co se stalo Křivákovi. Snad se ho podaří dát ještě dohromady. Já bych mu stejně nedokázala pomoci. Léčitelství není moje

parketa. Možná jsem svině se studeným srdcem, ale kvůli tomu, abych stála jako prkno nad raněným a jako hyena čuměla, jak krvácí a chcípá, přece nepřijdu o velké prachy. Takto mu aspoň budu moci koupit hezkou ošetřovatelku. Nebo pěkný náhrobek.

Schovala jsem se v keřích a počkala, dokud lovci neošetřili raněné a nevydali se zpátky k městečku. Potom jsem vyklouzla ze svého úkrytu a vydala se po stále horké stopě opačným směrem. Hvozd zhoustl. Prodírala jsem se vysokými keři a rozhrnovala nízko rostoucí větve, které si usmyslely, že mi to s vyšlehnutým okem bude víc slušet. Vím, že je to blbost, přisuzovat stromům osobnost a myšlení, ale pokud na tom přece jenom něco je, tyhle ty pichláče mi připadaly obzvlášť zlomyslné.

Probíla jsem se mlázím až k vysoké skalní stěně, kde jsem našla, co jsem hledala. Jeskyni a v ní pelech plný vytlínaných chlupů. Tak, kdepak máme to mládě? To, že má jednorožka juniora, bych poznala, i kdybych neuměla čarovat. To si fakt nikdo z Pryšcovy bandy nevšiml, jak má to zvíře vytrhanou srst kolem mléčných žláz? No, měli jiné starosti, ale stejně... Jejich škoda. Za kůži z mladého jednorožce dostanete ve Vdovině Citadele čtyři sta padesát zlatých na ruku. Hustý, že? Ať se jde Pryšec s dvackou bodnout.

„Tak kde jsi? Vylez!“ zavolala jsem. V podrostu to zašustilo, ozval se zvuk připomínající blafkání štěněte a do jeskyně vtrhlo jednorožče velikosti menšího osla. Trochu to nevybralo a keclo přede mnou na zadek.

„Tak jo, prcku, je mi to líto, ale těžko bys tu takhle přežil sám bez mámy,“ vytáhla jsem z pouzdra pistoli a zamířila. Musím střelit dobře, abych kůži nepoškodila.

Jednorožče se zatvářilo nechápavě. Nemělo oči po své matce, byly spíš vínové jako dvě brusinky. Zvedlo je ke mně a zamrkalo. Potom otevřelo tlamu, což dost připomínalo nadšený dětský úsměv.

„Mami!“ oslovilo mě.

Do prdele.

Ve vzduchu se vznášela oblaka prachu a do zad nám pražilo slunce. Tohle je snad nejhorší cesta na celém Severu, ale je to taky jediná chráněná cesta z Vdoviny Citadely do Letnic. Nakonec jsem místo tučného výdělků vyplázla dvě stě zlatých za licenci na chov a výcvik nebezpečných živočichů. Jo a pade za náhubek, vodítko a další serepetičky. Brusinka nevypadal, že by to ocenil. Celou cestu vrčel a snažil se servat si postroj. Nemohla jsem mu vysvětlit, že ho tu nemůžu nechat běhat na volno, plašit koně a ochcávat kupcům odstavené vozy. Nemám další peníze, abych za něj platila škody.

Jo, abyste byli v obraze, Brusinka je to jednorožče. Pojmenovala jsem ho tak podle těch jeho velkých sladkých očí. Nepicla jsem ho a nechat jsem ho tam taky nemohla, mazlíka. Vždyť by ho tam něco sežralo, je to ještě tele. Stala se ze mě jednorožčí máma .

Vedro jako v pekle. Odplivla jsem si. Už léta se jedná o tom, že by tady postavili železnici, ale jsou to všechno jenom kecy. Tak se to tu tahá postaru. Oslíci, koníci a další pakáž. Občas vozítko na páru, to je, jářku, odvaz. Vítejte na konci světa, džungle je hned za rohem.

„Nerad ruším, slečno, ale mám na vás pár otázek.“ Padl na mě stín. Otráveně jsem vzhledla. Nade mnou se v sedle tyčil vysoký ramenatý chlápek. Docela kořen, ale nezvyklý typ na zdejší poměry. Šikmé oči, snědá pleť, vlasy podholené a spletené do černého copu, který mu sahal až k zadku. Oblečen byl ovšem v důvěrně známých barvách Severní monarchie.

„Na to zvíře mám licenci, Zelený.“ Nemusela jsem být tak protivná, ale ten hic, pot a spálená kůže na zátylku, to je zaručený recept na blbou náladu.

„Jste paví lovkyně jednorožců z Letnic?“ Nevypadal, že by ho mé vrčení podráždilo. Tlemil na mě jako král Šahriár na svlečenou Šehrezádu.

„Jsem bývalá lovkyně.“ Jeho otázka mě zaskočila. Na jazyku jsem ucítila pachut' problémů. Nesnáším to, děsně. Připomíná mi to dětství, když jsem matince upatlala její autorský výtisk Magického lexikonu od marmelády. Ta raplila. Kvůli blbě knížce. Bylo mi pět, bože.

Brusinka si všiml, že jsem znervózněla a tlumeně zavrčel. Pohladila jsem ho po šíji, abych ho uklidnila.

„Znáte Pryšce Tmavého?“ zeptal se Zelený.

„Pracovala jsem pro něj. Co je s ním?“

„Je mrtvý.“

V prvním okamžiku jsem nedokázala tu informaci vstřebat. Zaklela jsem. Pryšec přece nemohl natáhnout bačkory, to je jako by někdo prohlásil, že měsíc spadl z oblohy a leží teď ve špitálu s mnohočetnými zlomeninami.

„Co se mu stalo?“

„To ještě nevíme,“ pokrčil Zelený širokými rameny. „Budu potřebovat pomoc někoho z místních, kdo je napojený na původní frakce. Ve městě je prý teď dost dusno. Na centrále mi tvrdili, že jste spolehlivá osoba.“ Párkrát jsem podrbala Zeleným záda, když to potřebovali. Zdálo se mi, že se to jednou může hodit.

Šťourat do tahanic mezi frakcemi se mi popravdě moc nechtělo. Na druhou stranu i mě zajímalo, co se tomu starému kozlovi stalo. Nebyl to zas tak špatný chlap, akorát

skrbil. Kromě toho uškodit to nemůže, vždycky se hodí mít s fízláky dobré vztahy. Pořádně si mě proklepnou a znovu si ověří, jak jsem užitečná. Konzultantka Zelených. Nebo jejich čarodějka. To nezní vůbec zle, když jsem teď bez práce.

„Jsem spolehlivost sama,“ přizvukovala jsem a snažila jsem se znít mile. „Můžete mi tykat a říkat Inko. Je to od Inkoust. Rodiče mágové, víte, neustále zaměstnaní. Pojmenovali mě po tom, co měli zrovna po ruce. Na ty slečny si moc nepotrpím. Tohle je Brusinka. Je krotký jako beránek, pokud ho nebudete moc srát. Pak vás hryzne. Je to klučina od rány.“

„Já jsem Dřemlík, to je malý sokol,“ podal mi ruku Zelený a seskočil ze sedla. „Můj otec pracoval jako sokolník...“

„Jo, vím, co je dřemlík.“ Potěšilo mě, že nejsem sama, kdo má střelené příbuzenstvo.

„Ještě ti musím představit Pruha a Skvrnu.“ Dřemlík zahvízdal. Z mlází vyběhli dva vakovlci.

„Nevěděla jsem, že tyhle potvory někdo chová jako domácí mazlíčky,“ podivila jsem se.

„Asi jako jednorožce. U nás je považujeme za škodnou, s otcem jsme je chodívali střílet. Jednou jsme narazili na jejich pelech, no a v něm jsme našli dvě štěňata.“

„Naprosto tomu rozumím,“ usmála jsem se a roztomile na svého možného budoucího kolegu zamrkala.

Tak jsme se ploužili po vyprahlé silnici společně. Přiznám se, že jsem dlouho nenarazila na tak ukecaného chlapa. Dozvěděla jsem se, že je u Zelených nový, že jeho matka bývala otrokyně a že se s ním nedávno rozešla jeho dívka. Fňuk. Očividně stále smutnil. Na takového hromotluka měl poměrně vysoko posazený hlas, teď nemyslím, že by mohl zpívat ve sboru, ale prostě mi k jeho vzezření úplně neseděl. Taky mi přišel docela jako ťunťa. Uvidí se, jaký bude policajt.

„Tamhle za tou zatáčkou uvidíme první domy,“ oznámila jsem. „Všimněte si toho olezlého roubeného stavení po levé straně, to je obzvlášť hnusné.“ Jsem průvodce na baterky a navíc v Letnicích není co k vidění, ale tak pro tu srandu... V tom okamžiku jsem zahlédla kouř.

Ubohá Rozy klečela před troskami svého hostince a její velká povislá prsa nadsakovala mohutnými vzlyky. Rozběhla jsem se k ní, přitáhla jsem ji k sobě a objala ji.

Nedokázala mi ani povědět, co se stalo, pouze štkala a schovávala popálený obličej do mé košile. Jemný vánek jí čechral rozcuchané chomáče očazených blondatých kadeří.

Vzhlédla jsem k chabým ruinám, ve které se její podnik proměnil. Zůstaly pouze obvodové zdi, vše ostatní lehlo popelem. Ztratila jsem své milované lůžko, šatní skříň, zažloutlou fotku své mámy. Svou sbírku metafyzických básníků. Vřela ve mně krev. Přišla jsem o domov. Už podruhé.

Dřemlík přes moji druhou mamku dvorně přehodil zelený plášť. „Paní Rozmarýna, předpokládám, majitelka...“ Vzduchem hvízdla kulka a všemu tlachání učinila konec. Zařvala jsem, šklubla za Brusinkovo vodítko a strhla Dřemlíka i Rozy k zemi.

Skrčili jsme se za trosky hospody. Vytrhla jsem z pouzdra pistoli a vyklonila se z našeho úkrytu, abych čekovala situaci. Ozvala se další střelba, heknutí a na dlažbu dopadla zdechlina ve výstřední kostkované košili. Podle těch hadrů Kostřava z Háčkovy bandy. Pokud jsem doufala, že tím to šílenství končí, víc jsem se mýlit nemohla. Pálili po sobě jako šílení. Pryšcovi chlapi proti Háčkovým. Krvavá vendeta za šéfa přerostla v otevřenou válku. Mrdlo jim.

„Tady začíná být pěkné horko, měli bychom se pakovat,“ usoudila jsem.

„U báby Šeříkové bude klid,“ usoudila Rozy. Stařena se živila jako místní felčarka a kurýrovala stejně naše chlapy jako ty Háčkovy. Těch jejích cvakajících kleští jsme se báli všichni dohromady, mám za to, že z nich měli vítr i čerti v pekle.

„Jdeme!“ zavelela jsem.

„Mami! Mami!“

„Brusinko, miláčku, drž se za mnou. Kdyby ti nějaký zlý pán chtěl ublížit, tak tomu zmrdovi uhryzni hlavu.“

Plížili jsme se kolem ohořelých obvodových zdí. V popelu se válely čerstvé mrtvoly konzistence cedníku. Na boty se mi nalepil čísi mozek. Fakt chuťovka, ale neměla jsem čas to řešit, ve vzduchu visel kovový pach smrti. Každou chvíli jsem čekala, kdy se mi mezi opeřené kozy zavrtá kulka.

Pravidelně jsme zastavovali a já vysílala do okolí dávky výzvědné magie. Lidé se mi vyhledávali hůř než jednorožci a nemohla jsem je ovládat, ale dobrá psí kost. Alespoň jsme se mohli vyhnout nejhorším ohniskům boje. Stejně nás dvakrát málem dostali. Jednou po nás pálil týpek v klobouku, tomu jsem věnovala krvavý polibek na čelo já, podruhé se o to snažila jakási zrzavá mařena, té ustřelil houpající se řadro Dřemlík.

Manýrov, náš vytoužený cíl, jsem považovala za zdaleka nejšpinavější letnickou čtvrt'. Splašky tu tekly ulicemi, ze stěn se olupovala omítka a z četných pavučin na nás jukaly hnusné rezavé tarantule. Učiněný středověk. Jo, v tomhle marastu měla bába

Šeříková svůj malý špitál. Hygiena především.

Na schodišti jsme vrazili do Kontryhela. Ti parchanti mu ustřelili polovinu hlavy, takže jsem ho sotva poznala. Poletovalo nad ním hejno much. Z toho už nemanželská dívka alimenty nevysoudí. Život je zkurveně nefér.

Dřemlík vyslyšel Rozy, která chlastala jako divá, bába Šeříková vymačkávala pacientům z ran hnis a já se pokoušela udržet mlsného Brusinku co nejdál od koše s amputovanými končetinami. Pruh si lízal kulky, Skvrna se honila za vlastním ocasem. Téměř rodinná idylka.

„Tak co, už jste nějak pokročili?“ Unaveně jsem klesla na stoličku vedle blondaté šenkýřky. Z pachu laciné dezinfekce se mi dělalo šoufl.

„Jsem na šrot,“ prohlásila Rozy hrdě a postavila prázdnou sklenici vedle kupky zakrvácených obvazů. Sklenici od zavařeniny, podotýkám, obyčejné panáky s naší starou mamkou nic nedělaly.

„Opravdu jste si nevšimla něčeho podezřelého?“ zkoušel to Dřemlík zoufale. Ucho.

„Já jsem si něčeho všimla,“ rozhodla jsem se, že už mě nebaví dívat se, jak se v tom koupe. „To odpoledne, co jsem vyrazili s Pryšcem na náš poslední lov, obcmrndával v lokále takový divný pavouk. Když se nad tím tak zamyslím, tak podle hader asi patřil ke kytičkářům. Vypadal, že si to tam obhlíží. Vím, kde tyto dětičky ve městě přespávají, třeba tam bude ještě zalezlý. Šla bych ho proklepnout.“

„Žádný kytičkář mi hospodu nezápálil, ani nezabil Pryšce,“ opilecky zažvatlala Rozy. „Háček to byl, to ti povídám a basta.“ Já jsem o tom ani v nejmenším nepochybovala, ale než si to nakráčíme do jeho doupěte, ráda bych posbírala důkazy. *Cho, cho, cho*, už je ze mě poloviční profík.

Vypakovali jsme se s Dřemlíkem a naší zvířenou dřív, než si na nás mohla bába Šeříková najít něco, co by mohla ošetřit. Na svou denní dávku masochistických prožitků si ráda ještě počkám.

Kradli jsme se stinnými uličkami. Šeřilo se a panovalo ticho, nadcházející noc znamenala křehké příměří.

„Tamhle!“ ukázala jsem na polorozpadlou barabiznu, která sloužila jako laciná ubytovna pro studenty. V tom okamžiku jsem zaznamenala pohyb. Stínová postava se vysoukala z okna a rozběhla se ulicí pryč.

„Brusinko, trhej!“ vřískla jsem. Jednorožče doširoka rozevřelo tlamu a vystartovalo.

„Milost!“ zaječel dotyčný. „Já jsem ty hodinky neukradl, ty jsou tátovy!“ Netušila jsem, o čem to mele, ale jak ke mně zvedl ruce v prosebném gestu, všimla jsem si jeho rozbodaných paží. Zastraný fetiš.

„Houbeles tátovy, jsi zatracená čórka a kradeš, abys měl na fet,“ zavrčela jsem. „Ale víš ty co, pro tentokrát ti to možná projde, pokud nám pomůžeš. Brusinko, srdíčko, pusť ho.“ Jednorožče přestalo rvát mladíkovu košili, došlo ke mně a láskyplně mi očichalo nastavenou dlaň. Je to poklad.

Popsala jsem té smažce našeho podivína. Měli jsme s Dřemlíkem štěstí, náš cíl si zrovna pakoval v přízemí bágly.

„Inko, jestli se do toho chceš tentokrát montovat, buď trochu diplomatictější,“ prosil mě Dřemlík. „Pracujeme tady pro státní službu.“

„Spolehni se, šikmoočko,“ uculila jsem se. Vpadli jsme do divňousova pokoje. Klučina na nás zíral jako na zjevení, otvíral hubu jako kapr na suchu. Jednou dobře mířenou ranou jsem mu přelomila frňák.

„Mluv, šmejde!“ houkla jsem na něj a chytila jsem ho pod krkem. Periferním pohledem jsem zachytila Dřemlíkův výraz. *Sorráč*.

„Já... nevěděl jsem, co mají ti chlápci v úmyslu,“ bránil se. „Přijeli jsme sem zachraňovat týraná zvířata, nechtěli jsme se do ničeho namočit. Řekli nám, že nám pomůžou strhnout tu zeď a pustit jednorožce, měl to být takový náš manifest. S tou vraždou a tím požárem nemáme vůbec nic společného.“

„Kdo „těm chlápům“ velel?“ ptala jsem se.

„Takový tlustoch. Blondřaté vlasy, modré oči. Tuším, že si říkal...“

„Háček.“

„Jo. Zatknete mě teď?“

„Myslím, že ne, to bychom tu museli zavřít do basy polovinu města. Ale jestli tě tu ještě někdy potkám, tak tě předhodím tady Brusinkovi k večeři. Můžeš mu potom vykládat o svém manifestu.“

„Jídlo?“ zazubilo se jednorožče. Kytíkář se vymanil z mého sevření, popadl svých pět švestek a vyrazil ze dveří. Taky jsme vypadli. Letnice smrděly jako rozkládající se mrtvola. Slyšela jsem cvrkot cvrčků. Nebo už mi tak zvoní v uších.

Jak jsem si jen mohla nevšimnout, jak odporné kreatury tu žijí? Ten chodící špek Háček se neštítí využívat zapálená děcka pro svou věc. Chtěl nám uškodit a nebál se jít přes mrtvoly. Říkala jsem, že je to humusák. Zasloužil by po držce. Ocelovou tyčí.

„Uvažovala jsi někdy, že se dáš k Zeleným?“ ozval se Dřemlík. „Musela bys samozřejmě změnit své metody...“

Pokrčila jsem skromně ramený, ale v duchu jsem si říkala: Pánové a dámy, svět je můj.

Na kůly před Háčkovo doupě nabodali lovci znetvořené nepřátele. Když na ohyzdně potrhané tváře dopadlo světlo mé petrolejky, málem jsem si cvrkla do textilu. Viděla jsem spoustu věcí na blití, ale tohle to zdaleka předčilo. Nedokázala jsem ani rozeznat, koho to tam ti všiváci napíchlí.

Mířili na nás tři gorily, ale zatím nikdo nevystřelil. Zelené na severu považují za nedotknutelné. To oni kdysi přivedli lidi do tohoto světa, takovým obrovským megaportálem, na ilustracích v knížkách vždycky hraje všemi barvami jako pouťový kolotoč. Proto je těmto strážcům zákona, kultury a kdovíčeho dalšího přisuzována mystická moc.

Větší úctu člověčenstvo chovalo už jenom k pavím čarodějům, nám, původnímu obyvatelstvu, které jim po tom čupr příchodu rozmlátilo kušny a na pár století je zotročilo. To už je teď taky v háji, máme rovnoprávnost, ale to nechme být. Jeden by řekl, že dvojice Zelený a paví čarodějka je jasný trumf proti všem horkým hlavním. Když jsem ale tak koukala na ta mrtvá těla, hrdlo se mi hezky stahovalo. Brusinka tiše výhruzně vrčel. Brala jsem ho sem jen nerada, ale nechtělo se mi ho nechávat samotného s ožralou Rozy a tou starou pomatenou čarodějnici. Ještě by mu přišla netopýří křídla a štíří ocas.

„Jsem Ochránce Severu a přišel jsem si promluvit s vaším vůdcem,“ prohlásil Dřemlák. „Pustíte nás dovnitř?“

Nohsledi se chvíli o něčem dohadovali, ale potom nám uvolnili cestu.

„Drž si to zvíře na vodítku,“ upozornil mě jeden z nich. Zakřenila jsem se na něj. Ne, nehodlám tu svého miláčka pouštět. I když bych se ráda koukala na to, jak vám, vy chodící hnusy, rve vnitřnosti z těla za to, co jste udělali mým bývalým kumpánům.

Ošlapaný koberec, zdi zešedlé od cigaretového kouře a odpadky kam jsme se jen podívali. Už jsem vám povídala o tom, jaký je Háček hrozný prase? Jo, asi jo. Jednou rukou jsem křečovitě svírala Brusinkův postroj a prsty druhé ruky hladila střenku pistole. Jako doprovod Zeleného se mě nikdo nepokusil odzbrojit. Stejně na tom nezáleželo, pokud dojde na konflikt, jsou v přesile a já v prdeli.

Háček na nás čekal v díře, kterou zřejmě považoval za přijímací salónek. Mimo úřední hodiny tu hrávaly poker kanálové krysy. O ukousnuté lidské prsty.

„Vítám vás, Zelený, čekal jsem, že od vás někoho pošlou,“ uvítal nás Háček. „Jak

vidíte, vše mám pod kontrolou, přesně jak si tam nahoře přáli. Pryšec je ven ze hry a jeho lidi mají na výběr, buď budou makat pro mě, nebo je postřílíme. Brzy bude klid.“

„Co to má znamenat?“ obořila jsem se na Dřemlíka. Můj parták držel bobříka mlčením.

„Slečno Inko, uklidněte se, k vám se brzy dostaneme. Nejprve ale zpracujeme vašeho jednorožce. Byla by škoda nechat si protéct mezi prsty těch čtyři sta padesát zlatých.“ Vyrvala jsem pistoli z pouzdra. Pozdě. Na spánku jsem ucítila chladný dotek hlavně. Brusinka vyplašeně zaryčel. Už ho taky měli na mušce, zkurvysyni. Dřemlík stále mlčel.

„Vždycky mi vrtalo hlavou,“ zadumal se Háček. „kde takový ohyzda, jako býval starý Pryšec, ulovil do týmu takovou kočku. Nemám tady jediného chlapa, který by si to s tebou rád nerozdal. Nebudu jim to upírat. Ale nejprve tě okoštuju já sám.“

Můj malý sokol se konečně pohnul. Pozvedl zbraň, zamířil Háčkovi mezi oči a stiskl spoušť. Do vzduchu vyletěl gejzír mozku a drobných kůstek. Cáklo to na zeď a zasvinilo psací stůl. Z těhle průstřelů hlavy je vždycky hrozný svinčík. Radost z toho budou mít akorát krysáci.

Využila jsem okamžiku překvapení a zarazila svůj ostrý dívčí loket do žeber týpkovi, co mě držel. Hekl a ohnul se v pase. Já se mu vykroutila a vzala ho dnem zásobníku po palici. Tos nečekal, hnuse, že? Dřemlík mezi tím odpravil parchanta, co mířil na jednorožce. Mozek, spousta mozku. *Brusinko, fuj, nežer to a bojuj!*

Pruh náležitě uvítal lovce, který dovnitř vpadl s puškou v ruce. Skvrna si podala dalšího. Koupali jsme se v krvi. Háčkovy chlapi při pohledu na šéfovou mrtvolu a naši rozběsněnou smečku opustila veškerá bojovnost.

„Můžeš mi to celé vysvětlit?“ naléhala jsem na Dřemlíka, když jsme si mohli konečně oddechnout. Nonšalantně jsem si oklepala z boty vyhřezlé vnitřnosti. „Jaké jsi měl vlastně rozkazy?“

„Měl jsem doručit dopis do Vdoviny Citadely, dát ho místnímu vrchnímu Zelenému,“ vypravil ze sebe Dřemlík. „Můj první úkol a nikdo mi k tomu neřekl nic bližšího. Byl jsem zvědavý. Tak jsem ten list otevřel.“

Mým nadřazeným vadilo, že je město rozděleno na dvě poloviny, to jsem věděl už z dřívějšíka. Unikaly jim kvůli tomu docela velké prachy. Když jsem se dočetl, že se tu chystá politický převrat a že kvůli tomu nechali zavraždit vůdce jedné místní frakce, tak mi to nepřišlo správné. Řekl jsem si, že vezmu spravedlnost do vlastních rukou. Zelený plášť jako zelený plášť.

Nevěděl jsem ale nic bližšího, z toho listu jsem moc nevyčetl. Když jsem tě potkal na cestě, tak jsem si řekl, že bys mi s tím mohla pomoci. Nesnáším parchanty, co si myslí, že

jim všechno projde. Říkal jsem si, že podle toho, co u nás o tobě píšou, to ty se svou minulostí budeš mít podobně. Navíc tobě se nic moc stát nemůže, jsi Páv. Omlouvám se, že jsem ti lhal.“

Kolem nás se válely haldy ztuhlých mrtvol. Rigor mortis. Už kolem nich obletovaly mouchy. Hostina může začít. Nešťastně jsem shlédla celé to dílo zkázy.

„Ty si ze mě děláš prču. Fakt si děláš prču.“ Postřílela jsem asi dvacet chlapů, málem mě znásilnili a stáhli z kůže mého jednorožce. Teď to vypadá, že jsem si ke všemu ještě znepřátelila Zelené. O tom, že by mě vzali k sobě nemůže být řeč, budu ráda, když neskončím za mřížemi a to že jsem Páv nehraje roli. Tahle hra je příliš vysoká. Asi bych měla sebrat jednorožce a vypakovat se někam hodně na jih.

To vše kvůli tomuhle šikmookému Robinu Hoodovi, který se právě tvářil, jako by udělal dobrou věc. Nejhorší na tom bylo, že dobrou věc udělal. Jenomže si ve své naivitě ukousl příliš velké sousto. To si stále neuvědomoval. Namaloval si na čelo terč! Měla jsem chuť na něj řvát a ptát se ho, co jako teď, kurva, hodlá dělat. Neměla jsem na to sílu.

„Měli bychom ze sebe smýt tu krev,“ navrhl mi Dřemlík.

„Mami?“ zakníkal Brusinka a strčil mi zasviněný čumák do dlaně.

„Jo.“ Lázeň, víno a dortík, co se rozplývá na jazyku, tak jak to mám ráda. Má u sebe doma Šeříková bába velkou kád? Snad. Nemůžu cestovat po království a kličkovat před nasranými pohlaváry zasviněná jako Jack Rozparovač. Znovu jsem přejela pohledem po olezlých mrtvolách. Ne, dortík si pro tentokrát odpustím, na jídlo fakt nemám chuť.

Zastavil som koňa na vrchole kopca a kochal sa pohľadom na malé vádí, ktoré sa predomnou rozprestrelo. Už niekoľko dní som putoval púšťou a pohľad na zelené údolie, ktorého stredom sa kľukatila striebristá hladina lenivo tečúcej rieky, bol balzamom na moje unavené oči. Zo sedlovej kapsy som vytiahol fľašu s vodou, odopol si masku, napil sa a osviežil si tvár. Popchol som koňa a nasmeroval ho do údolia. Tešil som sa, že dnes v noci budem táboriť v lese – zaspávať za zvukov nočných tvorov, pobežujúcich v podraсте, bude príjemná zmena oproti mŕtvemu tichu púšte. Po malej chvíli som dosiahol hranicu života, ktorý do krajiny priniesla voda. Piesok sa pomaly strácal a objavila sa žltá tráva. Kopytá môjho koňa sa stiahli zo širokého taniera na bežný tvar, čím sa prepli z púštného nastavenia a prispôbili sa momentálnemu terénu. V diaľke sa pod palmami črtala hladina malého jazierka, ku ktorému sme teraz zamierili.

Sedel som na kybernetickom tvorovi, ktorý pred niekoľkými generáciami bol možno koňom, ale teraz sa tak volal iba zo zvyku. Viac ako osemdesiat percent jeho tela bolo hneď pri narodení nahradených kybernetickými štruktúrami, ktoré mu umožňovali prežiť v nehostinnom prostredí púšte. Ja som dýchal vzduch filtrovaný systémom masky, zakrývajúcej mi celú tvár a bol som oblečený v maskovacom ochrannom obleku s kuklou na hlave chrániacou to, čo nezakrývala maska. Môj kôň nepotreboval niekoľko týždňov žiadnu pašu ani vodu a zdroj energie pre kybernetiku v jeho tele bol skrytý pod sedlom, zabudovaným priamo v jeho chrbte. Pokiaľ ho človek nehnať príliš často maximálnou stopäťdesiat kilometrovou rýchlosťou, vydržal zdroj bez nabitia približne päť rokov.

Ja som bol na ceste ešte iba desať dní, ale už teraz som mal púšte plné zuby. Nebyť systému masky, platilo by to aj doslova, pretože v oblasti, ktorou som práve prešiel, bol piesok jemný ako múka a vietor ho dokázal zaniest' aj na také miesta, kam by ktokoľvek neznalý veci prisahal, že sa nedostane nič. Jedine ochranný oblek bol dostatočne tesný, aby cezeň piesok neprenikol.

Pomaly som sa priblížil k jazierku a zosadol z koňa. Stál som po pás v bujnej vegetácii, s hladinou po ľavici, a senzormi v maske som skenoval okolie.

Skenery mi odhalili viacero postáv, skrytých v džungli, živenej vlhkosťou jazierka. Traja ľudia napravo, jeden priamo predou mnou, ďalší dvaja naľavo, tesne pri brehu. Posledný, siedmy, ma pomaly obchádzal sprava. Každý mal zbraň, väčšinou klasický púštny výber – dve mačety, dve okované palice, jeden elektrický bolas, jeden staručký samopal – napriek veku stále spoľahlivé AK-47. Po Katastrofe boli strelné zbrane vzácnosťou, náboje nerástli na stromoch a väčšina tovární Katastrofu neprežila. Preto ma prekvapil moderný laserový blaster u posledného z nich. Jeho cena bola enormná, po Katastrofe vyrástlo tak málo nových tovární, že by sa dali spočítať na prstoch jednej ruky nešikovného drevorubača.

Odopol som si masku a rozpažil ruky. Signál bol jasný a poznali ho všetci, čo sa potíkali po tomto smutnom svete – viem, že ste tu, ale prichádzam v mieri, a preto vám ukážem svoju tvár. Zostávalo mi už len čakať, či moju mierumilovnosť vezmú na vedomie, alebo som práve urobil poslednú chybu v živote.

Nad úrovňou porastu sa objavila maskovaná hlava – pohľad združených senzorov, umiestnených približne v miestach, kde má človek pravé oko, sa mi skúmavo zavíral do tváre, kopírovaný hlavňou laserového blastra. Pocítil som, ako mnou prešiel skenovací lúč.

Chvilka napätia...

Hlaveň blastra klesla a neznámy si zložil masku. Gestom pravej ruky privolal z podrastu šesť postáv, o ktorých som dávno vedel. Traja mali jednoduché adaptívne maskovacie obleky, a tak som sa radšej strhol v predstieranom prekvapení. Nemusia vedieť, aké dobré sú moje senzory.

„Nečakal si, že nás je toľko, však?“ ocenil neznámy moje herecké vlohy. V duchu som sa usmial.

„Kto si?“ pokračoval chlapík s blastrom. Ostatných šesť pomaly zužovalo kruh okolo mňa, na ich postoji bolo vidieť zmes nedôvery a strachu.

„Pocestný, uvidel som oázu, potrebujem doplniť vodu.“

„Pocestnými sme v dnešnej dobe všetci. Ako sa voláš?“

Chytrák, pomyslel som si, ale nahlas som povedal svoje meno.

„Dobre, Robert,“ povedal s úškrnom. „Ja som Phil. Ostatných ti predstavovať nebudem, aj tak by si si ich nezapamätal. V poriadku chlapci,“ mávol na ostatných.

„Vyzeráš zničený, Robert. Máme nejaké jedlo, aj vody je tu dosť. Nemusíš nocovať v púšti.“

Opatrne som spustil ruky k telu. Nič sa nestalo.

Usmial som sa.

„Ďakujem, Phil.“

Maska sa mi voľne hompálala pod bradou, a tak som odopol zvyšné remienky a odložil ju do kapsy na konskom chrbte. Na displeji vo vnútri masky sa otáčala trojrozmerná busta muža, ktorý ma práve pozval na večeru. Pod rotujúcou hlavou svietilo jeho skutočné meno a červený nápis: „Cieľ zameraný.“

„Cestuješ už dlho?“ Phil miešal syntetickú polievku na malom liehovom variči, my ostatní sme pololežali-polosedeli v kruhu okolo novodobého táborového ohňa. Pomaly sa znášala tma a chlad prenikal pomedzi stromy ako neviditeľný závoj. Môj kôň sa pásol neďaleko a trsy trávy so šušťaním mizli medzi kovovými zubami zvierat – jeho organické časti stále metabolizovali prirodzenú stravu, aj keď omnoho efektívnejšie ako kedysi.

„Ako sa to vezme. Dlho zrovna nie, ale pripadá mi to ako večnosť. Bez tejto oázy by som sa asi zbláznil, v kuse žmúriť do diaľky.“

Phil prikývol. „Viem, čo myslíš. My sme na cestách už pekných pár mesiacov a každým dňom je to horšie. Našťastie sme už blízko nášmu cieľu, ešte zopár dní cesty a budeme si môcť konečne oddýchnuť.“

Napadlo mi vyhľadať si miesta v okolí, ktoré by pripadali do úvahy ako cieľ mojich nových známych, ale nevedel som, či by nezachytili moju komunikáciu s maskou a nechcel som vyvolať podozrenie. Nesmiem si to zabudnúť zistiť hneď, ako vyjdem do púšte.

„Hotovo,“ zahlásil o chvíľu Phil a všetci sme sa nahrnuli k hrncu. Syntetické polievky neznášam, ale asi som naozaj dobrý herec. Dvakrát som si pridal.

Tábor sme rozložili hneď po večeri, každý si niesol vlastný stan. Zanedlho na brehu

jazierka vyrástlo osem šedých polgulí. Môj stan bol z maskovacej látky, takže priam pred očami zmenil farbu na zelený odtieň okolitej vegetácie. Rozložil som sa na brehu jazierka, ostatní v širokom polkruhu okolo mňa. Jeden by sa z toľkej nedôvery snád' aj rozplakal.

Ležal som vo svojom stane a načúval tichému rozhovoru z toho Philovho. Citlivé senzory v maske mi prenášali šepot vzdialený dvadsať metrov, akoby som sedel priamo vedľa hovoriaceho.

„Nič o ňom nevieme, mohol by to byť kľudne poliš,“ zašepkal hlas, ktorý som nevedel zaradiť.

„Nie je,“ rovnako potichu mu odpovedal Phil. „Keď prišiel, preskenoval som ho. Nemá pri sebe žiadne zbrane. Už si videl fízla bez búchačky?“

„Nemusí mať búchačku.“

„Jediný kov, ktorý som na ňom videl, boli pracky, čo mal na maske – hovorím ti, ten chlap je neškodný.“

„Nepáči sa mi. Má príliš prenikavé oči. Pri večeri sa nám stretli pohľady – ten chlap na mňa zízal, ako keby si ma chcel nadosmrti zapamätať. Hovorím ti, že to je poliš!“

„Nie je to poliš,“ zvýšil Phil mimovoľne hlas, ale hneď sa ovládol a o to tichšie pokračoval.

„A keby aj bol, sme siedmi a v noci sa budeme striedať na stráži – aj keby niečo skúsil, nemal by šancu. Zajtra ráno ho pošleme preč. Sme príliš blízko Konradovho brlohu, nemôžeme riskovať.“

„Čo ak bude chcieť ísť s nami?“

„Tak sa oňho postaráme,“ odvrkol Phil netrpezlivo. „Nemôžeme ho vziať so sebou, Konradove stráže dostali informáciu, že nás je sedem – ôsmy by mohol znamenať našu smrť. Navyše, aj keď si nemyslím, že je fízle, až natoľko, aby som mu ukázal Konradov brloh, mu neverím.“

„A čo jeho kôň?“ spýtal sa prvý.

„Čo s ním?“

„Hodil by sa nám. Ba čo viac, na koni bude mať v otvorenej púšti výhodu – keď ho pošleme preč a on sa rozhodne nám to osladiť, pešo nebudeme mať šancu.“

Phil asi rozmýšľal, pretože odpovedal až po chvíli: „Nemôžeme si ho vziať, tieto kybernetické potvory sa dajú naprogramovať tak, aby poslúchali iba jedného pána, a aj keby sme ten program dokázali prelomiť, vedeli by nás podľa neho vystopovať.“

Počul som dlhý vzdych.

„Musíme ho zabiť.“

„Koňa či chlapa?“

„Ty by si nechal stratu takého drahého koňa, navyše uprostred púšte, len tak?“

Druhý sa usmial, napriek šepotu to bolo jasne počuť. „Takže obidvoch. Kedy?“

„Ráno, po raňajkách, tesne pred odchodom.“

„Idem to povedať chlapom.“

Zašušťal vchod stanu a kradmé kroky neznámeho v tráve.

Vypol som odpočúvanie na maske a chvíľu premýšľal. Mohol by som sa do nich pustiť hneď teraz a využiť moment prekvapenia. Lenže po stopovaní cez púšť som bol unavený. Navyše, nočný boj je vždy riziko a chcel som ich podľa možnosti dostať živých.

Skontroloval som obranné systémy stanu a pokojne zaspal. Kým som bol vo vnútri, tak dokonca ani Philov blaster nepredstavoval hrozbu.

Zobudil som sa svieži a odpočínutý, vyšiel som zo stanu a podišiel k variču, nad ktorým Phil už miešal rannú dávku obľúbenej syntetickej žbrndy. Okolo neho sedeli štyria z mojich nových kamarátov – opuchnuté oči prezrádzali, že od vzrušenia toho v noci príliš nenaspali.

„Dobré ráno!“ pozdravil som bodro a priateľsky udrel jedného z nich do pleca. Na moment ustrnul a zachytil som veľavravný pohľad, ktorým šľahol po Philovi. Phil nenápadne pokrútil hlavou, a tak sa hrdlorez silene usmial.

Sadol som si medzi nich, Phila som mal priamo pred sebou, džungľu za chrbtom, ponad Philove rameno som videl striebristú hladinu jazierka. Masky sa mi voľne hompáľala pod bradou, prichytená uvoľnenými remienkami. Phil sa na ňu zamračil a ja som sa náhle cítil totálne otrávený – aj keby som nepočul ich nočný rozhovor, ich dnešné správanie by mi prezradilo všetko. Amatéri. Chvíľu sme sedeli v absolútnom tichu, iba plastová lyžica nepravidelne škrabkala po dne hrnca.

Nebolo príliš na čo čakať. Zvyšní dvaja boli určite niekde schovaní a pozorovali nás, bol som si istý, že staručký samopal mi nehybne mieri na hlavu. V ruke sa mi zaleskol modrozelený odznak.

„Všetci ste zatknutí,“ povedal som ticho, s pohľadom upretým do Philových hnedých očí. „Keď sa mi vzdáte a necháte sa odvieť naspäť do väzenia, sľubujem, že vám nikto

neublíži. Spolupráca sa považuje za poľahčujúcu okolnosť.“

Zvuk lyžice ustal, ostatní štyria sa začali potiť. Ich prsty kŕčovito zvierali rukoväte zbraní a nervózne prechádzali pohľadom z Phila na mňa a späť.

„Vieš dobre, že pre nás poľahčujúce okolnosti neexistujú,“ Phil si oblizol suché pery. „Sme odsúdení vrahovia, utečenci, budeme radi, ak dostaneme trest smrti.“

„Ak sa mi vzdáte, trest smrti nedostanete.“

Phil sa zasmial. Brechavý neveselý zvuk iba znásobil napätie.

„Čo myslíš, prečo sme ušli? To väzenie je peklo, horšie než najhoršie nočné mory.“

Nastalo ticho. Jeho oči sa pozerali na polievku, ale nevideli ju, napriek tomu, že jeho ruka opäť mechanicky krúžila v bublajúcom obsahu hrnca.

Po chvíli zdvihol hlavu a to, čo som uvidel v jeho očiach, sa mi nepáčilo.

„Je iba jedna možnosť,“ povedal pomaly.

„Nemôžem vás nechať ísť.“

„Nebudeme sa ťa pýtať,“ Phil znel nebezpečne.

Zdvihol som dlane v upokojujúcom geste.

„Nie, Phil. Nie. Nerob to.“

„Nezastavíš nás. Je nás sedem!“

„Nechcem s vami bojovať. Chcem vás pekne v pokoji odvieť k príslušným orgánom. Niečo s tým urobíme, prihovorím sa za vás. Pošlú vás do inej väznice, možno vám znížia trest,“ vymýšľal som si a dúfal, že to zaberie.

„Blbosť! Pre nás neexistuje zníženie trestu, a ty to dobre vieš!“ V očiach sa mu zračilo to nebezpečné odhodlanie, ktoré som videl už toľkokrát.

„Nie. Prosím. Nenúť ma...“

Phil ma nenechal dopovedať. Vykríkol a jeho ruka siahla po opasku, na ktorom mu visel blaster. Neskoro. Ani nie v polovici cesty k opasku ho do tváre zasiahol môj vrhací nôž a poslal ho k zemi.

Doposiaľ uvoľnené remienky masky sa napli a maska mi zdanlivo sama vyskočila na tvár. Poistky zacvakli, zasyčal otvorený filter vzduchu.

Mačeta sprava. Zastaviť obrneným predlaktím, zlomiť útočníkovi ruku, výkrik bolesti utáť v polovici – zbraň s mľasknutím skončila v krku svojho majiteľa. Vyskočil som na nohy. Okovaná palica mi zozadu dopadla na hlavu, môj lakeť priam automaticky vystrelil. Praskli zlomené rebrá, vzduch z pľúc zafučal v prudkom poryve.

Ďalšia mačeta a ďalšia palica.

Ďalšie trvalé následky.

Vzduchom sa ozvali klasické tuberkulózne zvukové prejavy a po kukle mi zabubnovala dávka zo samopalu. Počítač určil smer, ja som určil cestu. Pomocou požičanej mačety som sa presekal džungľou aj strelcom. Zotrel som si z masky stopy po guľkách – samopal nemal proti môjmu obleku žiadnu šancu.

Senzory v maske zachytili pohyb. Posledný zločinec utekal hlbšie do džungle.

Elektrický bolas je nepríjemná zbraň – jeho úponky sa omotajú okolo protivníka a generátory, zabudované v guľkách, cez ne vyšlú do tela obete niekoľko tisíc voltov. Je to podobné, ako zásah bleskom a nepomôžu nijaké silové polia – vysoké napätie odčerpá aj najvyspelejšie pole do pár sekúnd.

Ako hovorím, je to nepríjemná zbraň. Na otvorené priestranstvá, nie do džungle.

Chlapík predomnou to vedel. Ja som to vedel tiež.

Vrhací nôž je tiež nepríjemná zbraň – nedostatočne chránenú krčnú tepnu prereže raz dva.

Aj v džungli.

Vrátil som sa k svojmu koňovi a zobral si identifikátor. Bez identifikácie mŕtvych nedostanem odmenu.

Energetický výboj ma zasiahol do boku práve v momente, keď som sa skláňal nad prvou mŕtvolou. Zmietol ma z nôh a odhodil k najbližšej palme – na krátky okamih mi hlavou blysla myšlienka, že som možno Phila trochu podcenil. Stál pri variči, pravú časť tváre zahalenú krvavou oponou, z očnej jamky mu vytŕčala rukoväť vrhacieho noža. V ruke držal blaster, čierna hlaveň mi mierila doprostred hrude.

Napálil to do mňa znova!

Zásah ma doslova prehodil cez kmeň palmy, nahlodaný už mojím predošlým pristátím. Palma padla smerom k táborisku a ja som sa odporúčal do podrastu. Silové pole, ktorému jedinému som vďačil za život, v mieste zásahu slabo blikalo a indikátor poškodenia vyskočil do nepříjemných červených výšin. Ešte jedna rana a je po mne.

S nožom v ruke som sa vyštvíral na nohy a opatrne nahliadol cez dym a vegetáciu. Ďalší výboj mi zabzučal okolo hlavy a zmizol v džungli – Phil mal nasadenú masku a zameriaval moju tepelnú stopu – po dvoch zásahoch laserom som mal povrch obleka, napriek ochrannému poľu, rozpálený ako panvicu. S nadávkou medzi zubami som sa hodil doľava, práve včas, aby som sa vyhol svietiacej smrti – Phil mal určite výstup zameriavania kalibrovanej na pravé oko, inak by som bol už dávno hore bradou. Už-už som sa chcel pochváliť za šikovnosť, keď začal strieľať dávkami.

Skočil som do jazierka a myšlienkovým príkazom som previedol viac energie do ochranného poľa, aby som znížil svoju tepelnú stopu. Pomohlo to, vejáre rozžeravených fotónov naďalej párali džungľu. Každý zásah založil nový požiar, a tak mal Philov zameriavací systém o dostatok terčov postarané.

Preplávať jazierko pod hladinou mi nerobilo žiadne problémy – filter vzduchu sa uzatvoril a dočasne fungoval ako recyklátor kyslíka. Niežeby som to potreboval. Náprotivný breh nebol vzdialený ani tridsať metrov.

Pomaly som sa vynoril a chvíľu sa kochal pohľadom na horiacu džungľu. Bolo mi jasné, že Phila to na dlho nezabaví. Vyliezol som na breh a dával si dobrý pozor, aby som bol krytý listami papradín, ktoré prevísali až nad hladinu.

Phil stál na opačnom brehu, blaster pred sebou, a usilovne skenoval okolie. Bolo načas

prestať sa s ním maznať.

Maskovaný priestor na mojom chrbte sa otvoril a ja som z neho vylovil moju pýchu: skladáciu kladkovú kušu, spolu so sadou šípiek. Vybral som si jednu s neónovo modrým hrotom, natiahol kušu, starostlivo zamieril, vystrelil a rozbehol sa.

Šípka Phila nezasiahla, na to boli systémy jeho masky príliš kvalitné. Ani nemusela, stačilo, že ho zasiahol elektromagnetický pulz po spustení nálože v hrote. Bežal som po brehu jazierka ako o život a Phil sa v strese snažil odopnúť si nefunkčnú masku z tváre.

Stihol to.

Ja tiež.

Vrhací nôž mu prešiel hrdlom práve v momente, keď jeho maska dopadla do trávy.

O dva dni neskôr som sa na konskom chrbte pomaly brodil nekonečným slnečným jasom, osamotený pútnik v prázdnom svete, bezcieľne sa potácajúci v ústrety osudu.

Zo sedla mi visel elektrický bolas a pri každom prudšom zhupnutí koňa mi jemne udieral do kolena. Za pásom ma zas tlačil jediný laserový blaster, ktorý som videl za posledný rok. V rukách som držal navigátor – jednoduché zariadenie, ukazujúce cestu k zvolenému cieľu. Našiel som ho v skrytom vrecku Philových nohavíc a bol som si istý, že zadaný cieľ je Konradov brloh.

Vysielač blikal, kôň kráčal a ja som rozmýšľal. Miesto, ktoré si ako útočisko vybrali siedmi hľadaní zločinci, ma priťahovalo. Malá časť vo mne si uvedomovala nebezpečenstvo, ktoré tam na mňa mohlo číhať, ale druhá, väčšia časť, tá časť závislá na adrenalíne a vyhladávacím vzrušením, to opäť vyhrala. Zaujímalo ma, ako vyzerá taký púštny brloh. Ako stopár som predsa nemohol nechať taký cenný zdroj informácií nepreskúmaný – je možné, že v budúcnosti tam budú hľadať útočisko aj iní zločinci. Otočil som koňa a márne

sa snažil presvedčiť sám seba, že moja zvedavosť je profesionálnym záujmom.

Bolo mi jasné, že zločinecký tábor, ku ktorému som sa pomaly približoval, bude strážený. Preto som zahol mierne na východ, ďalej od známych zdrojov vody a obchodných ciest – pustatina bude strážená určite slabšie, než frekventované oblasti. Mal som v pláne prezrieť si tábor z bezpečnej vzdialenosti, urobiť si predstavu o jeho veľkosti a rozložení a bezpečne sa stiahnuť.

Na miesto, ktoré som si vybral na pozorovanie Konradovho brloha, som dorazil tesne po zotmení. Súmrak na púšti prichádza rýchlo, svetlo a neznesiteľná horúčava ako mávnutím čarovného prútika nahradia tmavé siluety piesočných dún, jagavé hviezdy a, nebyť ochranného obleka, do morku kostí prenikajúci chlad.

Zastavil som pod hrebeňom duny a vyliezol na ňu po bruchu ako had. Oproti hviezdному nebu je siluetu postavy na vrcholku duny dobre vidieť aj v absolútnej tme a ja som nechcel zbytočne riskovať. Skrytý maskovacím poľom obleka som začal s opatrným skenovaním okolia.

Kam až dosiahli moje senzory, všade sa rozprestierala púšť – nekonečný rad dún a údolí z jemného piesku, siahajúci až po obzor. Žiadne známky tábora, opevnenia, stráží, nijaký zdroj vody ani žiadni ľudia, pripravujúci jedlo alebo oddychujúci po vyčerpávaní dňa. Dvadsať kilometrov odo mňa, na samej hranici dosahu mojich senzorov, som zachytil táboriacu karavánu, elektronické signatúry rádiovej komunikácie a tepelnú stopu skupiny ľudí, strojov a zvierat.

Predo mnou však nebolo nič, iba púšť, spiaca a nehybná, ukrytá pod ťaživým príkrovom tmy. Ešte som pre istotu naposledy preskenoval okolie... a objavil som slabé známky života, prichádzajúce z priehlbiny medzi dunami, asi sto metrov odo mňa. Človek, ktorému patrili, musel byť vo veľmi zlom stave, pretože jeho signál bol slabý a kolísal. Rýchlo som sa obrátil a skĺzol naspäť k môjmu koňovi.

O minútu som priamo za jazdy zosadol z koňa a sklonil sa k nešťastníkovi. Bol to domorodec, príslušník jedného z tých kmeňov obyvateľov púšte, ktoré po Katastrofe prežili

vďaka genetickému inžinierstvu. Muž predomnou mal geneticky upravenú pokožku, ktorá vyzerala aj fungovala ako zrkadlo, a odrážala sa mu v nej nočná obloha. Strieborný povrch jeho tela počas dňa dokonale odrážal slnečné lúče a znižoval prehrievanie organizmu. Bol nahý, s výnimkou špeciálnej bedrovej rúšky, rovnako striebornej ako jeho vlastná koža. Ležal v neprirodzenej polohe a vyzeral ako kaluž roztopeného kovu. Obrátil som ho na chrbát a s hrôzou odhalil ranu na jeho hrudi. Spečená koža, krv a mäso tvorili čiernu šmuhu, ťahajúcu sa od mužovho krku až po brucho. Zásah blasterom. Našťastie, väčšiu časť smrtiacej energie odklonil povrch pokožky a zdalo sa, že neboli zasiahnuté vnútorné orgány. Zo sedlovej kapsy som vybral lekárničku a pustil sa do práce.

Po troch injekciách stimulantov, výživy a liekov proti bolesti sa v zrkadlovom povrchu vytvorili dve škáry, naplnené zlatým svetlom – muž otvoril oči. Nechápavo pozrel najprv na mňa, potom na moje ruky, rozotierajúce po jeho hrudi masť na popáleniny. Obviazal som mu hrud' a pridal ešte jednu injekciu výživy. Zostávalo iba čakať.

Až keď som bol hotový s raneným, všimol som si okolité prostredie. Pri príchode som bol príliš zaujatý sledovaním mužovho signálu a tma tiež urobila svoje. A tak som si až teraz uvedomil, že celé údolíčko medzi dunami bolo doslova posiate troskami. Videl som polámané nápravy púštnych vozidiel, dva mŕtve kybernetické kone a ďalšie telá domorodcov. Títo nemali také šťastie ako muž, nad ktorým som stál – senzory masky nehlásili žiadne známky života. Podľa stôp bolo jasné, že niekto nedávno prepadol karavánu. Prepád bol rýchly, brutálny a efektívny. Nasvedčovali tomu vzdialenosti medzi telami a zranenia, ktoré som videl na mŕtvych.

Prepád karavány ani nie kilometer od miesta, na ktoré mierilo sedem hľadaných zločincov a ktoré bolo podľa všetkého Mekkou hrdlorezov. Nesmel by som za svoj život vidieť tak veľa, aby som si myslel, že to bola náhoda. Ranený opäť stratil vedomie, a tak som ho vyložil na koňa a nasadol.

Maska zapískala zmesou varovných signálov a kôň automaticky skočil do boku. Noc osvetlil záblesk a na mieste, kde som ešte pred sekundou stál, sa jazierko roztaveného piesku menilo na sklenú glazúru.

Jednou rukou som pevnejšie chytil muža pred sebou a, pritlačený na konskom chrbte, zapol autopilota. Počítač vyhodnotil najlepšiu únikovú cestu, systémy masky pišťali ako zmyslov zbavené, kôň sa metal v náhodných úhybných manévroch a ja som sa držal v sedle snáď iba silou vôle. Pokojnú púštnu noc vystriedalo besnenie vytáčaných motorov a záblesky výstrelov, kútikom oka som zbadal, ako sa zdanlivo odnikiaľ vynárajú púštne buginy – rúrkový ochranný rám, veľké balónové kolesá a na korbe raketomet alebo laserové delo. Niečo také som ešte nikdy nevidel, ale nezostával čas zamýšľať sa nad ich cenou. Kôň neprestával tancovať a každá ďalšia bugina pridala do kakofónie varovných signálov nový rozmer.

Trvalo to večnosť.

Ležal som na konskom chrbte, raneného domorodca som prikryval vlastným telom, a s každým zábleskom očakával smrť.

Kôň zastavil skoro na mieste. Nad hlavou mi zavyla raketa, jej ohnivý chvost ma takmer zasiahol. Vybuchla pár metrov predomnou a zavalila ma hromadou piesku. Kým som vôbec pochopil, čo sa stalo, kôň znova tancoval náš šialený tanec so smrťou.

Nevedel som ako, ale zrazu som si uvedomil, že sa to podarilo. Možno to bolo tým, že škriekanie v maske postupne slablo, alebo tým, ako sa kôň postupne upokojoval a cválal rýchlejšie a priamejšie. Ale vedel som, že z najhoršieho sme vonku a že sme z inferna, ktoré nás tak nečakane obklopilo, vyšli živí a zdraví.

Záblesky postupne ustali, zvuk motorov sa stratil v diaľke za nami a noc rozsypala po oblohe diamanty hviezd. Keď mi tep spomalil natoľko, že sa mi srdce prestalo snažiť vyskočiť z hrude, zastavil som koňa a zosadol. Zložil som si masku a nadýchol sa chladného vzduchu.

Nikdy predtým som si neuvedomil, aký je nočný vzduch sladký a voňavý. S láskou som potľapkával koňa a stále znovu a znovu ho bozkával na široký krk.

Dva týždne po zázračnom úteku pred Konradovou armádou som sa prepletal úzkymi uličkami Allah Sehir, Božieho mesta, a bez masky a ochranného obleka sa cítil ako nahý.

Mal som na sebe typické oblečenie miestnych – biely kaftan, opásaný červenou šerpou a turban rovnakej farby ako šerpu. Napriek vysokým múrom natesno postavených hlinených domov, ktoré poskytovali aspoň aký-taký tieň, mi bolo príšerne horúco a pot sa mi priam v prúdoch valil po tele. Cnelo sa mi za mojím oblekom a jeho dokonalou ventiláciou, musel som sa však prispôbiť miestnym zákonom. Nosiť v meste zbrane alebo ochranné či skenovacie zariadenia sa rovnalo vyhláseniu vojny a ani mňa, stopára a lovca ľudí s licenciou, by neminul trest smrti. Prísne bezpečnostné predpisy boli v Allah Sehir jednoducho nutnosťou – jediné bezpečné miesto v okruhu stovák kilometrov predstavovalo jednu z mála istôt smutného sveta po Katastrofe. Práve preto tu prekvital obchod a k hradbám mesta prúdili karavány obchodníkov z celého sveta, aby na trhu pred mestom ponúkali svoj tovar, od ihiel a lopát až po najmodernejšiu elektroniku.

Už som bol v meste druhý deň, a stále som čakal na to, kým ma miestodržiteľ prijme. Vládca mesta ma nazýval priateľom, a tak som sa musel vždy pri príchode do mesta uňho ohlásiť a podať mu správu o poslednom prípade.

Nezostávalo mi nič iné, než čakať, a tak som teraz kráčal po jednej z väčších ulíc v centre mesta a dával si dobrý pozor, aby som neminul odbočku. Vynoril sa predo mnou stánok so sušenými datľami, s charakteristickou od slnka vyblednutou strieškou, ktorá bola kedysi oranžová. Predavač sa na mňa usmial od ucha k uchu a bez slova ma pustil ďalej – nenápadnej uličke, či skôr škáre medzi domami, skrytej za farebnou rohožou za stánkom, nevenoval nik z húfu ustavične sa náhliacich obyvateľov mesta pozornosť. Odhrnul som prikrývku a zastal, kým si moje oči zvykli – oproti jasú na ulici bolo aj príjemné šero uličky dokonalou tmou. Po chvíli sa predo mnou odhalil úzky priestor, končiaci múrom, o ktorý boli opreté vrecia s odpadkami, šíriace sladkastý zápach rozkladu. Okrem rohože za mojím chrbtom z uličky viedli iba malé drevené dvere po mojej pravici. Stlačil som kľučku a vstúpil.

Kontrast oproti prašnému a slnkom zaliatemu mestu bol obrovský. Ocitol som sa v miestnosti, ktorú by každý okrem jej obyvateľa nazval skladoom – na stenách viseli káble a zvyšky elektronických prístrojov, po zemi sa váľali krabice s neurčitým obsahom,

navršené zdanlivo bez ladu a skladu po celom priestore. Niektoré boli popísané hrubou čiernou fixkou, iné neboli označené, ale jednu črtu mali všetky spoločnú: každá vyzerala, akoby sa mala v najbližšej sekunde rozpadnúť. Bolo neuveriteľné, do akých výšok ich dokázal ich majiteľ naskladať, krabice siahali často až do výšky dospelého muža a šikmost' veží, ktoré z nich vznikli, by zamotala hlavu nejednému statikovi. Hneď za dverami na ošúchanej pohovke ležalo niečo, čo vyzeralo ako pochrómovaná figurína, s dvoma jazierkami zlatej farby v mieste očí – Jusuf, muž, ktorého karavánu prepadla Konradova armáda. Ranu na hrudi už pripomínal iba zadymený kruh, podobný oslepnutému zrkadlu. Za stolíkom v kúte miestnosti sa s pájkou v ruke krčil nad nejakým pokrúteným kusom elektroniky Ahsan – majiteľ krabíc, domáci pán a môj informátor.

„Máš to?“ spýtal sa ma bez toho, aby zdvihol zrak od práce.

Namiesto odpovede som mu na stôl položil drobnú súčiastku, kvôli ktorej som sa dnes vydal na trh, a sadol si vedľa Jusufa. Ten sa na mňa naširoko usmial a strieborné pery odhalili dva rady bielych zubov. Pri pohľade na jeho zrkadlovú pokožku a zlaté oči bolo ľahké zabudnúť, že sa za nimi skrýva ľudská bytosť, stačil ale jeden takýto srdečný úsmev a nebolo pochyb. Ľudia sú tým, čím sú vo vnútri, farba ich pokožky na tom nič nemení.

Z myšlienok ma vyrušil Ahsan.

„Zistil som niečo o tom Konradovi.“

Nereagoval som, Ahsan nemal rád netrpezlivých poslucháčov. Vždy bolo treba počkať, kým sa sám rozhodol pokračovať. Zo začiatku mi to hrozne liezlo na nervy, ale čím viac som naliehal na odpoveď, tým dlhšie bývali Ahsanove prestávky. Napokon mi nezostávalo nič iné, než si zvyknúť.

„Najprv som nevedel, kto to je, ale potom som podplatil jedného úradníka a ten mi dovolil pozrieť sa do archívnych policajných záznamov. Mimochodom, bude ťa to stáť tritisíc kreditov.“

Musel som sa zatvárať naozaj strašne, lebo Ahsan rýchlo pokračoval: „Mám aj plán Konradovho bunkra. A je tam zaznačené jeho slabé miesto.“

Prinútil som sa prestať myslieť na to, ako Ahsanovi vykrútim krk – za tritisíc kreditov som si mohol kúpiť nového kybernetického koňa. A ešte by mi zostalo.

„Teraz sa podrž,“ pokračoval Ahsan. „Predchádzajúci miestodržiteľ vypísal na Konrada päťdesiatisícovú odmenu, a podľa všetkého ju doteraz nikto nezrušil, takže stále platí.“

Mimovoľne som zahvízdal. Výška odmeny a to meno sa mi spojili do súvislostí.

Ahsan akoby mi čítal myšlienky.

„Áno, je to presne TEN Konrad.“

Vedel som, koho myslí, aj keď som nezažil jeho „slávnu éru“, a doteraz som tomu menu neprikladal význam. Objavil sa pred desiatimi rokmi. Nikto nevie, odkiaľ prišiel, jednoducho prikráčal z púšte, akoby sa vracal z poobedňajšej prechádzky. Do roka pracoval pre najväčšiu zločineckú organizáciu v meste. Šmelina, dievčatá, alkohol, hazard. Niektorí ľudia mu preukazovali väčšie pocty ako miestodržiteľovi. A tí, ktorí nie, zmizli. Mal všetko.

Kým mu to nestúplo do hlavy. Pokúsil sa zvrhnúť svojho šéfa, miestodržiteľovi uniesol syna kvôli nejakej malichernosti. Príliš si veril, rozohral to na obidvoch frontoch. Mafia a oficiálna moc sa spojili a Konradovi bolo v meste odrazu príliš horúco. Raz v noci ušiel, spolu so svojimi vernými, a zobral si zo skladov mafie toľko zbraní, že by nimi mohol vyzbrojiť pol sveta. Starý miestodržiteľ zomrel a bol zvolený nový. Pustil sa do oslabenej mafie a vyhlásil zákaz nosenia zbraní. To bolo pred piatimi rokmi, krátko predtým, ako som prišiel do mesta. Zo začiatku sa ľudia Konrada báli, čakali, že sa vráti a bude sa chcieť pomstiť. Ale po čase bolo jasné, že Konrad zmizol nadobro a stal sa iba spomienkou. Až doteraz.

„Spomínal si, že máš nejaký plán bunkra?“ spýtal som sa Ahsana.

Keď Ahsan položil na stôl malý zaprášený projektor a zapol ho, pochopil som, prečo sa Konradovi darilo tak dlho ujsť pozornosti.

Bunker, celý skrytý pod úrovňou zeme, vyzeral ako obrovský kríženec pavúka a stonožky. Dlhé tunely viedli na všetky strany a dovoľovali jeho obyvateľom zaútočiť kdekoľvek v okruhu s polomerom takmer štyridsať kilometrov. Musel som uznať, že Konrad bol šikovný – ak by prepadával karavány vždy na rovnakom mieste, čoskoro by sa mu začali vyhýbať. On však neustále menil miesta útokov, a tak nijaký vodca karavány nevedel, akému územiu sa má vyhnúť. Ba dokonca ani nikto nevedel, že občasné prepady karaván má na svedomí stále tá istá banda – časy a miesta útokov si Konrad vyberal vždy tak, že navonok vyzerali ako izolované prípady.

„Tento plán som kúpil od jedného bývalého Konradovho banditu. Konradovi evidentne

šibe. Môj zdroj od neho vyložene ušiel, pretože to s ním nedokázal vydržať. Vedel toho o ňom naozaj veľa. Už som videl zopár plánov vojenských pevností a oproti nim je tento komplex veľmi nerovnomerne opevnený a vyspelý, asi podľa toho, aké vybavenie sa im podarilo ulúpiť. V podstate sú to iba vykopané chodby, pričom chránená je iba centrálna časť bunkra – pravdepodobne veliteľské stanovisko, táborisko a sklad v jednom. Tie chodby sú zamerané skôr na útok, nie na obranu. Umožňujú banditom vynoriť sa akoby odnikiaľ. Sú veľmi dobre maskované. Energetická sieť maskovania je v podstate jediným spojom s centrálnou časťou,“ Ahsan priblížil jeden tunel.

„Toto je najstaršie a tiež najslabšie miesto celého bunkra. Nie je tienené, takže by sa malo dať vyradiť jednou vhodne umiestnenou EMP bombou, pokojne aj takouto,“ ukázal na lesklé čierne vajce veľkosti nočného stolíka, o ktorom som si doteraz myslel, že je nejakým výstredným bytovým doplnkom.

Ahsan pokračoval.

„Výboj by sa mal rozšíriť pozdĺž rozvodov maskovacieho poľa, a tak dočasne vyradiť systémy celého bunkra.“

Projekcia sa zmenila, keď sa Ahsan zameral na inú časť podzemnej siete.

„Ostatné tunely sú chránené v podstate iba maskovaním, ale tieto tunely, obrátené k mestu, majú najdokonalejšie systémy, najlepšie tienenie, dokonca majú priamo pri vchode pancierové dvere. Piráti neustále monitorujú všetky komunikačné frekvencie a sledujú aktivitu v meste,“ Ahsan otočil obraz o stoosemdesiat stupňov, „tu zozadu sa však spoliehajú na maskovanie východov a okolie sledujú v podstate iba keď zachytia karavánu. Ak chcete na Konrada zaútočiť, tak jedine odtiaľto.“

„Ako to, že si nechávajú takéto zadné vrátka?“

„Jednak majú naozaj dobré skenery, takže zachytia takmer akúkoľvek aktivitu dostatočne včas, aby sa stihli pripraviť. Za druhé, Konrad sa spolieha na utajenie. Nie je to pevnosť, ktorá má odolať útoku. Je to podzemný systém, ktorý má zostať skrytý. Za tretie, Konradova banda nie je bohvieako početná. Väčšinou sa zdržujú v centrálnej časti, ktorá je chránená pancierom a technológiou. Chodby sú takmer vždy prázdne, používajú ich iba v prípade presunov na prepady.“

„Čo tie skenery?“ spýtal som sa.

„Špičková kvalita, naozaj trieda.“

„Dá sa dozadu vôbec dostať?“

„Z mesta a nepozorovane nie. Za bežných okolností.“

Spýtavo som zdvihol obočie.

Ahsan sa zatváril tak samoľúbo, až som sa zľakol, aby mu to neublížilo.

„Mám tu dve úplne nové maskovacie zariadenia. Doposiaľ najdokonalejšie, čo kto vyrobil. Mohol by som ti ich predať. Aj tak je to už celá večnosť, čo si si u mňa kúpil niečo poriadne.“

„Večnosť? Naposledy som tu bol pred dvoma mesiacmi, a nechal som tu skoro dvetisíc kreditov.“

„No ták,“ rozťahal Ahsan pery do svojho najlepšieho obchodníckeho úsmevu.

„Nie.“

Priekupník zmenil taktiku rýchlosťou blesku.

„Pomôž starému kamarátovi, obchody nejdú, nikto nemá teraz peniaze na moderné vybavenie. Keď to takto pôjde ďalej, umriem od hladu.“

„Toho sa nebojím,“ usmial som sa. „A navyše nemám vôbec v úmysle ísť sám proti bohviekoľkým po zuby ozbrojeným pirátom.“

Kým sa Ahsan nadýchol na odpoveď, prerušil ho Jusuf.

„Pôjdem s tebou.“

Bol som v rozpakoch. Tváril sa smrteľne vážne, ale predstava, že by sme prepadli pirátsky brloh iba sami dvaja, bola rovnako smiešna ako šialená.

„Ďakujem, Jusuf, ale ani dvaja nemáme šancu.“

„S jeho vybavením áno.“

„Áno, s mojím vybavením máte,“ hneď sa chytil aj Ahsan.

„A čo potom? Keby sa nám aj podarilo prejsť až k miestu bez toho, aby nás odhalili, a potom odpáliť bombu, ako by sme porazili Konrada s jeho armádou?“

Ahsan sa nadýchol, ale nenašiel odpoveď, a tak opäť vydýchol.

Jusuf však odvetil: „Musím sa Konradovi pomstiť za smrť mojej rodiny pri prepade karavány a toto je príležitosť. Lepšia sa už nenaskytne. Ak ju nevyužijem, budem si to do smrti vyčítateľ. Možno zomriem, ale je lepšie zomrieť pri pomste, než žiť ako zbabelec. Zachránil si mi život a podľa zvykov mojich ľudí si zaň teraz zodpovedný. Dúfal som, že pôjdeš so mnou a pomôžeš mi.“

„Jusuf, nemôžeme zaútočiť dvaja na opevnený tábor. Jednoducho nie. Je mi to ľúto,“ povedal som a opustil Ahsanovo skladisko.

„Drahý môj priateľ, ako rád vás opäť vidím,“ miestodržiteľ, tučný muž v saténovom rúchu,

spod ktorého mu vytŕčali mäsité lýtka, ležal na diváne a v ľavej ruke držal čašu s vínom. Pravou rukou načrel do misy na stole medzi nami a s plnými ústami kuskusu pokračoval. „Tú bandu vrahov ste zvládli excelentne. Väzniť niekoho je dnes drahé, ušetrili ste mi veľa peňazí. Situácia v meste je nestabilná, mojich neprajníkov drží na uzde iba polícia, rozmiestnená v uliciach. Vaša práca je pre mesto veľkým prínosom,“ odgrgol si.

Ležal som oproti môjmu hostiteľovi na podobnom diváne ako on, a „kochal“ sa stravovacími návykmi najmocnejšieho muža v Allah Sehir.

„Tá banda mala v úmysle pripojiť sa k istému Konradovi. Váš predchodca naňho vypísal veľkú odmenu. Myslím, že by vaša polícia mala konať.“

„Konrad? Ten drobný zlodejček, s ktorým si môj predchodca nevedel rady? Ten nie je nebezpečný.“

„Dovolím si nesúhlasiť pane. Svojimi prepadmi ohrozuje obchodný život samotného mesta. Čo ak do mesta z obáv pred prepadnutím prestanú prúdiť obchodníci? Ľudia odídu a mesto umrie. Čo potom?“

„To sa nestane,“ odvetil sebavedomo. „Konrad karavány potrebuje, živia ho. Nemôže si dovoliť prekročiť rozumnú hranicu. Keby obchod ustal, utrpel by tým aj on,“ napil sa vína a pokračoval. „Priateľu, chápem vás. Aj ja, keby som mohol, Konrada okamžite posadím do väzenia, verte mi. Ale nemôžem. Opozícia v meste je silná ako nikdy predtým, číhajú na každý môj krok, každú moju chybu, aby ju mohli referovať sultánovi. Čo by povedali na vojenský zásah proti akémusi banditovi z púšte? Tie náklady, ľudské, a čo je horšie, materiálne!“

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou. „Nemôžem si dovoliť minúť toľko peňazí na riešenie problému, ktorý mesto nijako vážne neohrozuje.“

Chvíľu sme ležali mlčky, ja zamyslený, s pohľadom upretým do čaše s vínom, miestodržiteľ veselo mľaskajúc.

„Nepomohol by nám sultán?“ spýtal som sa nakoniec, hoci som dopredu poznal odpoveď. Miestodržiteľ sa rozosmial.

„Ale drahý môj priateľ, sultána nebudeme predsa obťažovať takýmito drobnosťami. Len medzi nami,“ sprisahanecky sa ku mne naklonil a zažmurkal. „Sultán má jednu nepríjemnú vlastnosť. Akonáhle ho niekto žiada o pomoc, predpokladá, že dotýčný nie je schopný zvládať svoje povinnosti a odvolá ho.“

Oprel sa dozadu a veľavravne si prešiel zamasteným prstom po krku. „Ak nie niečo horšie.“

Vrazil si prst do úst a spomedzi zubov ním vyšpáral zabudnutý kúsok kurat'a.

„Ale dosť ťažkých tém. Opíšte mi vaše posledné zážitky, priateľu, viete, ako mám rád vaše

príbehy.“

Z miestodržiteľovho paláca som napriek celodennému ležaniu odchádzal večer úplne zničený. Ponúkol mi niekoľko ďalších úloh, ale odmietol som. Mojim jediným šťastím bolo, že som nebol jeho otrokom, ba dokonca ani zamestnancom. Nikdy som nelovil ľudí, o ktorých vine som nebol absolútne presvedčený. Vždy som sa snažil priviesť ich živých, do výstroja som investoval tak veľa iba preto, aby som nemusel príliš často zabíjať. Chcel somrobiť svet lepším miestom a veril som, že aj odsúdený zločinec sa môže zmeniť.

Miestodržiteľ to, samozrejme, vedel, vo svojej žoviálnosti sa to snažil zľahčovať pri každom našom stretnutí. Určite ho škrelo, že som odmietol byť nástrojom jeho politickej moci, ale nemal na výber. Moje výsledky zo mňa robili človeka, ktorého potreboval. Bezo mňa by mu zločinci v meste prerástli cez hlavu, a nič by mu nepomohli ani jeho nablýskaní pajáci, ktorých nazýval políciou, a ktorých aj tak používal hlavne na boj proti politickým oponentom.

Stále zamyslený som vošiel do Ahsanovho úkrytu, zvalil sa na ošúchanú pohovku pri dverách a zatvoril oči. To, že sa Ahsan nespýtal, ako dopadla moja návšteva, ma neprekvapovalo. Poznal ma a vedel, kedy mlčať. Čakal som však, že ma množstvom otázok zavalí Jusuf, keďže vedel, že sa chcem s miestodržiteľom zhovárať o Konradovi. Otvoril som oči a preletel miestnosť pohľadom.

„Ahsan? Kde je Jusuf?“

Bez odpovede. Ahsanova stolička pri jeho pracovnom stole chýbala, na stole sa dymilo zo zapnutej spájkovačky.

Ahsan by nikdy nenechal spájkovačku zapnutú, keď ju nepoužíval. Vstal som, podišiel k stolu a vypol ju. Potom som prešiel pomedzi krabice až dozadu, do chodby, vedúcej k maličkkej kuchyni, napriek predošlej únave náhle bdely a ostražitý.

V kuchyni sedel na stoličke priviazaný Ahsan, v ústach mal šatku a v očiach rezignáciu. Keď som šatku uvoľnil, potvrdil mi moju neblahú predtuchu: „Jusuf. Vravel som mu, že to vybavenie musí zaplatiť, že keď sa chce nechať zabiť, nech u mňa aspoň nemá dlžobu,

ale nedal si povedať.“

„Kam išiel?“ spýtal som sa a pustil sa do rozvázovania remeňov.

„Kam asi? Ku Konradovi. Blázon. Aspoň, že ma nepriviazal príliš silno.“

„Musím ho zastaviť. Konradovi ľudia ho zabijú.“

Ahsan sa odovzdane postavil.

„Ty si tiež magor. Vy dvaja sa k sebe hodíte. Pod' za mnou.“

O pol hodiny som už plne vybavený cválal púšťou a dúfal, že Ahsanovo maskovacie zariadenie je naozaj také dobré, ako vravel.

Jusuf mal síce náskok, jeho kôň bol však starší model a navyše musel niesť zvýšenú záťaž – Jusuf sa okrem koňa a maskovania vybavil aj jedinou Ahsanovou EMP bombou. Ahsan mi dal súradnice tunela, o ktorom vravel, že je najslabším článkom bunkra, a tak som zaľahol na konský chrbát a nastavil maximálnu rýchlosť. Pri troche šťastia dobehnem Jusufa a zachránim ho pred jeho vlastnou horkokrvnosťou skôr, než bude neskoro.

Keď som sa hnal okolo miesta prepadu Jusufovej karavány, mimovoľne som spoza opaska vytiahol blaster, ale nič sa nestalo. Púšť sa mlčky chýlila k odpočinku a zapadajúce slnko farbilo konččky dún do zlata. Zúrivé inferno z nedávnej noci bolo rovnako nepredstaviteľné ako vražda v kostole.

Zastrčil som blaster za opasok a v duchu poďakoval Ahsanovi.

Ahsan mi dal frekvenciu Jusufovho maskovania, a tak som mal prehľad – na displeji mi svietil veľký červený bod a zdanlivo pomaly sa blížil k žltu označenej slabine bunkra. Už po hodine jazdy mi bolo jasné, že to nestihnem, dúfal som však, že nastavenie EMP bomby potrvá Jusufovi dosť dlho na to, aby som dorazil pred výbuchom.

Červený a žltý bod sa prekryli a ja som v duchu videl Jusufa, ako zo sedla skladá EMP bombu a kladie ju k maskovaným dverám bunkra. Vzdialenosť medzi nami bola stále viac ako dvadsať kilometrov a na displeji mi svietil čas do príchodu.

Zúfalo som dúfal, že Jusuf tých osem minút strávi pozorovaním západu slnka.

Nezdržoval som sa zastavovaním koňa, iba som spomalil. Zoskočil som za jazdy a stlmil dopad kotrmelcom. Prebehol som poza dunu a uvidel Jusufa, ako vstáva – pred ním na zemi ležalo podlhovasté čierne vajce, na jedinom displeji žiarili zelené číslice.

Prišiel som neskoro!

Jusuf sa obzrel. Jeho tvár vyžarovala zmes odhodlania, strachu a radosti, akú som ešte nikdy nevidel. Bez slova podišiel ku svojmu koňovi, odviezol ho za dunu, spoza ktorej som práve pribehol, a vypol ho.

Vzdychol som si a nasledoval jeho príklad. Našiel som svojho koňa, zaľahol s ním za dunu vedľa Jusufa a vypol ho, rovnako ako maskovanie, masku a ochranné systémy obleka. Systémy obleka boli síce tienené a duna, za ktorou sme sa skrývali, by mala elektromagnetický pulz trochu stlmiť, nevedel som ale, akú silnú bombu nám Ahsan predal, a tak som nechcel nič riskovať. EMP bomba zničí všetku elektroniku, ktorú zasiahne. Niekedy ju nepomôže ani vypnúť, ale je to lepšie, ako nič. Jusuf spokojne sedel na svojom koni, ležiacom v piesku, a pozoroval odpočet bomby na malom diaľkovom ovládači. Privrel som oči a zhlboka dýchal. Jusuf sa chcel pomstiť a pre tú pomstu neváhal zomrieť. Bol to jediný čestný spôsob smrti, ktorý poznal. Mne sa zomrieť nechcelo, ale vedel som, že Jusufa neprehovorím a, navyše, mal možno pravdu – nevedel som si predstaviť, ako ho nechám ísť samého na smrť, keď som mu už raz zachránil život. Zvláštne bolo, že som necítil strach. Nebolo cesty späť a ja som to prijal ako fakt, akoby som sa pozeral na divadelnú hru, kde hlavný hrdina o chvíľu umrie. Jednoducho to tak bolo a mne neostávalo nič iné, než sa s tým zmieriť. A vziať so sebou čo najviac nepriateľov. Odhodlane som otvoril oči a zrak mi padol na časovač bomby v Jusufovej ruke.

Číslice na ovládači sa postupne menili na rad núl.

Už zostávalo len jedno políčko – menej ako desať sekúnd.

3.

Odhodlane som zovrel rúčku vrhacieho noža. Nepamätal som si, kedy som ho vytiahol.

2.

O chvíľu bomba vybuchne a dvaja šialenci sa vrhnú do bludiska chodieb, v ústrety istej smrti.

1.

Zomrel som.

Prebral som sa náhle, bez spomienok a v cudzom prostredí. Nado mnou sa skláňala podivná strieborná kaluž, v ktorej sa pokrivené odrážala moja tvár, a poza ňu som videl akúsi fľakatú plochu. Chcel som vstať, vyskočiť, mlátiť rukami a dožadovať sa odpovedí, ale nebol som si úplne istý, či vôbec mám telo. Nedokázal som sa pohnúť, ba ani otočiť hlavou. Nevedel som, či ležím alebo stojím, či je fľakatá plocha stena, strop alebo dlážka, a moje nervové dráhy neprenášali nijaké informácie.

Tma.

Nezatvoril som oči, jednoducho som prestal vidieť a vnímať, bol som pochovaný zaživa, vznášal som sa v prázdnom vesmíre a okrem seba samého si neuvedomoval nič. Čas neexistoval, spomienky boli stratené, bol som sám v nekonečne a nedokázal sa ani báť, ani tešiť.

Niečo cvaklo a prázdnotu vyplnil čas. Iba o málo neskôr sa dostavila nuda – sekundy lenivo mizli v diaľke, pomaly a trpezlivo kráčali okolo mňa ako procesia slimákov v spomalenom filme.

Po stoosemdesiatisícim slimákovi znovu niečo cvaklo a vrátili sa spomienky.

Čas sa zmenil.

Prehraboval som sa vo svojich spomienkach a slimáky zrazu prúdili nepravidelne. Chvíľami ich zástup fičal okolo ako kométa, inokedy znova pripomínal stelesnenú lenivosť.

Ďalšie cvaknutie a získal som sluch. Počul som hlasy a vo vesmíre ničoty som zrazu nebol sám. Slimáky zmizli, ale čas zostal.

„Podaj mi šrobovák,“ povedal hlas.

„Cievku,“ pokračoval.

„Skúšačku.“

„Ďakujem.“

„Takýto komplexný systém som ešte nevidel,“ zamrmľal hlas a dodal hlasnejšie: „Prines mi tamtú krabicu. Nie tú, tú druhú. Dávaj pozor!“

Nasledoval zvuk rúcajúcich sa vecí a rinkot náradia.

Sledoval som to s úžasom, vo vlastnom vesmíre som si bez zraku predstavoval okolie, skladal ho z miniatúrnych kúskov spomienok a lepil zvukmi.

Hlas sa vrátil a ja som počúval, ako sa približuje.

„Ták, a teraz to vyskúšame. Drž mi palce,“ oslovil neznámeho, ktorý doteraz mlčal.

Niečo cvaklo a zostal som sám v ohlušujúcom tichu, iba slimáky sa vrátili.

Kým sa znova ozvalo cvaknutie, prešlo ich okolo mňa skoro pol milióna. Počítal som ich.

Ležal som na gauči v Ahsanovom sklade a ponad Jusufovu tvár pozeral na fľakatý strop. Ahsanova tvár vyplnila zostávajúcu časť môjho zorného poľa. Tváril sa ustarane. Zľava prišla jeho ruka a zamávala zo strany na stranu.

„Čo to tu nacvičuješ?“ opýtal som sa a sadol si.

Jusufove ruky sa mi ovinuli okolo krku, akoby ma chcel zadusiť a Ahsan sa z plného hrdla rozosmial.

„Človeče, ani nevieš, akú si mi urobil radosť!“ Ahsanova päšť mi tvrdo dopadla na rameno.

„Áu,“ zaprotetoval som, ale nezdalo sa, že by si to moji priatelia všimli. Ich smiech bol nákazlivý, o chvíľu sme sa smiali všetci.

„No tak, nechajte ma, veď nemôžem dýchať,“ povedal som po chvíli so smiechom a oboch od seba odtisol.

„Čo sa vlastne stalo? Posledné, čo si pamätám, je výbuch EMP bomby.“

„Asi by si mal niečo vidieť,“ náhla zmena Ahsanovho výrazu ma zaskočila. Vzal som zrkadlo, ktoré mi podával, a pozrel sa doň.

Z hlavy mi v mieste, kde som mal predtým spánok, trčal zväzok káblov a optických vlákien a slabo pulzoval. Dotkol som sa toho miesta a do prstov ma zastudenil kovový povrch vlastnej lebky. Ruka mi klesla a ja som nechápavo pozrel Ahsanovi do tváre.

Čakal som všeličo – vieš, Robert, zomrel si, a tak sme tvoje vedomie preniesli do umelého tela, ktoré som mal na sklade, veď vieš, že tu mám takmer všetko. Alebo – počas boja si utrpel zranenie mozgu, a tak sme museli niektoré jeho časti nahradiť kybernetickými súčiastkami. Ale to, čo povedal Ahsan, mnou otriaslo.

„Ty si to nevedel?“ opýtal sa potichu.

„Čo či som nevedel?“ odvetil som s úsmevom, čakajúc na chvíľu, kedy sa to v Ahsanovi zlomí, začne sa smiať a povie, že to celé je iba žart.

Ahsan sa neusmial.

„Že si robot.“

Za iných okolností alebo inému človeku by som sa vysmial priamo do tváre. Ja a robot?

Absurdné!

Ale pohľad jeho očí ma presvedčil. Zdvihol som ruku k zväzku drôtov, vinúcich sa mi z hlavy do jednej z debien na podlahe, a prsty mi opäť potvrdili, čo som predtým videl v zrkadle – odhalená časť lebky na dotyk kovovo chladila a káble brneli statickou elektrinou.

Stál som na streche Ahsanovho domčeka, opretý o nízke zábradlie, a zamyslene pozeral na ľudí, náhlacích sa po ulici podo mnou. Celý život som sa snažil žiť najlepšie, ako som vedel. Pomáhal som chytať zločincov a dával si pozor na to, aby som sa pri tom nestal jedným z nich. Bol som presvedčený o tom, že robiť svet lepším miestom, je skutočným zmyslom života. Veril som, že dobro môže zvíťaziť nad zlom a že úlohou silných je ochraňovať slabých. Ale teraz som si zrazu, po prvýkrát v živote, nebol istý sám sebou. Je moje presvedčenie iba program? Plním nevedomky schému môjho tvorca? Zovrel som zábradlie až mi zbeleli hánky. Biologické tkanivo so zabudovanými senzormi mi sprostredkovalo dokonalý vnem a ucítil som, ako sa mi ostré hrany zábradlia zarezávajú do kože. Donedávna som si myslel, že to, čo cítim, je dotyk, že to, čo mi kvapká z končekov prstov, je krv. Ľudský dotyk a ľudská krv. Ľudské myšlienky a zmysel ľudského života. Nič z toho nie je skutočné? Som len výrobok, elektrospotrebič? Aký zmysel má môj život?

Povolil som zovretie a pozrel sa na odreniny na svojich rukách, z ktorých presakovala „krv“. Biologické tkanivo, s DNA a regeneračnou funkciou, vyživované organickou stravou, ktorú prijmem, sprostredkujúce imitované pocity tepla, chladu, hmatu a bolesti, natiahnuté na karbón – keramickej kostre, poháňanej zdrojom v mojom hrudníku, akousi paródiou na srdce. Ahsan mi všetko vysvetlil. Vysvetlil mi, ako EMP impulz spálil väčšinu môjho mozgu, ako musel takmer dráhu po dráhe všetko zrekonštruovať. Ako záložný disk, chránený v tienenom puzdre v mojej hlave, zachránil moje spomienky.

Moje spomienky?

Čo sú *moje* spomienky? Súbor jednotiek a núl? Reprezentujú spomienky živého človeka alebo sú výmyslom, rovnako ako všetko ostatné?

Stál som na streche dlho, hľadiac na hviezdy, stratený v existencii bez zmyslu.

Keď som sa neskoro v noci vrátil dovnútra, Jusuf nespál. Do sedlových káps balil výstroj

a potraviny. Jeho strieborné telo odrážalo svetlo malej lampy a zlaté oči vyzerali ako malé slnká. Zvláštne, že on, človek z mäsa a kostí, vyzerá takto, a ja, robot, výrobok,... Zahnal som chmúrne myšlienky.

„Kam ideš?“ spýtal som sa ho.

„Musím dostať Konrada.“

„EMP bomba nevyradila bunker?“

Prestal s balením a pozrel sa na mňa. Doteraz som nevedel, že v zlatých očiach sa môže odrážať aj niečo iné, ako svetlo. Tá nenávisť naháňala strach.

„Bomba bunker vyradila, aj všetku jeho obranu. Ale Konrad ušiel.“

„Sám?“ neveriacky som zdvihol obočie.

„Áno, na starej bugine, bez elektroniky. Keď miestodržiteľ zistil, že piráti prišli o elektrinu, poslal tam svojich mužov. Posledného piráta popravili včera na obed. Všade to prezentuje ako svoju zásluhu. Dokonca informoval sultána. Nemohol som ťa tam nechať, a tak moja pomsta musela počkať. Ale teraz si v poriadku a s každou minútou má Konrad väčší náskok.“ Opäť sa pustil do balenia.

Stál som vo dverách, sledoval ho, ako sa balí a po chvíli som zistil, že Jusuf mal naozaj pravdu – zachrániť niekomu život znamená záväzok. Ak nemám zmysel života ja, bude ním pomôcť naplniť zmysel toho Jusufovho.

Bez slova som sa začal baliť tiež.

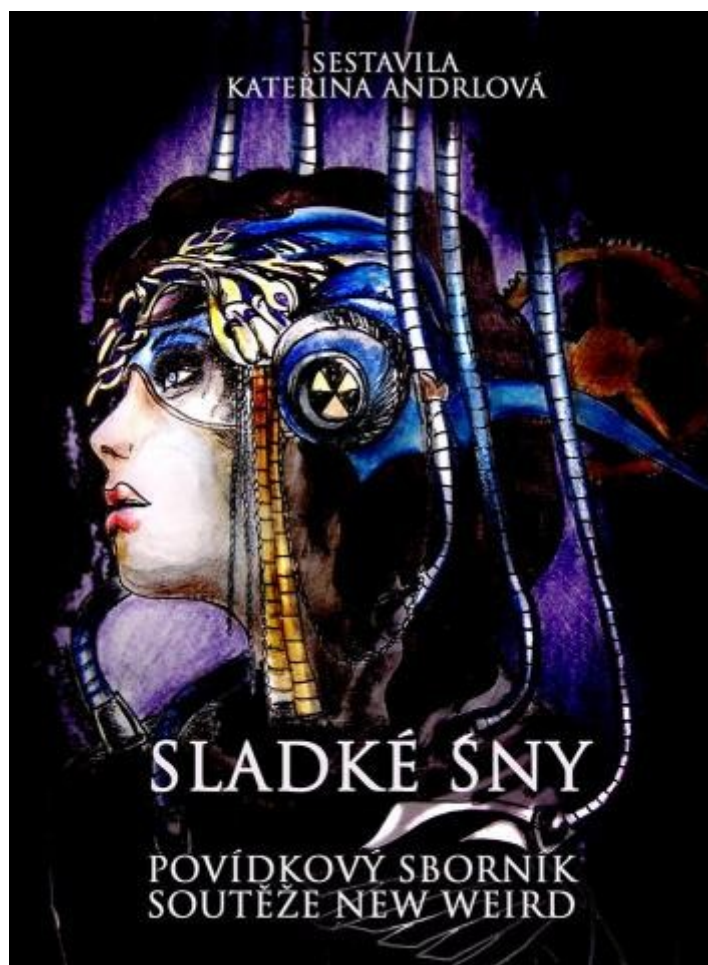
Krátko sme sa rozlúčili s Ahsanom a za svitania vyrazili.

Ja, robot hľadajúci zmysel života, a domorodec, hľadajúci pomstu, bez ktorej nemôže žiť. Púšť sa v chladnom rannom svetle zdala sivá a bezútešná. Pozrel som sa k horizontu – tam niekde sa skrývajú odpovede a zločinec, ktorého musíme dolapiť.

Zapol som si masku a popchol koňa.

KONEC

Již vyšlo



Stahujte ještě dnes

<http://sarden.sedrick.cz/node/6658>

Kateřina Andrlová (ed.)

Prokletí betaverze

Vydalo Občanské sdružení Sarden v roce 2016.

Vydání první.

Ilustrace na obálce a grafická úprava obálky Kateřina Katanga Bezecná.

Korektury a sazba Kateřina Andrlová

Distribuce Sarden.cz

Tato kniha je dostupná zcela zdarma

Sponzoři a partneři



www.triumvirat.cz

